

KİTAPTA ÖYKÜSÜ OLAN ÖĞRENCİLER
Yarışmada ilk 50 sıralama

Nuriye Nur BİLEN, Ege Onur TAĞA, Esra BAKIRCI,
Zeynep ACAR, Melek AKSOY, Mustafa DEMİRBAŞ,
Nergiz KIZILKAYA, Begüm TURA, Zal YILDIRIM,
Büşra SÖZERİ, Tuğçe KILINÇ, Seher ULUTAŞ,
İrem YALÇIN, Buket ZEREYAK, Melda BOSTAN,
Başak Beste ALTUN, Beste ESER, Öyküm ÖKMEN,
Gültekin PERKER, Münevver Zeyneb UZUN,
İdil Berfin YILMAZ, Meliha Ezgi BAŞDOĞAN,
Özlem BEKSARI, Sevgi BİLGİÇ, Büşra BİLİR,
Yaren DİLCİ, Beyza EKİCİ, Ece TURKAK,
Harun KÖSE, Zekiye Ece MART, Muhammed Ali
MUNDUZ, Merve NAVRUZ, Kardelen ÖZDEMİR,
Meryem YILDIZ, Elif KILÇIK, Gökçe Nur SAKALSIZ,
Veysel TUNUĞ, İrem URAL, Necla YILDIRIM,
Fatma Ayça BAKIR, Özge KUŞ, Furkan ÜLGER,
Sude Nur YAVUZ, Serkan Kaan BAHŞİ, Simge KİLİS,
Cemre ÖZKAN, Nursena ÇALIŞ, Ümmü KÖSE,
Özge GÜNDOĞDU, Sung Min KİM

NOT: Kitapta 93 yarışmacıdan ilk 50'ye yer verilmiştir.

ALA'DAN ÖYKÜLER- 2
Adana Anadolu Lisesi Öğrencilerinin Öyküleri

Basım: Mayıs 2015

İmtiyaz sahibi
Erdal SEVİM
Adana Anadolu Lisesi Müdürü

Yazı İşleri Müdürü
Yaşar Yıltan GÜNGÖR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Öykü Değerlendirme Kurulu
Yaşar Yıltan GÜNGÖR
Seyfettin TAŞ
Sevim GEDİK

Tasarım
Bedirhan YILMAZ

Kapak Fotoğraf
Fadime Günay KAHRAMAN

İletişim
Adana Anadolu lisesi
Yurt Mahallesi
Çukurova/ ADANA
Tel.: 0322 235 14 08
Web sitesi:<http://www.adanaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

Baskı

BU KİTAP EĞİTİM AMAÇLI ÇIKARILMIŞTIR. ÜCRETSİZDİR.

ALA'DAN ÖYKÜLER-2

ADANA ANADOLU LİSESİ

HAZIRLAYAN
Yaşar Yıltan GÜNGÖR

SEVGİLİ ÖYKÜ SEVERLER,

Her insanın bir öyküsü vardır. Önemli olan insanın bunu sözlü olarak anlattığı gibi yazılı olarak da anlatmasıdır. Eğer geçmişte yaşamış olan insanlar öykülerini yazmış olsalardı, bugün o insanların nasıl yaşadıklarını biliyor olacaktık. Yani, hayat onları unutturmaya çalışsa da bu öyküleri sayesinde, biz onları unutmuyacaktık..

Biz ALA'LILAR, öyle yapmıyoruz. Biz öykü yazarak, hayatın acımasızlığından bir ANI kurtarmaya çalışıyoruz.

Biz, bu kitapla ikinci öykü kitabımızı çıkarıyoruz. Öncekini, geçen yıl çıkarmıştık. Bu yıl geçen yıldan farklı olarak öykü yarışması yaptık. Bu yıl okulumuzun kuruluşunun 40.yılı olması nedeniyle öykü yarışmamızın adı da 40.YIL ÖYKÜ YARIŞMASI oldu. Yarışmaya 93 öykü katıldı. Dereceye girenlere ödülleri verildi. Üstelik ilk 50'de olanlar da bu kitaba alındı. Koyamadığımız öyküler de güzeldi. Ama seçme yapmak zorundaydık.

İçlerinde kimi zaman üzüleceğiniz, kimi zaman seviyeceğiniz, kimi zamansa ders çıkaracağımız öyküler var. İşte bu öyküleri keyifle okuyacağınıza eminiz.

Yarışmaya katılan tüm ALA öğrencilerini kutluyorum.

Erdal SEVİM

Adana Anadolu Lisesi Müdürü

İÇİNDEKİLER

1.Kendi Kıyılarımda Buldum Kendimi- Nuriye Nur BİLEN.....	9
2.Kendinle Hesaplaşmak-Ege Onur TAĞA	14
3.Veda Yağmuru-Esra BAKIRCI	18
4.Elektrikli Süpürge-Zeynep ACAR	21
5.Biz Tam Yedi Cüceyiz-Melek AKSOY	26
6.Sensizlik-Mustafa DEMİRBAŞ	28
7.Kimsesiz-Nergiz KIZILKAYA	34
8.Umutsuzluk-Begüm TURA.....	37
9.Garip-Zal YILDIRIM.....	39
10.Hayal Meyal-Başak Beste ALTUN.....	42
11.Askerler-Serkan Kaan BAHŞI	45
12.Birincilik-Fatma Ayça BAKIR	48
13.Bulutlardan Gelen-Meliha Ezgi BAŞDOĞAN	50
14.Öksüz Kedilerim-Özlem BEKSARI	52
15.Sorgulamak-Sevgi BİLGİÇ	56
16.Küçük Şeyler Büyük Şeyler-Büşra BİLİR	63
17.Aşkım Suskunluğu-Melda BOSTAN	69
18.Ülkü Öğretmen-Nursena ÇALIŞ.....	72
19.Kaybolan İpek-Yaren DİLCİ	76
20.Son Görev-Beyza EKİCİ.....	78
21.Bir Genç Yazar-Beste ESER.....	82
22.Talihsiz Bir Yaz Tatili-Özge GÜNDOĞDU	139
23.İki Ay-Sung Min KİM.....	139
24.Tuval-Elif KILÇIK.....	90
25.Hasan'ın Hüznü-Tuğçe KILINÇ.....	96

26.Ağlamamak veAğlatmamak-Simge KİLİS	99
27.Balıkçı Mehmet-Harun KÖSE	107
28.Kar Düşmeye Başlamıştı Şehre-Ümmü KÖSE	109
29.Bir Hayat-Özge KUŞ	112
30.Bir Yaz Günü-Zekiye Ece MART.....	114
31.Yeni Bir Umut-Muhammed Ali MUNDUZ.....	118
32.İlk ve Son Söz-Merve NAVRUZ.....	120
33.Özgürlük-Öyküm ÖKMEN.....	122
34.Hiçbir Şey Tesadüf Değil-Kardelen ÖZDEMİR.....	125
35.Abim ve Ben-Cemre ÖZKAN.....	127
36.Bir Evin Yalnızlığı-Gültekin PERKER.....	130
37.Yolculuk-Gökçe Nur SAKALSIZ.....	133
38.İçimden Geldiği Gibi-Büşra SÖZERİ	135
39.Hayat Arkadaşı-Veyssel TUNUĞ	112
40.Seni Affetmeyeceğim Anne-Ece TURKAK	114
41.Vega-Seher ULUTAŞ	118
42.Karmakarışık-İrem URAL	120
43.Bir Muhteşem Tren Yolculuğu-M. Zeyneb UZUN.....	122
44.Beklenmedik Kader-Furkan ÜLGER.....	125
45.Kasaba-İrem YALÇIN	127
46.Yalnızlık-Sude Nur YAVUZ	130
47İstanbul'da-Necla YILDIRIM.....	133
48.Baba-Meryem YILDIZ	135
49.Umut Işığı-İdil Berfin YILMAZ	139
50.Giden Günler-Buket ZEREYAK	139

KENDİ KIYILARIMDA BULDUM KENDİMİ

Hava kararıyordu. Mavinin ilk defa böyle bir tonunu görüyordum. Koyu yeşilin lacivertle buluşması... Renklerin birbiri ardından gözden kaybolması... Ve her şeyin gecenin sessizliğine bürünmesi... Mehtabın ışığında adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce eve varmak istiyordum. Üzerimde haftanın yorgunluğu vardı. Sıkılmıştım artık; etüt, okul, ev üçlüsünden. Sanki bermuda şeytan üçgeni... İçine giren bir daha çıkamıyordu. Sınav üstüne sınav. Üzerime üzerime geliyorlardı. Ah, bir de bitip tükenmeyen beklentiler! Ailemin benim üzerime kurdukları kariyer planları... Oysa hayallerim vardı. Geçmişin gizemli kutularına sakladığım tozlu hayallerim. Sanatçı olmak istiyordum, iyi bir yönetmen ya da iyi bir oyuncu. Kendi senaryomda başrol oyuncusu olmak ne muhteşem olurdu. Monotonlaşan hayatıma yeni bir değer katmak istiyordum. Bir şeyleri değiştirmektir hayalim. Hissettiğim ama tanımlayamadığım bu mana neydi?

İdolümdeki ünlü oyuncular ne kadar da mutlular. Daima gülümseyen yüzlerle objektife yakalanıyorlar. Anlamalı bir hayatı, heyecanla dolu dolu yaşıyorlar. Bir fırsatım olsa

tanışsam, işlerimi ayarlayıp bir set ziyaretine gidebilsem. Küçükken böyle bir derdim yoktu oysa. Kendi dünyamda kendime yetiyor, her güne yeni bir heyecanla uyanıyordum. Anı yaşıyordum galiba, hiçbir kaygı duymaksızın. Mutluluk ve huzur neredeydi? Nerede kaybettiysem orada aramam gerekmez miydi? Bilmiyordum. Nerede kaybettiğimi bilemiyordum...

Ayağımın taşa çarpmasıyla kendime geldim. Sıyrıldım düşüncelerden. Kaldırımında yaşlı bir teyze gözüme çarptı. Buruşmuş teni ay gibi parlak ve duruydu. Dudakları toz pembeydi. Yuvarlak gözlükleri yüzüne çok yakışmıştı. Boyası sıyrılmış tahta, kahverengi bir bastonu vardı. Sokak hayvanlarını besliyordu. Herkes tarafından unutulmuş bu hayvanlar onun tarafından fark edilmişti. Yüzündeki tatlı tebessümü ve derin huzuru hiç unutamadım.

Nihayet eve vardım. Yemeğimi yedim. Odama çekildim. İçimde değişik bir heyecan vardı. Haftalarca harçlıklarımı hayalimdeki kıyafeti almak için biriktirmiştım. Okul dönüşü aradığım kıyafeti vitrinde gördüm. Onu hemen almalıydım. Nasılsa yarın sınıfça çocuk esirgeme kurumuna gidilecekti. Dönüşte alabilirdim. Yavaş yavaş uyukum gelmeye başladı. Düşünceden düşünceye dalarken uyuyakalmışım.

Sabahın erken saatlerinde odamı çınlatan alarımın sesiyle uyandım. Kahvaltımı yapıp hızlıca okula doğru yürüdüm. Okula vardığımda servisler gelmişti. Hocamız önce bir çarşıya uğrayacağımızı, isteyenlerin hediye alabileceğini söyledi. Mahmur gözlerle etrafa bakarken yeni bir ikilem yaşıyordum. Yanımda oldukça fazla miktarda para vardı. Ama o paraları kıyafetim için biriktirmiştım. Kıyafeti

almışçasına şimdiden sahiplenmiştim. Ama ya o çocuklar! Yetim, öksüz çocukları ilk defa ziyaret edecektim. Ailemin tek çocuğuydum. Yeterince ilgi görüyordum. Fazlaca kıyafetim vardı. Acaba bu çocukların hiç yeni kıyafeti olmuş muydu? Birileri onları düşünüp hediye almış mıydı? İhtiyacım bile yoktu. O kıyafeti alamazdım.

Çarşıdan çocuk kıyafetleri, oyuncaklar, kırtasiye malzemeleri aldık. Renk renk hediye paketleri yaptırдық. Servise tekrar bindik. Geldiğimiz yollardan geri döndük. Okulu da geride bıraktık. Şaşırmıştım. Bizim mahallemize gelmiştik. Her zaman önünden geçtiğim bu yıkık dökük eski bina mıydı çocukların kaldığı yer? Gördüğüm lakin hiç fark etmediğim bir mekân... Karanlık, rutubetli, loş bir aradan içeriye girdik. Çocukların oyun saatiydi, çoğu bahçede oyun oynuyordu.

Herkes kendine bir kardeş seçiyordu: Onunla ilgilenmek, ona hediyesini takdim etmek için. Yeni bir arayış başladı. Gözlerim karşı bankta oturan bir kıza takıldı. Altı yedi yaşlarında ya vardı ya yoktu. Sarı lüle lüle saçları... Beyaz, duru, masum ve bebeksi bir yüzü... Elinde bir fotoğraf vardı. Fotoğrafa bakarak ağlıyordu. Ona doğru yaklaştım. Yanına oturdum. Saçlarını okşadım. Ne ben ne de o konuşuyordu. Bir süre sonra kız: “Siz kimsiniz?” dedi. Ben: “ Sınıfça sizi ziyarete geldik, kardeşiniz olmak için. Senin hiç kardeşin var mı?” dedim. Elindeki fotoğrafı bana doğru uzattı. Belli ki bir gazeteden yırtmıştı. Fotoğrafta kendisi ve bir de arkada küle dönüşmüş bir yalı vardı. Kızın adı Zeynep’miş. Babası ünlü iş adamlarındanmış. Evlerinde yangın çıkmış. Ailesini kaybetmiş. Daha fazla soru sormadım. Elimdeki hediye paketini uzattım. İri yeşil gözlerini açarak bana doğru baktı: “Bu benim için mi?” dedi. Başımı

hafifçe salladım. Paketi açtı. Oyuncak bebek, elbise ve kırtasiye malzemeleri vardı. Zeynep çok heyecanlanmıştı. Tebessüm etti. Hiç o kadar sıcak, içten bir tebessüm gördüğümü hatırlamıyorum. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Zeynep sınımsız boynuma sarıldı. O, bu sefer mutluluktan ağlıyordu. Ben ise şaşkındım. Gözyaşlarımız birbirine karışmış hıçkırıklarımızsa bahçede yankılanıyordu. Gitme zamanı gelmişti. Yanına sık sık uğrayacağım diye Zeynep'e söz verdim. Zarif bir hanımefendi olarak yetişmiş Zeynep'ten ayrılırken işittiklerim: “ Hiç bu kadar güzel bir bebeğim olmamıştı. Kimse benimle benim için ağlamamıştı. Teşekkür ederim. İyi ki tanışmışız canım ablam.” Yaşından beklenmedik olgun cümleler sarf ediyordu Zeynep. Kardeşlik böyle bir duyguydu. Ne kan bağı ne de akrabalık gerekmiyordu. Zihnimde kelimeler uçuyordu. Kendimi toplamaya çalışarak şunları dedim: “ İyi ki ben de seni tanımışım. Yaşamıma renk kattın canım kardeşim.”

Servislere bindik. Hala etkisinden kurtulamamıştım. Yaşam bu kadar basit değildi. Nice hayatlar vardı. Nice yaşanmamış hayaller... Kalbi yanmış olsa da Zeynep'in, küle dönmeyen değerleri vardı: insanlığı, olgunluğu, sevgisi, ahlakı, her şeyi... Anlamlıydı. Onu anlamlı kılan insanın kendisiydi.

Bu düşüncelerle vardım okula. Kalan dersleri işledik. Çıkış zili çaldı. Arkadaşım Betül arkamdan seslendi. Bir tanıdığı sette, dizi çekiminde çalışıyormuş. Bayılarak izlediğimiz dizinin oyuncularıyla görüşebilirmişiz. Hafta sonuna randevu vermiş bize... Bu kadar mutluluğu kaldıramayacaktım. Kanatlanıp uçuyordum adeta.

Yolda vitrinlere takıldı gözüm. O beğendiğim ama almadığım kıyafeti bir kız annesine aldırıyordu. Tebessüm ettim. Kıyafetin içinde mutlu olacağını zannediyordu belki de... Ya aradığı parayla satın alınamayacak bir şey ise?

Eve vardım. Yemeğimi yedim. Odamı toparladım. Yoğun duygular yaşamıştım. Zeynep'i hiç unutamıyordum. Ona yapabileceğim sürprizleri hayal ediyordum. Bir de hafta sonunu ipe çekiyordum. Sanki hayalimi sakladığım o kutu açılacaktı. Öyle hissediyordum. Birkaç gün bekleyişten sonra nihayet hafta sonu geldi. Hazırlandım. Betül ile buluştuk. Trafik bayağı yoğundu. Buna rağmen zamanında varabildik çok şükür. Bir tanıdığımız vasıtasıyla bu ziyareti gerçekleştirdiğimiz için samimi bir hava vardı. Ünlü oyuncunun yanına gittiğimizde uykusuzluktan ve yorgunluktan bayılmış olduğunu gördük. Çok şaşırmıştım. Sevdiğim oyuncu bir süre sonra kendine geldi. Gözlerinde ağlama sahnelerinden kalan yapay bir kırmızılık vardı. Yorgunluktan takati kalmamıştı. Çok yakında olunca fark ettim. Yüzü boya kutusuna batmıştı sanki. Özlediğini söylüyordu: sıradan bir insan gibi simit yemeyi, gezmeyi... Mutsuzdu. Ayrıca hür değildi. Dışarıda kameralara yakalanınca sahte bir gülümseme ile poz veriyordu. Meğer bu zorunlu gülümsemenin ardında ne derin ıstıraplar yatıyormuş. Başta çok severek başlasa da yılmış bu hayattan. Dünyası sanaldı çünkü. Perdenin arkasında ağladığında objektiflere gülümsemek, perdenin arkasında gülümsediğinde ise objektiflerde ağlamak zorunda kalıyordu. Yaşıyormuşçasına hayata devam etmeye çalışıyordu. O zaman anladım ki biz onu hiç kendi olarak tanımamıştık. Görmek istediğimiz şekilde gösterilmişti sadece. Ve onun artık başka şansı yoktu. Asıl mo-

notonlaşan hayat onunki gibi gelmeye başlamıştı nedense... Vedalaştık herkesle.

Rüzgârın dansı ve kuşların şarkıları eşliğinde yürüyordum. Zeynep'in yanına gitmeye karar verdim. Bu sefer ona kahverengi işlemeli bir kutu aldım. Geçmişin gizemli kutusu açığa çıkıyordu. Tertemiz, yeni, saf ve duru hayallerini saklasın diye verecektim Zeynep'e. Binanın önündeydim. O her zamanki loş, karanlık koridora güneş vuruyordu. Koridordan serin rüzgârın uğultusu eşliğinde geçerek bahçeye vardım. Uzaktan bir kız korkuyla koşuyordu. Arkasında bir süs köpeği vardı. Yaklaştıkça belirginleşen yüzüyle bu kızın Zeynep olduğunu anladım. Terlemiş, gözleri ise boncuk boncuk olmuştu. Küçücük köpekten de çok korkmuştu minik kız. Büzmüş olduğu dudakları beni fark etmesiyle tebessüme dönüştü. Kucağıma atladı. Bir banka oturduk. Biraz bahçeyi seyrettik. Sonra hediyemi takdim ettim. Yazdığım notu okudu Zeynep : “ Kendini çok güzel yerlerde hayal et kardeşim. Hedefle ve odaklan. Şu anki yaşadığımız hayat geçmişteki hayallerimiz ve temennilerimiz değil miydi? O güzel hissiyatını, umudunu asla yitirme kardeşim. Bu kutu bizim simgemiz olsun. Ha bir de anahtarı yok bu kutunun: Kendi kendini kilitleme, bildiklerini paylaş diye. Ayna var bu kutunun içinde: Gördüğün güzellikleri yansıt diye. Vesselam.”

Onun mutluluğunda bulmuştum mutluluğumu. Onun tebessümünü ardında saklanmıştı huzurum. Bir parça kendimden vazgeçip fedakârlık yapmada bulmuştum değişimimi. Paylaştıkça artmıştı kardeşliğim, sevgim. Kanaat ettikçe elimdekilere, gördüm gerçek zenginliği. Özgürdüm. Hayatımı yönlendirme iradesi verilmişti elim. İstedğini ara bul diye. Hangi gemiyle başlasam da aramaya kendi

kıyılara varıyordum. Arayışım başladığı yerde bitiyordu yani. Olması gerektiği gibi.

Hava kararıyordu. Mavinin ikinci defa böyle bir tonunu görüyordum. Koyu yeşilin lacivertle buluşması... Renklerin birbiri ardından gözden kaybolması... Ve her şeyin gecenin sessizliğine bürünmesi... Mehtabın ışığında adımlarımı hızlandırdım.

Hedefime bir an önce varmak istiyordum. Bakış açım farklılaşmıştı. Her şey değişebilirdi. Şu hayatta en büyük değişim ise insanın farkındalıkla değişmek istemesiydi galiba...

Nuriye Nur BİLEN
11 / B 1833

KENDİNLE HESAPLAŞMAK

Akşam beş sularıydı. Ara sokaktaki pastaneden siyah parkalı bir adam çıktı. Elli elli beş yaşlarında. Saçları beyazdı ama dökülmemişti. Yüzündeki kırışıklıklar otuz yıllık iş hayatının habercisiydi. Yıllardır çalışıyordu ve işinde hiçbir yükselme kaydedememişti. Yükselmek de istemiyordu zaten. Evli de değildi, bekar. Genç yaşta içine kapanmış, evlenecek kız bulamamıştı.

İş çıkışı herhangi bir kafeye gider, çay ve poğaçaya alıp insanları incelerdi. Bir oyuncudan çok gözlemci olmak ona daha cazip geliyordu. İnsanları sevmiyor değildi, sadece uzaktan seviyordu. Ruhsuzların arasında ruhluluğu seçmiş, ruhu olmasının ona ıstırap, can sıkıntısı ve yalnızlık dışında bir getirisi olmamıştı. Belki ruhuna karşı olan bütün hasedi de bundan kaynaklanıyordu.

İnsanların genellikle çocukken öldürdükleri ruhu, bu yaşına kadar saklamıştı. Eskiden kendisi istediği zaman açığa çıkan ruh sonraları iyice küstahlaşmış, evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Bütün bu sebepler adamın ruha karşı öfkesini artırıyordu. O, öldürmesi gereken ruhu öldürmemiş; iyilik yaptığını sanarak bir ömür boyu sürecekle ızdırabı başlatmıştı.

Bir kafeye girdi. Bu kafeye daha önce uğramamıştı. Büyük veya lüks bir kafe değildi, küçük ve samimiydi. Altı yedi müşteri anca vardı, genelde yalnızlardı. Kapının yanındaki masaya oturdu. Bu içerenin bunaltıcı havasını az da olsa hafifletiyordu. Garsonu çağırdu. Bir poğaçaya, bir çay

istedi. Garson kız gülümseyerek siparişleri getirmeye gitti. Nasıl da gülümsüyordu, onun da ruhunu öldürdüğünü düşündü. Ruhunu öldürmeden mutlu olabilir miydi? Bu soruyu çok düşünmüştü, bunun ardında elli yılını kaybetmişti. Olmuyordu, artık onun da ruhunun ölme zamanı gelmişti. Eski kuvvetini kaybediyor, çilekeş bir yaşlılık geçirmek istemiyordu. Ölümü de düşünüyordu, ama korkuyordu. İntihar bir kurtuluştu fakat sonu boşluğa düşebilecek bir kurtuluş. Hiçlik bu kadar kötü müydü? On bir yaşındayken araba çarpmış, hafızasını kaybetmişti. Şimdiden bir kez ölmüş sayılırdı. Anılarının o kadar da değerli olmadığını anladı. Ölümünden de korkmuyordu aslında. Bilinçli bir şekilde belki beş dakika sonra öleceğini bilerek ölmekten korkuyordu. Öldükten sonra hiçbir şeyin önemi kalmazdı çünü. Ruhunu öldürmeyi düşündü. Ruhun hafızadan da değerli olduğunu düşünürdü hep. Eskiden değerli olanın iyi olduğunu da düşünürdü. Burada da yanılmıştı. Anormal bir hayat yaşamak amacıyla kendini normalikten uzaklaştırmış, bir süre sonra kendi normallığının ve sıklıcılığının içine düşmüştü.

Garson kız poğaçaya ve çayı getirdi. Poğaçaların biri sos-sisli, diğer ikisi de peynirliydi. Altları hafiften de olsa yanmıştı. Çay çok sıcaktı. Dilini yakmıştı. Çayın dilini yakmasından nefret ederdi. Tüm gün boyunca ağızınızda garip bir hisle dolaşır; ne yediğinizden ne de içtiğinizden bir keyif alabilirdiniz. Her şeyi bildiğini düşünmeye çalıştı. Hiç cazip gelmiyordu. Hayır, "hiç" cazip geliyor da her şeyi bilmek hiç cazip gelmiyordu. Hiçbir şeyi bilmemek daha cazip sanki. Her şeyi bilse düşünme ihtiyacı duyar mıydı peki? Duymazdı herhalde. Ama bilmememiz en doğrusuydu. Yaşamımızı sürdürebilecek kadarını bilmek yeterliydi. Hesabı ödeyip kafeden çıktı. Garson kız yine gülümsemişti.

Evine doğru yürümeye başladı. İnsanların işlerinden eve dönmeleri bitmiş, sokaklar boşalmıştı. Sağ tarafta apartmanlar, sol tarafta villalar vardı. Villaların balkonu denize doğru bakıyordu. Güneşin batıp, havanın hala aydınlık olduğu zamanlardı. Denizin içinde büyüklü küçüklü adaların silüetleri görünüyordu. Bir kütüğün üzerine oturdu. Karşıdaki adalar en fazla on kilometre uzaktaydılar. Yunan radyosunu dinlemeye karar verdi. Radyoda sözleri "fish doesn't think because fish knows everything" olan bir şarkı çalıyordu. İnsan yerine balık olarak yaşayabilseydi keşke. İcini çekti burada yaşasa daha mutlu olabilir miydi? Manzara güzeldi fakat insanın her an görebildiği bir şeyin de güzelliği kalmazdı. Doyumsuz varlıklardık aslında. Hep daha çoğunu ister, asla tatmin olmayıp yeni hedeflere yönelirdik. Bu olmasaydı hala okyanuslarda yaşıyor da olabilirdik. Yükselme isteğimiz yaşamak için idealdi; mutlu olmak için değil.

Evi iki katlı müstakil bir evdi. Alt katta ev sahibi, üst katta kendisi oturuyordu. Ev sahibi seksen iki yaşında bir kocakarıydı. Kocasını iki yıl önce ölmüş, kadın kendisini bahçesine adamıştı. Bitkiler için bahçenin toprağı yetmemiş, yağ tenekelerine ve çeşitli saksılara da toprak konmuştu. Saksılardan sızan su yüzünden her yer ıslak ve nemli olurdu. Bahçeye girdiğinizde su damlaları yüzünüze çarpıp sizi ferahlatırdı. Adam bahçeye girdiğinde selam vermek için kocakarını aradı. Evde yoktu. Komşularıyla dedikodu yapmak için her gün buluşurlardı. Dedikodu kocakarının evlendiğinden bu yana da en büyük hobisiydi. Kapı kitliydi. Kırık saksının altına iliştirilmiş anahtarını aldı. Adamın yemeklerini kocakarı pişirirdi. Yemeklerini alıp evinin girişine geldi. Evin girişinde büyük bir balkon vardı. Balkonun sağ tarafına kullanılmayan eşyalar yığılmıştı. Eve hemen girmek de

istemiyordu. İçerde ruhu bekliyordu. Yemeğini balkonda yemeye başladı. Ruhu nasıl öldüreceğini düşündü. Ruh çılgılık atsa bile diğer insanlar onu duyamazdı. Bıçakla öldürmeye karar verdi. Göğsüne saplayacaktı.

Kapıyı açmadan önce bir iki saniye durakladı. Son planlamalarını yaptı. Kapıyı açtığında karşısında ruh duruyordu. Büyük ihtimalle onu öldüreceğini öğrenmiş olmalıydı. Sonuçta kendi ruhuydu. Ruh:

“Beni niçin öldüreceksin?”

“Bunu benim bakış açımdan senin anlamış olman lazım. İstirap, can sıkıntım ve yalnızlığım... Araftaymış gibi hissediyorum. Ne güneşin doğuşu ne de kedilerin doğurması mutlu ediyor beni. Seni bu yaşıma kadar ömür boyu mutluluk için yaşattım. Bunun mümkün olmadığı da pek tabii olarak görülüyor. Seni öldürürsem anın mutluluğunu yakalayabilirim. Belki de hayatın anlamı gerçekten budur. Andan zevk almak.”

“Özüne göre yaşamayanda hiç mi suç yok? Ya da kibrin? Yaşamama izin verdiğini söylüyorsun. Bana izin vermedin, bana mecburdun. Farklılıkların peşinde koşuyordun.”

Adam,

“Doğru söylüyorsun. Farklılıkların peşinde koştum. Toplum gibi bir sistem yabancıları dışarı atar. Ben atıldım. Farklılıkları atma sırası bende.” dedi ve bıçağı ruha sapladı.

Bıçak ruha saplandı ama yarası adamda oluştu. Akşam sekiz sularında bir ruh ve bir vücut bütün ıstirap, acı ve felaketlerden kurtulmuştu.

Ege Onur TAĞA
10/D 45

VEDA YAĞMURU

Aylardan şubat... Hava bayağı soğuktu fakat rüzgâr esmiyordu. Yağmur her an yağacak gibiydi. Belki yağmura yakalanmamak için belki de soğuk havadan bir an önce kurtulmak için hızlanan adımlardan başka bir ses duyulmuyordu. Boğaz bile durgundu. Çoğu zaman rüzgârda savrulan dalgalar bugün hüzünlüydü sanki.

Burcu saatine baktı. Vakit akşamın altısıydı. Uçağın kalkmasına daha dört saat vardı. Siyah, kalın ceketinin düğmelerini ilikledi. Sevmezdi böyle havaları. Sessiz ve soğuk... Ona yalnızlığını anımsatırdı.

Titrediğini hissetti. Üşüyordu. Öğleden beri yemek de yememişti. Birkaç dakika boyunca yürüdü. Bir lokantaya girdi. Girer girmez de yüzünün uyuştüğünü hissetti. Sıcak hava ona iyi gelmişti. Camın kenarındaki masaya oturdu. Kendini bildi bileli cam kenarında oturmaya özen gösterirdi. Diğer yerleri boğucu bulurdu çünkü. Kendini havasız hissedirdi. Gerçi hava o kadar kapalıydı ki cam kenarı bile onu boğuyordu bugün.

Garsonun sesiyle irkildi. Açlıktan kolunu kaldıramıyordu ama canı yemek de istemiyordu. Bir tatlı sipariş etti. Son günlerde biraz fazla tatlı yemişti fakat elinden bir şey de gelmiyordu. Siparişini beklerken camdan hala durgun görünen boğazı izliyordu. Dalgın, ela gözleri ışıktan sarımsı bir renk almıştı. Gözlerini açık renk, uzun kirpikleri çevreliyordu. Bembeyaz yüzü sıcak bir ortama girmenin et-

kisiyle pembeleşmişti. Açık kumral, kıvrıkcık saçları dağınıktı. Güzel yüzünü gölgeleyen tek şey bir tebessümdü.

Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Son zamanlarda bunu sıkça yaşıyordu. Erken vakitte uykusu geliyor fakat bir türlü uyuyamıyordu. Belki de biri yanında olsa ve sürekli konuşsa uyuyabilecekti. Yalnızlıktı onu korkutan. Ve yaklaşık on beş yıldır yalnızdı. Hem de kendi isteğiyle yapmıştı bunu. Anılarını hatırladı. On beş yıl öncesini...

Hukuk fakültesinin ikinci yılındaydı. Kemal'le o zaman tanışmıştı. Boyu bayağı uzundu Kemal'in. Siyah saçlarını genellikle düzgün bir biçimde tarardı. Koyu mavi gözleri hep sakin bakardı.

Kemal de hukuk fakültesinde okuyordu ama son sınıftaydı. Sabahları aynı otobüsle geldikleri için sürekli karşılaşıyor, konuşuyorlardı. Bir süre sonra vakitleri oldukça buluşmaya başladılar. İki de birlikte vakit geçirmeyi seviyordu. Genellikle sahilde yürümeyi ya da sinemaya gitmeyi tercih ediyorlardı.

İki yıl sonra Burcu çalışma hayatına atıldı. İşini severek yapıyordu. Avukatlık tam da kendisine göre bir meslekti zaten. İyice emin olmadan bir davayı almıyor, aldığı da haklı olduklarını kanıtlamadan bırakmıyordu. Kabullenmek istemese de konuşmayı, kendini haklı çıkarmayı çok seviyordu. Kemal'le olan tartışmalarda da böyleydi. Kemal konuşmayı pek sevmez ve en kestirme yoldan Burcu'nun haklı olduğunu kabul ederdi. Hâlbuki Burcu da bilirdi ki Kemal daha mantıklı düşünürdü. Yalnızca 'haklısın' sözcüğünü duymak için çabalardı.

Bir salı günü Burcu mahkemeden çıktığında Kemal'in kendisini beklediğini gördü. Belli ki uzun zamandır bekliyordu. Burcu'ya kendisiyle konuşmak istediğini söyledi. Birlikte sahile yürüdüler. Yol boyunca konuşmadılar. Burcu,

Kemal'in o günkü halini unutamıyordu. Normalde gayet sakin görünen çehresi sararmış gibiydi. Mavi gözleri hareketsizdi. Ne yapması gerektiğini düşünür gibi bir hali vardı. Bakışlarından stresli olduğu anlaşılıyordu. Burcu da konuşmamaya zen gösteriyordu. Biliyordu ki sessizlik ne kadar uzarsa Kemal o kadar çabuk söyleyecekti ne düşündüğünü.

Sahile vardıklarında Kemal durdu ve konuşmaya başladı. Ses tonunda bir titreme vardı. Heyecanı hala atamamıştı üzerinden. Burcu'ya kendisiyle evlenmek istediğini söyledi.

O an ne tepki vereceğini bilemedi Burcu. Kemal'le vakit geçirirken kendini mutlu hissettiğinden emindi. Fakat evliliğin kendisini mutlu etmeyeceğini düşünüyordu.

Bir akşam sinemaya gitmek istediğinde bunu kimseye sormadan yapabilmek istiyordu. Akşam yorgun bir şekilde eve geldiğinde yalnız kalabilmek istiyordu. Üstelik kendi anne ve babası evlenmişti de ne olmuştu sanki? İki yıl sonra boşanmışlardı. Kendisi de aynı duruma düşmek istemiyordu.

Burcu bu şekilde düşünmeye devam ettikçe Kemal'in yanıt bekleyen bakışlarındaki tedirginlik artıyordu. Burcu elinden geldiğince onu zmemeye çalışarak, her ne kadar etki etmeyeceğini bilse de, teklifi reddetti. O an Kemal'in bakışları durgunlaştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece mavi gözlerini hüzünlü bir ifade aldı.

Yalnızca Kemal değil Burcu da üzüldüğünü hissetti. Kararından emin olmasına rağmen yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu kendini. Üstelik kendisine sorduğu fakat yanıtlayamadığı o kadar çok soru vardı ki... Belliydi ki Kemal ona er geç evlilik teklifi edecekti. Madem evlenmeyi kesinlikle düşünmüyordu, neden iki yıl boyunca onunla vakit geçirmişti? Tahmin edememiş miydi böyle olacağını? Onu

bu kadar üzmemeliydi, biliyordu. Fakat kafasındaki soruları da cevaplandıramıyordu bir türlü. Yalnızca onunla yollarını ayırması gerektiğini biliyordu.

Burcu o günden sonra hazırlıklarını yaptı ve Amerika'ya gitti. Bunun hem kendisi için hem de Kemal için daha iyi olacağını düşünüyordu. Üstelik orada yaşam şartları daha iyi olacaktı. Boş vakitlerinde istediği yere hiç kimseye sormadan gidebilecekti. Bu fikir onu mutlu etmeye yetmişti. Fakat içindeki tedirginliği yok edememişti. Yıllar sonra 'keşke'lere dönüşecekti bu tedirginlikler.

Amerika'daki ilk beş yılını işiyle ilgilenerken geçirdi. Yeni arkadaşlar edindi. Akşamları eve geldiğinde istediği kadar internette vakit geçirebiliyordu. Bu şekilde kendisini özgür hissediyordu.

Fakat zamanla duyguları değişiyordu. Her gün saatlerini ayırdığı internette sıklıkla başlanıyordu. Sinemaya yalnız gitmek istemiyordu. Arkadaşlarıyla gitmek de onu yeteri kadar mutlu etmiyordu. Kendini hiçbirine yakın hissetmiyor, hiçbirisiyle sorunlarını paylaşmıyordu çünkü.

Her gün erkenden uyumaya başladı Burcu. Yapacağı başka bir şey yoktu nasıl olsa. Evdeyken duyduğu tek ses duvar saatinin 'tik tak'larıydı. Yalnızlık duygusu tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Ve o kadar iğrenç bir duyguydu ki... Sabah birinin 'günaydın' dediğini duyamamak, hastalandığında onu soracak birinin olmaması, telefonunun uzun süredir çalmıyor olması... En önemlisi de sevginin yokluğunu içinde bir boşluk olarak hissetmesi ve bu boşluğun her geçen gün büyümesi...

Birkaç yıl sonra stres baş gösterdi. Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Sabahları mahkemeye gitmek ona ağır geliyordu. Geceleri uyuyamıyordu. Soğuk havalarda bi-

le içinde bir bunalma hissetmeye başlamıştı. Evdeyken sanki duvarlar her geçen saniye daralıyordu.

Aradan on yıl daha geçti. Burcu'nun hayatındaki sıkıntılar artarak devam ediyordu. Ne yapsa da stresin kendisini ele geçirmesini önleyemiyordu. Önleyebilmesi için ona destek olacak biri de yoktu. İlaçlarla ayakta duruyor denebilirdi. Tek dostu bir parçacık bile olsa ses çıkarabilen eski duvar saatiydi.

İstanbul'a da hayatında bir değişiklik olsun diye gelmişti. İçinde bulunduğu stresten kurtulabileceğini umut etmişti fakat yanılmıştı. Her baktığı yerde anılarını görmek onu daha fazla yıpratıyordu.

Sipariş ettiği tatlı gelmişti. O kadar dalmıştı ki anılara çevrede olup bitenleri fark edememişti. Etrafına bakındı. Yıllardır gelmediği bu lokantayı özlemişti. En son Kemal'le sinema çıkışı gelmişlerdi buraya. O günkü film o kadar komikti ki yemekte bile etkisinden çıkamamışlardı. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir haftadır İstanbul'daydı ve gitmesine saatler kalmıştı. Bu şehir sorunlarını çözmemişti elbette. Fakat yine de gitmek istemiyordu. Amerika'ya.

Kemal'le nasıl eğlendikleri tekrar canlandı zihninde. Şimdi düşünüyordu da sadece ona tam anlamıyla güvenebilmişti. En sevdiği yönü de kendisini anlayabilmesiydi zaten. Bir sorunu olduğunda bunu durmaksızın Kemal'e anlatır, hatta bazen bir saat aralıksız konuşurdu. Fakat Kemal hiç konuşmadan dinlerdi. Tüm bunlara rağmen Amerika'ya gelmeyi tercih etmişti. Ve tüm bunları yalnız kalabilmek için yapmıştı. Yalnız olmayı özgür olmak sanmıştı. Amerika'ya giderken yaptığı tek şey kendini yalnızlık kafesine koymaktı. Biliyordu ki kendini bu kafesten çıkaracak bir anahtar yoktu. Zaman hızlı, hayat acımasızdı. Hatalarını telafi edemeyecekti.

Tekrar durgun boğaza baktı. Yağmur daha yağmamıştı. Belki de yağmayacaktı. Kulağına bir çocuk sesi geldi. Arkasındaki masaya baktı. Dört beş yaşlarında bir erkek çocuktu bu. Annesine anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Annesi siyah saçlarını düzleştirmişti. İnce parmaklarını çocuğun saçlarında gezdiriyordu. Diğer eliyle de beyaz gömleğinin yakasını düzeltiyordu. Fakat Burcu'nun dikkati çocuğun görüntüsündeydi. Siyah saçları dağınıktı. Tombul yanakları pembeleşmişti. Gözleri ise koyu maviydi. Hemen yanında babası oturuyordu. Burcu hemen tanıdı Kemal'i. Saçları kırlaşmıştı. Alnında birkaç ince çizgi oluşmuştu. Burcu onun gözlerindeki ifadeden mutlu olduğunu anlamıştı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Ardından çıkmak için paltosunu aldı. Bir kez daha arkaya baktığında Kemal'in de kendisine bakmakta olduğunu gördü. O an bakışları durgunlaşmıştı Kemal'in. Burcu, yıllar önce teklifi reddettiğindeki yüz ifadesini anımsadı. Yine böyle durgunlaşmıştı mavi gözleri. Bir an ne yapacağını bilemedi. Ardından hızlıca lokantadan çıktı Burcu. Sanki gözlerinin önüne siyah bir perde inmişti. Sinirliydi. Kendisine kızıyordu. Zamanında çocuk sahibi olmaktan, sorumluluk almaktan kaçtığı için kızıyordu kendine. Kemal hiçbir zaman kaçmamıştı bundan. Şimdi hem iyi bir aile kurmuştu hem de iyi bir hâkimdi. Ya kendisi? Yıllardır stresin pençesinden kurtulamamıştı.

Yağmur yağmaya başladı. Giderek şiddetleniyordu. Burcu bir taksiye binerek havaalanında indi. Yağmur hala şiddetliydi. Son bir kez baktı bu şehre. Biliyordu ki bu yağmur İstanbul'un ona vedasıydı.

ESRA BAKIRCI
11/B 1824

ELEKTRİKLİ SÜPÜRGE

Dört hafta oldu... Bugün onu yan sınıftan bir oğlanla gördüm. Çok mutlu görünüyordu. Benimleyken de mutlu muydu böyle? Güzel yüzü düşmesin, mavi gözleri ağlamasın diye neler yapmıştım oysaki. Kaç kere dayak yedim annemden. Ödevlerini yapmadığı zaman kendi ödevlerimi verirdim. En çok da o zamanlar dayak atardı. Ha, bir de onun için okuldakilerle dövüştüğüm zamanlar çocuklardan yemediğim dayağı annemden yerdim. Annem döver ama gaddar da değildir. Yırtilan oyuncak bebeklerini annesinin korkusundan eve götüremeyince benim annem dikerdi. Bir keresinde de annesinin aldıracağı yumurtaları düşürüp kırınca annem evdekilerden vermişti.

Beslenme çantama her gün fazladan bir kek koyardı. Annemin keklerini öyle severdi ki iki keki de ona verirdim. Beni terk ettikten sonra o kekleri birkaç gün saklamayı başarabilmişim ama annem çantamdaki bayat kekleri fark edince dövmüştü. Ben de o kekleri tavukların önüne atmaya başladım onun yokluğunda.

Ah, sevgilim sen geri dönene kadar kaç kek kaldı tavuklara yem olacak? Keklere üzülmiyorum, ona olan sevgim tavuklardan büyük. Keşke gitmeden bir sorsaydı bana yaptığımın nedenini. En çok da buna üzülüyorum işte... Misket-

lerime basıp kaymasını ben ister miydim sanki? Artık misketi de çok oynamıyorum zaten. Daha dün en sevdiğim cam misketimi kaybettim. Geri dönecek olsa, tüm misketlerimi onun için feda ederdim (Tamam, belki birkaç tanesi kalabilirdi.). Ben misketleri değil onun gözlerini istiyorum. Oynamak için değil tabii, bakmak için.

Ben bunları düşünürken içimdeki acı dolup taşıyordu. Kendimi bodrumdaki eski elektrikli süpürgeye benzetiyordum. Annem evi süpürürken elektrik kablosuna takılıp düşünce bodruma kaldırıp yenisini almıştı. Burada ben elektrikli süpürge, o annem oluyordu. Ama sahici olarak değil benzetme açısından diyorum.

Ben hep onun arkasını temizledim. Tüm kötülükleri kendime alıp ona güzellikleri bıraktım. Ama o hiç geriye dönüp bakmadı. Güzelliklerin arkasındaki gerçeği hiç görmedi. Sonra bir gün önüne geçtim, ayağı elektrik kabloma takıldı düştü. O sinirle beni alıp bodruma atıp unuttu. Oysa bu ne benim misketlerimin ne de elektrikli süpürge'nin suçuymdu. Kablosuz elektrikli süpürge misketsiz ben olur muydu hiç?

Şimdi elektrikli süpürge'nin halini anlamaya başlamıştım. Acılarıma bir de onun acısı eklenmişti. Ama onun acısını dindirebilirdim, evet onu bodrumdan çıkarıp kurtarabilirdim. Kararımı vermiştim. Yarın gün doğmadan kalkıp bodrumdan çıkaracak, özgürlüğüne kavuşturacaktım.

Gün doğmadan uyandım ama uyku bastırınca uyudum.

Saat 7'de uyandım. Pijamalarımı çıkarmadan üstüme ceketimi alıp ses çıkarmamaya gayret ederek aşağı indim. Yüzümü yıkasam iyi olur diye düşündüm ve lavaboya döndüm. Belki biraz da yemek yemeliyim diyip mutfakta ekmek arası peynir domates yapıp aşağı inene kadar yedim. Bir ara koltuğun kenarındaki topa gözüm çarpsa da kendime

hakim oldum ve sonunda kimseye görünmeden kendimi bodruma atabildim. Küçük pencereden sızan güneş ışığı karanlık odayı aydınlatmaya yetmiyordu.

Ortamın sessizliği de üstüne eklenince gerildim. Bu gerginliği üzerimden atmak için bir örümcek seçip başka bir örümcekle dövüştürmeye karar verdim. Benim örümceğim yenersen işler yolunda gidecek yenmezse gitmeyecek diye totem yaptıktan sonra dövüşü başlattım.

Benim örümceğim kaybetti. Kazanan örümceği ezince totemi bozmuş oldum ve vakit kaybetmeden işime döndüm. Etrafa hızlıca bir göz gezdirdim. Örümcek ağlarıyla kaplı olsa da elektrikli süpürgeyi bulmak zor olmadı. Pamuk yığınının hemen altında duruyordu. Üstündeki ağları çekip yığından kurtardım. Çok geçmeden ağlamış olduğunu fark ettim. Gözyaşlarını silip kucağıma aldım. Merdivenleri çıkmakta zorluk çekiyorum.

Her üç merdivende bir nefes nefese kalıp birkaç dakika dinleniyordum. Sonunda zirveye ulaştım, annemin etrafta olmadığından emin olduktan sonra hızlıca dışarı çıkardım. Tüm gücümle yokuş aşağı ittim. Sevinç çığlıklarını duyabiliyordum. Sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu. Eve döneceken veda etmediğimi hatırlayıp peşinden koştum ama yetişemedim. Eve dönmek için yoldan geçen kamyonun arkasına asıldım.

Tuhaf, kendimi hafiflemiş hissediyordum. Sanırım elektrikli süpürge bendim. O, bodrumdan çıkınca ben de çıkmıştım.

Örümceğe rağmen işler yolundaydı. Okula gitmek için hazırlanıyordum ki dışarıdan çocuk kahkahaları ve çığlıkları geliyordu. Eğlenceli bir şeyler olduğunu anladım ve bunu kaçırmamak için pencereden baktım ki o da ne?! Elektrikli süpürge değil miydi bu, yani ben!

Süpürgeye biniyorlar, borularını kılıç gibi kullanıyorlardı. Şoku atlatıp dışarı fırladım. Amacım elektrikli süpürgeyi yani kendimi onların elinden kurtarmaktı. Bunu fark edince hepsi birden üstüme çullanıp dövmeye başladılar. Yediğim darbelere rağmen kalkmalıyım. Ah, bir fırsat bulmalıyım. Bu kez konu örümcekler değil kendi benliğimdi.

Ben çaresizce dayağımı yerken birdenbire dövenler acıyla çığlıklar atmaya başladılar. Sonunda hepsi üstümden kalkmıştı. Güçlkle doğrulup neler olduğuna baktım. Yaklaşık yirmi tavuk onları didikliyordu. Evet, bunlar kekle beslediğim tavuklardı! Benim sadık dostlarım yardımına koşmuşlardı. Şaşkınlığımı ve acılarımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım. Çocuklar çoktan kaçmıştı. Tavuklara teşekkür edip evlerine yolladım.

Elektrikli süpürgeyi arkamda sürükleyerek eve götürmeye başladım. Ağzım burnum kan içindeydi. Gözümün şiştiğini hissedebiliyordum ayrıca tişörtüm yırtılmıştı. Bunun için annemden dayak yiyeceğimi biliyordum ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Etrafıma kalabalık toplanmış savaştan dönmüş bir kahraman karşılar gibi alkışlıyorlardı. Ben de gazı alıp süpürgenin borusunu yere vurdum. Ben vurdukça kalabalık coştı, tezahürat yapmaya başladılar. Hatta birkaçı duygulanmış ağlıyordu.

Sonra birden kalabalıktaki ses kesildi, kalabalığın yarıldığını fark ettim. Süpürgeyi sıkıca tutup gözlerimi o yana çevirdim. Onun geldiğini biliyordum, hissediyordum. Ve yanılmadım... O geliyordu, hem de bana geliyordu, benim için. Demek sonunda anladı suçsuz olduğumu, demek bana dönüyordu. Sarı saçlarını savura savura gelirken uzun zamandır hasret olduğum bu güzelliğe hayran hayran baktım. Ama bir saniye, beni bu dağılmış halimle görmemeliy-

di. Henüz geç olmadığını düşünüp elektrikli süpürge arkamda tüm hızımla koşmaya başladım. Nereye koştuğumu bilmiyordum. Şu an için dilediğim tek şey beni böyle görmemesiydi.

Arkama baktığımda onun da koştuğunu gördüm. Ara sokaklara girip izimi kaybettirmeye çalıştım ama nafile. Israrla peşimden koşturuyordu. Hasretinden dayanamıyordu herhalde yoksa neden koşsun ki? Ah sevgilim. Ben de dayanamıyorum ama beni böyle görme ne olur sabret...

Yaklaşık yarım saat koşturup durduk, ama ne o yetişebiliyordu, ne de ben teslim oluyordum. Sonunda onu yormamak için pes ettim. Birdenbire durup arkamı döndüm. Yürüyerek yanıma geldi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. İyice yanımayaaklaştı ve “Süpürgeyi biraz daha yere vurup sürüklersen diğer gözünü de annen morartacakmış.” dedi.

ZEYNEP   ACAR
10/D 142

BİZ TAM YEDİ CÜCEYİZ

Elektrikli sobanın ısısı üzerimdeki soğuğu kırmaya başlamıştı. Sınavın yaklaştığı ve okul dershane arasında mekik dokuduğum bugünlerde üç dakika önce beklenmedik bir şekilde çıkan fırtına yüzünden kendimi yolda gördüğüm ilk kafeye atıp bir demli çay söylemişim. Bunlar kıyamet alameti değilse benim de adım Özgür değildi.

O anda içeri hiç beklemediğim, on bir yıldır görmediğim anaokulu aşkım Göksu girdi. O menekşe rengi gözleri nerede olsa tanırım ama beynimin benle oyun oynamadığına emin olmak için boynuna baktım. Beni altı yaşında bile cezbeden et beni ordaydı. Allah'ım nasıl büyülü bir girişti. Rüzgâr kızıl saçlarını dalgalandırıyor, paltosu uçuşuyor... Fırtına saçlarını gözüne sokunca ilk başta cam bölmeyi göremeyip kafasını çarptı falan ama takılmayalım ayrıntılara. 'Garson!' diye bağırın kadife sesi beni on bir yıl öncesine götürdü.

O zamanlar tek derdim kartonu çizgilerin dışından kestiğim için kızan hocalar, ikinci pudingi vermeyen yemekhanedeki ablalar, bir türlü tuvalet olayını öğrenemeyip her öğle uykusunda yatağı pis pis kokutan ranza arkadaşlarımdı. Gerçi şu an da ev geçindirmiyorum ama o zamanlar her şey daha kolaydı işte. Ve anaokulunu yaşanılabilir

kılan Göksu. Senenin sonuna doğru mezuniyet yaklaşırken tüm hocaları bir telaş sarmıştı. Bize pamuk prenses ve yedi cüceleri oynatmaya karar verdiler. Prensес rolü tabi ki de Göksu'ya gitti buraya kadar şaşırılacak bir şey yok. Organizatör hocamız prens rolünü bana getirdiğinde ne kadar şaşırdığımı anlayabilirsiniz. Ve ben – 3. Sınıfta gaza gelip sınıfın ayısının pantolonunu indirmemden sonraki en büyük pişmanlık duyduğum şeyi yapıp- reddettim. Nasıl bir ruh halindeydim bilmiyorum; utangaçlık, kendine güvensizlik... Hocaya da ezberim yok, tükenmişlik sendromu falan bir şeyler zırvalayıp yapamam dedim. Kadın da beni cüce yaptı. İnsaflıymış da “Doktor, huysuz, neşeli, uykulu, sinsi, utangaç ve hapşırık” içinden istediğimi seçmeme izin verdi, ben de ruh halime en uygun olanı, huysuzu seçtim. Hapşırık garip gelebilir ama organize eden hoca orijinalinden direk aldı senaryoyu ve evet hapşırık (sneezy) diye bir cüce gerçekten var. Hatta onu da o sırada hasta olan, aşırı ince ve komik bir sesle hapşırık bir çocuk oynadı. Herif her hapşırığında dikkatimizi dağıtıp ezberi unutturuyordu. Neyse provalara falan başladık. Prens rolünü de yemekhane sahibinin oğlu zengin, baldudak, benden biraz kısa bir çocuk kaptı. Çocuk bundan önce de Göksu'ya yazıyordu. Daha önce bir kere bunu kızı kenara çekip ‘Meyveli yoğurdu beğendiysen bir tane daha alabilirsin babamın deposunda daha çok var’ derken duymuştum. Çocuk zenginliğini kızları etkilemek için kullanmaya biraz erken başlamıştı yani. Allah'tan Göksu iffetli çıkmıştı da diyeteyim deyip kibarca reddetmişti ki diyetin ne olduğunu bile bildiğini sanmıyorum. Rollerden dolayı bir statü farkı vardı ama sonuçta provalarda falan kıza eşit mesafedeydik. Çocuk da biraz korkuyordu benden. Uzun boylu olmanın avantajları. Beni asıl endişelendiren son sahneydi. Kızı alnından öpecekti o 25 cm dudaklarıyla.

İlk günler oyunun başlarını prova ediyorduk daha o sahneye gelmemişken. Ben çakallık yapıp bilerek oynayamıyordum, kekeliyordum, unutmış gibi yapıyordum ki oyun ilerlemesin, son sahneye hiç geçmeyelim ama sonunda o gün gelip çattı.

Bana teklif ettiği prens rolünü reddettiğim için aramızın açıldığı anaokulu öğretmenim bundan büyük bir keyif alarak “Eveet Özgür bugün biraz daha iyi öğrenmiş de rolünü sonunda son sahneyi de prova ederek bitireceğiz bugünü. Canberk ’cim burada prensesi öpmen gerekecek” deyip sahneyi anlatmaya başladı. Ama ben tahmin edeceğiniz üzere öpücükten sonrasını duymadım. Şu an bile sinirlenince bir yerden sonra beynime dolan uğultular yüzünden kimseyi duyamam. Canberk sinsisi rolü unutma falan ayağına sahneyi kesip kesip o gün kızı üç kere öpmeyi başardı.

Sonunda oyun günü gelip çattı. Tam ben daha kötüsü olamaz diye düşünürken yemekhaneci gelip hocamızla bir şey konuşmaya başladı. ‘Prensten uzun cüce mi olur’ gibi şeyleri seçebildim. Ve kadın gelip bana dizlerimin üstünde oynamam gerektiğini söyledi. Oyunu dizlerinin üstünde oynayan tek cüce bendim, kızla biraz şansım varsa bile gitmişti, gururum çiğnenmişti, böyle bir aşağılama olamazdı.

Fırtınanın ortasında o kızıl saçlı afeti görünce beynime hücum eden anıları bırakıp bugüne dönelim. Kader bizi onca yıl sonra bir araya getirdi. Sonra –nasıl oldu bilmiyorum- birden bir deli cesareti geldi çayı fondip yapıp Göksu’nun yanına gitmek için kalktım. Havalı olur diye düşünmüştüm ama sıcak çay boğazımı yakınca birkaç dakika duraksamak zorunda kalıp olan karizmayı da çizdirdim.

O anda kapıdan bir çocuk girdi, menekşe gözlü meleğimin yanına gitti, sarıldılar. Evet, yanlış duymadınız sarılıp öpüştü alçaklar. Ben de kalktığım gibi geri oturdum. Hayal-

lerimin kızı bir kez daha kapılmıştı. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu, çocuk hapşırıldı. Dünyada eşi benzeri görülmemiş o tiz sesle hapşırıldı. Gözlerimin önünde olanlar gerçek olamayacak kadar kötüydü. Kaç yıl sonra kavuştuğum hayatımın aşkını, eve gelin diye götüreceğim helalimi, rüyalarımın prensesini pısrık ‘Sneezy’ çocuk götürüyordu ve ben bir kez daha yalnız kalmıştım.

Melek Aksoy
11/G 1779

SENSİZLİK

Yürüyorum. Gecenin koynunda karanlıkta kaybolarak sonsuzluğa doğru yürüyorum. Başlangıcı var mıydı bu yolun bilmiyorum. Sonunu da çok merak etmiyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum ve tekrar düşünüyorum. Kaçıyorum sanki bir şeylerden. Belki de insanlardan uzaklaşıyorum ya da hayata bağımlı olmaktan. Evim bile yoktu herkes gibi, ama sokaklar evimdi zaten. Gökyüzündeki yumuşacık bulutlar yorganımdı, üstüme örtüyordum. Doruktaki zifiri karanlığa kafamı koyuyordum. Ve o bitmek bilmeyen kaldırımları yatağım yapıyordum. Sokak lambaları gece lambam olmuştu. Ara sıra sönse bile tüm gece ben uyurken nöbet tutuyordu başımda. Sönünce ve her yer karanlık olunca içimi bir korku sarıyordu. Ama neden korkuyordum ki? Tek yoldaşım senden sonra oldu. Ondan korkmamam gerekirdi. Anılarımı onunla paylaşıyordum. Yalnızlığımı onunla gide-riyordum. Karanlık yüzümü onun karanlığına gömerek sak-lıyordum. Benim ruh ikizimdi. Hırçınlığım, öfkem, nefretim ve daha nice duygum karanlıktı. Ne olur sabah olmasın.

Ben karanlığın oğluyum. Karanlık olmazsa ben olmam. Ben geceyim. Ben ayım, güneş olursa yok olurum. Ben sa-dece yansımayım. Bazen sudaki yansıma, bazen aynadaki

görüntüyüm. Ben karanlığın gölgesiyim. Ben yaşayan ölüyüm. Ne olur sabah olmasın.

Saklanıyordum. Kimden? Neden saklanıyorum? Bu bir muamma. Bir şey arıyorum hayatta ama ne? Sanki çölde susuz kalmışım, vaha arıyorum. Hayatın amacı ne? Onu bulmaya çalışıyorum. Çalışmak mı? Para kazanmak mı? Hayatta kalmak mı? Yoksa hayatta olan ve bizi kendine bağlayan aşk mı? O hayatta ise, biz de mi hayatta olmalıyız? Eğer aşksa hayatın amacı, benim aşkım ne o zaman? Karanlıklar mı? Bulutlar mı? Ay mı? Kaldırımlar mı? Beni hayata bağlayan bunlar mı? Ya da gerçek aşk mı? Kim o? Gerçek aşk kişi mi, canlı mı, cansız mı, ruhani varlık mı? Kader mi getirecek onu karşıma? Ya da getirdi de ben mi kaybettim onu? Galiba uçtu gitti avucumun içinden. Dönmedi tekrar bana. Yaşatmadı vuslatı bana. Sürekli kaçtı benden. Beni sokaklara yetim olarak bıraktı. Ondan başkasını sevmemeye beni mahkum bıraktı. Geri dönecek misin bana? Tekrar yaşatacak mısın baharı? Eritecek misin tekrar yüreğimdeki ateşi? Öğretecek misin bana yaşamayı? Sarılacak mısın bana? İzin verecek misin saçlarında rüyalara dalmama? Tüm bunları düşünürken sendin ya beni hayata bağlayan. Gözlerimden bile kıskandığım güzelliğindi beni hayata tutunduran. Şimdi bırakıp gittin beni. Çok uzak diyarlara gittin. Özlemedin mi beni? Ben seni çok özledim. Gülüşündeki gamzelerini, saçlarında rüyalara dalmayı, seninleyken hiçbir soğüğün bizi üşütmediğini, gözlerindeki zifiri karanlığı, o güzel sesini, seni özledim, seni bu yetmez mi? Sensiz her şey yarım kaldı. Kendimi dünyada hep eksik hissettim. Hep boğazım düğümlendi. Senin ismini duyunca gözlerimden akan yağmur gibi yaşlar gözlerimde yaş bırakmadı. Dayanamaz oldum hasretine. Hasretin ne acıymış. Hiçbir acı bana bu acıyı yaşatmaz, yaşatamaz.

İşte geldim yanına. Bak bu çiçekleri sana aldım. Kırmızı en kırmızısından bir buket gül aldım. Şimdi bu gülleri tam kalbinin üzerine koyuyorum. Yok, merak etme, ağlıyorum. Söz verdim sana ağlamayacağım diye. Huzur içinde yat. Sevgilim...

MUSTAFA DEMİRBAŞ
10 D 52

KİMSESİZ

"Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında,
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum."

Bu dizeleri söylemeden duramıyordu bu sokağa her girdiğinde, bu sokağın her bir taşında, bozuk kaldırımında, çukurlarla dolu asfaltında bu şiirin dizeleri vardı, yaşıyordu adeta... Sanki bu yıkık dökük evler canlanıp, ayaklanacak; sanki bu yorgun ahşap döküntüler bile ondan hesap sormak için onun karşısına dikilecekti, tıpkı onlar gibi, o kendini bilmez yüzszler gibi...

***

Yine gelmişti bu lanet eve... Ev demeye bin şahit isterdi oysaki... Kim o kadar şeyden sonra böyle bir hayatı(!) yaşamayı kabul ederdi ki.. Kim yaptıkları -ve yapmadıkları- ile ilgili bir kez bile sorgulanmadan yargılanmayı kabul ederdi ki...

Ama o kabul etmişti.

***

Uyandı. 'Ah, yine mi?' diye düşündü içinden. Belki bu gece o yorgun ve boş gözlerini bir daha açmamacasına uyurum

diye düşünmüştü, belki tüm bu yaşananlar bir gece ansızın son bulacaktı, 'Belki de o gece, bu gecedir.' diye düşünmüştü uyumadan önce.. Ama o, bu sefer de bu lanet hayata, her şeyin ona karşı olduğu bu hayata gözlerini açmak zorunda kalmıştı.

Yine.

***

Ağlıyordu. Yapacak hiçbir şeyi olmayan bu adam sadece ağlıyordu. Elinden başka hiçbir şey gelmiyordu hayatını bu lanetten kurtarmak için. Bütün bu yaşadıklarının ağırlığını ağlayarak atmaya çalışıyordu. Atıyordu da bazen. Bazen, hatta çoğu zaman.. Ağladığı kadar yaşlanıyordu, ağladığı kadar yaşıyordu. Ve ağlamak onun için sadece bir sığınış, bir kaçış ve kurtuluştu çok kısa bir süreliğine..

***

Tek başınaydı. Yine...

Uçurumdan düşmek üzereyken o küçüçük kendini toğrağa bağlamaktan aciz dal parçasına tırnakları koparcasına tutunan bir insan değildi o. Çoğu zaman bir boşveriş hakimdi davranışlarında.. Düşünmeden hareket ederdi. Düşünürse eğer işin içinden çıkmayıp dört duvarın onu ezmesini engelleyemeyecekti, sıkışacaktı, boğulacaktı o düşüncelerin arasında.

Eskiden düşünmeyi çok seven biriydi aslında. Şimdiyse sadece sonunda acı çekmeyeceğine eminse dalardı o okyanusa cıvırlı çıplak.

***

"İçimde damla damla bir korku birikiyor,
Sanıyorum her sokak başını kesmiş devler."

Bir çıkışı, bir sonu yoktu bu yolun.. Sonsuza dek yürümeye, koşmaya, belki uçmaya, belki de sürünmeye mahkumdu. Yapması gereken, belki de yapabileceği tek şey bu sonu olmayan yolda geçen vaktini katlanılabılır hâle getirmektir. Mesela düşünmeliydi, insanların neden sadece kendilerini düşünüp bencillik yaptıklarını, neden sadece çıkarları doğrultusunda hareket edip çevresindeki her varlığı yakıp yıktıklarını, neden sadece sıradan bir insan olmayı kabul etmeyip de her zaman zirveyi, en iyiyi, en güzeli oynamak, olmak istediklerini... Neden düşünmediklerini, düşünemediklerini.. Bütün bunları düşündükten sonra, bu yolda geçen bu süre zarfında ağlayabilirdi mesela çözümleyemediği tüm bu saçma insanların varetmiş saçma sorunlar için...

Ya da sadece düşün sen, çünkü bir başkası için ağlamak senin gibi birine göre fazla insancıl kaçır.

Bu yüzden önce düşünmeyi öğren sen.
Önce düşün.
Sonra belki ağlayabilirsin.
Bir ihtimal.

***

Yaşamak onun için hiçbir şey ifade etmemişti bugüne kadar, bundan sonra da etmeyecekti, edemeyecekti büyük bir ihti-

malle.. Önüne ne geldiyse onu yaşamış, ne daha fazlasında gözü kalmış, ne de daha azına sahip olanlara acıyarak, iğrenerek bakmıştı.

O sadece yaşamıştı, neden yaşadığını, nasıl yaşadığını düşünmeden.. Neden yaşamak zorunda olduğunu, neden böylesine sığ düşünen insanların arasında yaşamak zorunda kaldığını.. Belki de düşünmüştür, kim bilir. Belki de böyle yaşamaktan başka çaresi olmadığı için çabalamamıştı değiştirmek ya da daha iyisini elde etmek için..

O sadece yaşamıştı önüne nasıl sunulduysa hayat...

***

Duyguları yoktu bu adamın. Hiçbir zaman olmamıştı ve olmayacakmış gibi yaşamıştı tüm hayatı boyunca. Beyni, düşünceleri, etrafında dönüp dolaşan fikirler ve daha fazlası duygu denen, insanları daha da acizleştirmekten başka hiçbir işe yaramayan şeyleri ezici bir güçle sonsuza dek bastırmış olmalıydı. Bastırmak zorunda kalmış olmalıydı.

Kim, hangi nedenle tüm duygularından arınabilirdi ki?

***

Geçmişini hatırlamayı sevmezdi çoğu zaman. Onları, o saçma ve bir o kadar da çarpıcı olayları hatırlamak iyi gelmezdi, gelmiyordu ona.

Mutlu olduğu anlar... O anları hatırlamak bile haramdı ona. Tüm yaptıklarından, düşünmeden, ilk defa düşünmeden

verdiği, kendinden başlayarak herkesi etkileyen o karar her şeyi mahvetmişti...

Aslında söz vermişti kendine. 'Artık yalnız değilsin sen, seni seven insanlar, yardımına muhtaç olan acizler, kimsesiz gözü yaşlı çocuklar var çevrende. Artık tek başına değilsin şu lanet hayatta ve onlar hakkında kararlar alırken normal bir insan gibi, hissetmeyi bile bir insan gibi, her şeyi düşündükten sonra alacaksın kararlarını.. Tıpkı normal, sıradan bir insan gibi...' diye...

Yapamadı.

Olmadı.

Sadece tek bir an düşünemedi.

Sonuç:

YIKIM!

***

Adam mutsuz.

Adam çaresiz.

Adam kimsesiz.

"İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar."

NERGİZ KIZILKAYA
11/F 16

UMUTSUZLUK

Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. Hava karanlık, yağmur çiseliyor; birazdan fena bastıracak. Bir yere sığınmak en iyisi diye düşünüyorum, gözüme bir kahve dükkânını kestirip yürümeye başlıyorum. “Ellerinle yürüyorsun sen!”, diye düzeltiyorum kendimi. Çünkü gerçekten yürüyebildiğim zamanları hiç hatırlamıyorum. Mahalle aralarındaki tozlu sokaklarda patlamış bir topun peşinde diğer çocuklarla koşturduğumu, düşüp dizlerimi kanattığımı, gol attığımda sanki dünyayı kurtarmışım gibi sevinip parendeler attığımı hatırlamıyorum. Sanki ben hiç çocuk olmadım. Sanki ben hep böyle eksiktim, bir bacağı olmayan Kurşun Asker gibi.

Gittikçe ıslanmaya başlayan kaldırımda zar zor ilerlemeye devam ediyorum. Yerinde olmayan bir kaldırım taşı yüzünden ufak bir çukura tekerlekli sandalyemle dalıyorum ve tabi ki sıırıslıklam oluyorum. Okkalı bir küfür sallıyorum. Yanımdan geçen bir moruk şemsiyesinin altından bana tuhaf tuhaf bakıyor. Ona da güzelce bir küfür etmemek için zor tutuyorum kendimi. Ters ters bakmakla yetiniyorum. “Cık cık cık” diye tuhaf yaşlı sesleri çıkararak uzaklaşıyor.

Güç bela kahve dükkânına ulaşıyorum. İçeri girmek için kapıyı itmeye çalışıyorum; ama bu da o eşek ölüsü gibi ağır olan kapılardan. Ben açmak için uğraşmaya devam ediyorum, kapı da betonlanmış gibi yerinden kımıldamamaya devam ediyor. Kanın beynime doğru hızla çıktığımı hissediyorum. Bir küfür daha savurup sandalyemi çeviriyorum. Başka bir yere gideceğim. O sırada birinin arkamdan seslendiğini işitiyorum.

“Beyefendi buyurun, içeri geçin.”

Arkamı dönüp bakıyorum. Bir kadın kapıyı açmış, gülümseyerek içeri girmemi bekliyor. Bir an dönüp gitmeyi düşünüyorum, yağmurun iyice şiddetlendiğini fark edince içeri girmeye karar veriyorum. Kadına suratsız bir şekilde bakıp sandalyemi içeri sürüyorum. Bir kahve alıp başına geçecek bir masa arıyorum. Her yer dolu. Suratım biraz daha asılıyor. Yine dükkândan çıkmayı düşünürken az önceki sesi bir kez daha duyuyorum.

“Beyefendi, isterseniz benim masama gelin.”

Diğer seçeneğimin yağmur altında donuma kadar ısınmak olduğunu düşünerek kadının masasına oturmaya karar veriyorum. Kapıya yakın, cam kenarında sakin bir köşesi var kadının. Masanın bir kenarındaki sandalyeyi başka bir yere alıyor, ben de tekerlekli sandalyemi yerleştiriyorum. Yarım ağızla bir teşekkür ediyorum. Kadın kabalığımı fark etmemiş gibi gülümsemeye devam ediyor. Bense her zamankinden de suratsız bir şekilde camdan dışarı bakıyorum.

Hiç konuşmadan yağmurun dinmesini bekliyorum. Bir saat kadar sonra yağmur kesiliyor, ben de gitmek için hareketleniyorum. Kadın okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp şaşkın bir ses tonuyla:

“Gidiyor musunuz?” diye soruyor.

Başımı sallayarak cevaplıyorum onu.

“Bekleyin lütfen birlikte kalkalım.” diyor.

Şaşıyorum; yine de kadını bekliyorum. Toparlanıp ayağa kalkıyor, önce kitabını çantasına atıyor-eski basım bir Márquez kitabı, Kolera Günlerinde Aşk- sonra mantosunu giyiyor; hızlı adımlarla gidip kapıyı açıyor. Bir an yüzüne bakıyorum, sonra hiçbir şey söylemeden dışarı çıkıyorum. Sandalyemi sağa çevirip kaldırımda ilerlemeye başlıyorum. Neden sonra, üçüncü kez aynı sesi işitiyorum:

“Beyefendi, bekleyin, lütfen!”

Olduğum yerde bekliyorum, yanıma geliyor,

“Lütfen size eşlik etmeme izin verin.” diyor.

Beş karış suratımla gülümseyen yüzüne bakıyorum, yine de “Tamam.” diyorum.

Lanet topuklularım el verdiğince hızla yürüyerek yanına gidiyorum. Biraz önceki huysuz surat ifadesinin yanında bir parça şaşkınlık da seziyorum. Birlikte ilerleyeme başlıyoruz. Konuşması için bir süre bekliyorum fakat tek bir kelime bile etmiyor. Sadece seri hareketlerle tekerlekli sandalyesini itmeye devam ediyor. Bu adamı neyin bu kadar ilginç kıldığını bilmiyorum; ama onu merak ediyorum: Koyu renk gözleri, tıraş olmaktan bezmiş gibi hafifçe uzamış sakalları, dağınık saçları ve sert yüz ifadesiyle bir masal kahramanını anımsatıyor bana. Bir sonraki yazım için ilginç bir hikâyesi olduğundan ise eminim.

“Adınızı söylemediniz henüz.” diyorum. Cevap vermiyor. Başka bir şey demeden yanında yürümeye devam ediyorum. Biraz önce bulunduğumuz geniş caddenin aksine şimdi daracık sokaklarda yürüyoruz. Bir kez daha şansımı denemek istiyorum:

“Hiçbir şey söylemeyecek misiniz?” Yine bir cevap alamıyorum, üstelik yüzüme dahi bakmıyor.

Bir süre daha yürüyoruz. Nihayet bir apartmanın eski püskü giriş kapısında duruyoruz. Gelecek ayki yazım için başka bir şey bulmak zorunda olduğumu fark ediyorum. Durduğumuz yerde sandalyesini bana doğru çeviriyor. Hoşça kalın, demek için hazırlanıyorum.

“Bana eşlik etmek ister misiniz?” diye soruyor.

Şaşıyor; yine de “Evet, tabii.” diyor. Apartmanın kapısını açıp eski asansöre doğru ilerliyorum. Üçüncü kata çıkıyoruz, sağ tarafta kalan dairemin önüne geliyoruz. Ben

beceriksiz parmaklarla kapıyı açmaya çalışırken sessizce bekliyor. Nihayet anahtarı kilitte bir kez çeviriyorum, kapı açılıyor. Önümüzde dağınık, eski püskü eşyalarla dolu, güneş görmeyen bir odalar kümesi uzanıyor. İçeri giriyorum, onun da girmesi için bekliyorum. Ayakkabılarını kapının kenarında çıkarıp içeri giriyor. Sanki yıllardır bu evde yaşıyormuşçasına rahat; birkaç tekli koltuk, ölmek üzere olan birkaç bitki ve üzerinde bolca kitap olan bir çalşıma masasından ibaret salonuma giriyor.

İlk defa o an, dikkatle bakıyorum ona: Yüzünde dikka-timi çeken ilk şey saçları oluyor; koyu renk, kısa kesilmiş, düz saçları. Sonra, insana gülme isteği veren iri gözleri ve her an gülümsemeye hazır ağzı. Ne uzun boylu ne de kısa. Her haliyle sıradan; ama bir şekilde sıradanlıktan çok uzak. Bu kadın, bende olmayan her şeye sahip, diye düşünüyorum. Nedendir bilinmez, aklıma Kolera Günlerinde Aşk'ın tam 51 yıl 9 ay 4 gün beklenen kadını Fermina Daza geliyor. Bu kadın, yarım asır boyunca beklemeye degecek kadın, diyorum, kendime şaşarak.

Bir anlık dalgınlıktan kurtulup peşinden salona giriyorum. Oturduğu koltukta kıpırıyor, bir şeyler söyleyeceğini hissediyorum. Fırsat vermeden,

“İsimlerimizi bilmesek de olur.” diyorum. Sanki aklından bu geçiyormuş gibi gülümseyerek “Tamam.” diyor. Kendisinden bahsetmesini istiyorum sonra. Bana, pek de bilinmeyen bir kültür-sanat dergisinde yazarlık yaptığımı anlatıyor. Ailesinden bahsediyor biraz da; aralarında görünen hiçbir sorun olmasa da ayrı ayrı evlerde yaşadıklarını, pek nadir görüştüklerini söylüyor. Sonra da saçma sapan şeylerden bahsediyor; en sevdiği renk: soluk her renk, en sevdiği kitap: Albert Camus- Yabancı, en sevdiği şarkı, en sevdiği mevsim, ay, film...

Sonra benden aynı şeyi yapmamı istiyor. Biraz isteksiz de olsam anlatmaya başlıyorum kendimi. Ellerimle yürüme-ye nasıl ve ne zaman başladığımı anlatıyorum önce; altı yaşındayken ailemle geçirdiğim trafik kazasından bahsediyorum ona. Anne babamın ve benden iki yaş büyük ağabeyimin o kazada öldüğünü, sinir zedelenmesiyle bacaklarımın bu hale geldiğini anlatıyorum. Felçliyim diyemiyorum. Sonra Almanya'dan Türkiye'ye henüz dönmüş bir aileye evlatlık verildiğimi, onların beni ellerinden gelen en iyi şekilde yetiştirdiğini söylüyorum. Onlardan öğrendiğim Almanca ve biraz da hırsla güç bela okuyup tercüman olduğumdan, evde kitap tercümeleri yaptığımdan bahsediyorum. Bundan on iki sene önce, yirmi iki yaşındayken tarih tekerrürden ibaretmiş gibi ikisini de yine bir trafik kazasında kaybettiğimi anlatıyorum. "O gün bu gündür, bu evdeyim işte." diyorum. Sonra o gereksiz şeylerden bahsetmem için zorluyor beni: En sevdiğim kitap, film, renk, mevsim...

Bu ilk konuşma, en uzun konuşmamız oluyor. Sonraları konuşmaya ihtiyacımız olmuyor çünkü. Bir misafir gibi adım attığı o evde benim bir parçam oluyor, ikimiz de fark etmeden.

Begüm TURA

10/D 73

GARİP

Şerif... Bir garip adam. Masabaşında oturmuş, duvara bakıyordu. Bomboş... Duvara... Düşünüyordu Şerif, düşünmeye çalışıyordu. Düşünmeyi özlemişti çünkü. Düşünmeyi... Aklına takılan sorular, çıkmak bilmiyordu beyninden. Beyni patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Bomba... Bugün yüzleşme günüydü, kendisiyle. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Kendi kendine konuşsa mıydı acaba? Deli derler miydi kendine? Aman, boş ver, dedi. Tüm insanlar deli olarak doğmuyorlar mıydı sonuçta. Küçük bir bebek gibi ağlamak istiyordu. İçine attığı sorunlar zamanla büyüerek baskı yapıyordu bedenine. Çekilmez hal almıştı. Ciğerleri, göğüs kafesinden taşacakmış gibiydi. Uzunca bir öksürme nöbetine tutuldu... Alışmıştı. Geçirdiği hastalıklar eski arkadaşları gibiydi. Yalnız bırakmazlardı kendisini. Biri bittiğinde öteki başlardı merhaba demeye. Şu dünyaya geldi geleli yüzü bir türlü gülmemişti zaten. Yaşadığı zorluklar, ailesinin onu terk edişi... Ailem diye düşündü... Annesinin yüzünü merak ederdi hep. Bir melek miydi? Kanatları var mıydı? Kendisini, sokağın bir köşesine bırakırken üzülmüş müydü? Ah, o ağlayan, ağzı süt kokan bebeğe nasıl kıymıştı. Sokaklarda büyümesine nasıl müsaade etmişti?

Şerif; çocukluğunu, gençliğini hep sokaklarda geçirmişti. Devlet sahip çıkamamıştı kendisine. Devlet bile insan olarak görmüyorsa kendini, insanlar beni neden insandan sayıyorlar ki diye düşündü... Türlü türlü mahalleler, sokaklar gezmişti. Pazarlardan çaldığı elmalar, domatesler yüzünden, birçok esnafın ahını almıştı. Daha 8-9 yaşlarındayken din

kavramının ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Köşe başlarında duyduğu çan ve ezan sesleri ona etkileyici geliyor, bu seslerin ne anlama geldiğini araştırmaya çalışıyordu. 11-12 yaşlarında bilim kavramını öğrenmişti. Bilim adamlarının insaniyet adına yaptığı çalışmalar onu her daim heyecanlandırmış, bu konu hakkında ilgi duymaya başlamıştı. 14-15 yaşlarında ise soyut bir kavram olan, “aşk”ı tanımaya başlamıştı. Kendisine para veren o genç kıızı asla unutamıyordu. Bunu hatırlayınca gülümsedi. Hep böyle olurdu zaten. İçinde hâlâ o genç kıızı bulabilme umudu vardı. Sonra, yüzü soluverdi birden. Gençken nasılsa şimdi de oydu. Utangaç bir biçimde elleri titreyerek almıştı parayı Şerif. Üstünde giysisi bile yokken, kızın son model ceketi vardı. Pırıl pırıl. Burnuna nahış bir etki yaratan parfüm kokusu gelmişti. Çilekli miydi acaba? Kendisi ise ter kokuyordu o zaman. Kız tiksinden, korkmadan yaklaşmıştı ona. Ah, bu çocukluk... Ne masum yıllar, diye düşündü. Irk, din, dil kavramlarını bilmeden yaşamak... İnsanın yaşı büyüdükçe, bedeni genişliyor, kalbi küçülüyordu herhalde. Tık, tık, tık...

Bir an duyduğu sesle düşüncelerinden sıyrılıverdi. Yağmur... Yağmur yağmaya başlamıştı. Bu küçük harabe yağmura bile dayanıksızdı. Çok normal karşılıyordu artık. Bir bankta yatmanın zorluğuna karşı, başını sokacak küçük bir yerinin olması. Karşılaştırılmazdı. Üşüyordu... Çöplükte bulduğu kağıtlara sarılıp uyuma düşüncesi onu az da olsa telkin etti. Onlardan başka hiç kimsesi yoktu ki. Bir hayalleri, düşünceleri ve çöplükten alıp yatak yapmaya çalıştığı karton kağıtlar... Islanmaz, demişlerdi, seni ömür boyu rahat tutar. Sonra gülmüşlerdi. Kendini bir it gibi hissetmişti Şerif. Değersiz bir varlık. Köşeye çekip dövdükleri bile olmuştu. Ağlaya ağlaya gözlerinde yaş kalmamıştı o

zaman. Merhamet demişti, merhamet... Ama insanoğlu iyilik denen şeyden anlamaz. Son nefesini vermek için dua etmişti Tanrı'ya. Belki de ilk kez, ilk kez çıkmıştı huzuruna. “Bu yaşam bana fazla Tanrı'm. Al beni götür Cennet'ine...” Cevap gelmemişti...

Yaşamak zor zanaat. Belki de hayat denen şey, bir kelebeğin kanatlarındaydı. Azıcık bir ömürde ne çok şey sığdırıyordu kelebek. Kozasını örmek, ondan kurtulmak, ve olabildiğine uçmak, sonsuzluğa... Şerif yapamamıştı. Kelebeğin bir parçası olamamıştı... Aniden derme çatma masasından kalktı, ıslak, soğuk zemine uzandı. İçi ürperdi. Gözlerinden yaşlar boşandı. Belki şu anda ölürse, bir sonraki gün gazete manşetlerinde adını görecek: “Garip adam, küçük harabesinde ölü bulundu”. İnsanlar ise her zamanki yapmacık tavırlarıyla “Bu adam sokak sokak gezerdi. Kağıt toplardı... Yazık oldu Garip'e.” diyeceklerdi. Şehrin her tarafında adı “Garip” diye anılacaktı fakat hiç kimse gerçek ismini bilemeyecekti. Gözlerinde kurumuş yaşlar eşliğinde gülümseyiverdi, gülümsedi... Garip olmak herkesin harcı değildi belki de. Son bir teselli verdi kendine. Hayatı boyunca ters köşeye yatırılmanın acısını çıkarabilir miydi? Ölmeden önce dudaklarında soğuk bir tebessüm bıraktı. Hayattan intikamını böyle almıştı belki de, insanlardan... Acı bir yaşamın ardından, hayata bir buse...

ZAL YILDIRIM

9/A 432

HAYAL MEYAL

Yine güneşli bir hava... Yatağımdan doğruluyorum. Çoktan uyanmış üst kat sanırım. Küçük kızları bir şeyleri kırmış annesi bağırıyor ona. Sesleri hafif gülümsetiyor beni...

Ayağa kalkıp mutfağa gidiyorum, aynamdaki dağınık yüzüme bakıyorum. Gözlerimin altı mor, sanki biraz yaşlanmış mıyım? Saçlarımı acele bir topuz yapıp yüzüme soğuk suyu çarpıveriyorum. Uyandırıyor beni. Canım bir şey yemek istemiyor. Buzdolabını açtığımdaki görüntü de pek hoş değil gibi. Sıcak su yapıp bol şekerli bir çay hazırlıyorum kendime ve bir de dünden kalma ekmekten bir parça alıp peynirle birlikte atıveriyorum ağzıma. Yetiyor bana.

Yirmi dakikalık uyanma süremde bitince giysi dolabıma gidiyorum ve havanın güzelliğini yansıtan çiçekli bir elbise çıkarıp dolabımdan, üzerime geçiyorum. İşte en zor kısım... Dün gece 4'e kadar çalıştığım belgelerin sonuçlarıyla yine göz göze geliyorum, uykusuzluğumun muazzam görüntüsü mor göz halkaları. Elime bolca fondöten sıkıp gözlerimin altına sürüp kapatıyorum. Ve tabi düzelmesini bilmeyen kıvrıkcık saçlar bugün benle daha çok inatlaşıyorlar sanki. Hayır, bugün sizlerle uğraşamam saçlarım... Sıkı bir topuz yapıp çantamı kapıyorum hemen ve düz taban klasik babetlerimi hemen geçiriverip ayaklarıma tesadüfen aynı katta olan asansöre biniyorum.

Apartman görevlisi Güner Bey yine sıkı çalışıyor gibi. Beni girişte karşılıyor hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “İyi günler Doktor hanım.” diyor . “İyi günler Güner Bey, kolay gelsin.” derken aynı zamanda arabamı açıyorum. Çantamı sağ koltuğa bırakıp çalıştırıyorum ve hızlı bir şekilde çıkıyorum apartmandan. Neyse ki bugün trafik yok, belki de bu haber, günün en iyi haberi. Radyoyu açıyorum yine hoş bir şarkı... Bildiğim kadarıyla eşlik ediyorum. Sonunda çalıştığım hastanenin solmuş sarısını görüyorum. Her zamanki park yerimde arabamı kolayca park ediyorum. Çantamı alırken saatime bakıyorum ve yine tam zamanında gelmişim. Arabadan çıkıp çevreme bakıyorum, güneşin sıcak havası gözlerimi kamaştırıyor. Hastalarım beni bekler. Hızlıca hastanenin merdivenlerine yöneliyorum “Günaydın Mehmet Bey.” “Günaydın Doktor hanım.” Çocuklarını tüm zorluklarla büyüten ve kaldıramayacağı kadar çok çalışan kır saçlı hastane güvenliği de bu şekilde selam veriyor bana. Hemen asansöre binip ikinci kata basıyorum ve arkamda bir ayna olduğunu bildiğim için dönmüyorum arkamı. Birinci katta durup, iki hemşire daha asansöre biniyor, hafif kafamı oynatıp selam veriyorum. Ve ikinci kat... Anahtarımı çıkarıp hemen odama yürüyorum. Çantamdan çıkardığım dizüstü bilgisayarımı masamın üzerine bırakıp, yeni yıkanmış beyaz önlüğümü giyiyorum. Askıda asılı olan steteskopu da boynuma atıveriyorum. Gözlerim masada duran çiçeklerimde takılı kalıyor. Yeni çıkan kırmızı çiçek harika görünüyor. Çantamdan çıkardığım su şişesindeki yarım suyumla suluyorum onu. Ve artık iş başı. Odamdan çıkıyorum ve farklı yönlere giden hemşire ve doktorların arasına karışıyorum. Dosyalarımı inceliyorum ve Meliha Hanımın dosyasını bulup çıkarıyorum. 368. odayı görüp dosyayla birlikte içeri giriyorum. Neşeli bir şekilde “Günaydın Meliha

Hanım” diyorum. “Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz? ” Meliha Hanımın ilerleyen hastalığı onu iyice bitkin düşürüyor ama ona rağmen tüm gücüyle gülümsüyor bana. “İyiym Doktor hanım, çok iyiym” diyor. Yan sehpasında duran bu sabah ölçülmüş tansiyon ve kan şekeri oranlarına göz atıyorum. Bugün ameliyat günü olduğundan kızı Sevda Hanım da yanında...” “İyi bir ameliyat olacak Meliha Hanım, endişelenmeyin!” diyorum. Ve odadan çıkıp diğer hastanın odasına yöneliyorum. Saat öğlene ilerliyor ve doktor arkadaşım Selim Bey’le karşılaşıyorum. Bugün ameliyat edeceğim Meliha Hanımın durumunu soruyor bana. Ayaküstü yüzeysel olarak anlatıyorum. “Zorlu bir ameliyat!” diyor. “Öyle” diyerek doğruluyorum onu. Yukarı çıkıp ameliyathaneye giriyorum. Birkaç genç hemşire karşılıyor beni, otomatik kapı açılıyor ve tam girerken Meliha Hanımın kızı Sevda Hanım gözü yaşlı bir şekilde bekliyor ameliyat kapısında, ona her şeyin güzel olacağını ve bu ameliyat için elimden geleceğini söyleyip içeriye giriyorum. Ve yine tonunu hiç sevmediğim yeşil ameliyat giysilerimi üstümdeki beyaz önlüğümlle değiştiriyorum. Metal musluğa doğru yönelerek ellerimi bugünkü sudan daha ılık olan suya değdirip yıkamaya başlıyorum. Yıkamayı bitirip kuruluyorum ellerimi ve hemşirenin bana uzattığı ameliyat eldivenlerini ellerime geçiriyorum . Dikkatimi yoğunlaştırıyorum. Ve birden bir ses kulaklarımı kapatıyor. Gittikçe şiddeti artıyor. Neye uğradığımı şaşırıyorum ve biraz önceki hemşirenin olduğu yöne bakıyorum ve birden yok oluyor. Ellerim, yeşil önlüğüm... Ve her şeyle birlikte son olarak ameliyathane de onlara katılıyor. Ne olduğunu anlamıyorum ve gözlerim kapanıyor.

Bir süre sonra kulağımdaki şiddetli ses yerini basit bir müziğe bırakıyor. Gözlerimi açmadan elimle yokluyorum

etrafımı. Telefonum... Nerede olduğunu ezberlediğim tuşuna basıp kapatıyorum sesi. Gözlerimi hafifçe açıyorum ve masamın üzerindeki okul formamı görüyorum, yine asmayı unutmuşum.. Yağmur yağıyor, belli damlaların cama çarpışından anlıyorum. Yavaşça doğruluyorum yataktan ve çantama dün gecedен koyduğum kalın kitaplar ayağıma takılıyor. Okul formamı giyiyorum hemen ve annemin yaptığı yumurta kokusunun geldiği mutfağı doğru yürüyorum. Birden duraksıyorum. Üst kattaki küçük kız çoktan uyanmış. Bir şeyler kırmış belli, annesi ona kızıyor. Seslerini duyuyorum hafif gülümsetiyor beni.

Başak Beste ALTUN
10/F 92

ASKERLER

2. Dünya Savaşı'nın ortasıydı. Amerika'nın da savaşa girmesiyle işler iyice kızışmıştı. O ise sadece kendi hayatını düşünüyordu. Uzun boylu hafif sıksa bir tipti. Şu ana kadar kimseye karışmamış ve hayatı boyunca da kimseye yararı olmamıştı. Bu savaş umurunda değildi, ona bu ülkenin bir yararı veya Nazilerin bir zararı olmamıştı. Savaş başlayana kadar köyünde küçük tarlasını işletiyor, kendini doyuruyordu. Şimdi ise üstünde yeşil üniforması, elinde silahı, bir grup insanla bir sahile gidiyordu. Bir ay öncesine kadar evinde oturuyordu, rahattı, ölüm korkusu da yoktu. Evinde taze peynirini yerken şöminenin karşısına oturmuş gelecek ay ne kadar harcama yapacağını hesaplıyordu. “Neden Japonlar bize saldırdı ki?” diye geçirdi içinden, ama artık çok geçti savaşabilen herkes savaşmalıydı. Ne kadar adaletsiz bir hayattı. Ülkedeki zenginler evlerinde otururken o buradaydı. Ülkesinin çıkarlarını ona sormamışlardı, bu politikayı da o düşünmemişti. Bu, ülkenin başında bulunan kişilerin fikriydi, ama savaşan onlardı. Bu muydu özgürlük, sadece başka bir konseyin dediklerini yapmak. Ddemokrasi neredeydi. Acaba düşmanda mı aynı durumdaydı? Onlarda mı bir başkasının politikası için buraya geldi. Ülkesindeki çoğu insan da bu savaşı destekliyordu. O insanların birkaç sözünü hatırlıyordu. “Gidin ve onlara günlerini gösterin!”

Hatırladığı son sözdü bu. Acaba onlar da mı böyle düşünüyordu. Sahile yaklaştıkça uçak sesleri de artıyordu, içindeki korku da. Bu sırada birkaç asker konuşmaya başladı. Biri uzun boylu, sıska, bembeyaz bir tipti, öbürü ise hafif kiloluydu ve boyu da hafif kısaydı. Onların üstünde de yeşil bir üniforma ve ellerinde birer silah vardı, mataraları ise sallanıyordu. Uzun olan “Bu savaşa gelmemeliydik, hepimiz öleceğiz!” diyordu. Öbürü ise ellerini kavuşturmuş, dua ediyordu. Bu sırada gözü sağ taraftaki siyahi gence takıldı. O korkusuzdu, buraya gelmeyi asıl hak etmeyen oydu. Çünkü daha iki üç güne kadar onu insandan bile saymıyorlardı. Şimdi o da bir Amerikan askeri olarak savaşa atıldı. Askerlerden birkaçı korkudan siyahi gence satışıyordu. Aralarından biri “ilk ölmeye çalış!” dedi. Bunun üzerine aramızda bulunan üst düzey komutan hepsine şunu söyledi. “Merak etmeyin! Hepimiz bu gün kırmızı öleceğiz!” dedi. Bundan birkaç saniye sonra suya bir bomba düştü. Artık savaş başlamıştı. Son konuşmalar yapıldı. Bize son bir kere savaş planı anlatıldı. Bu sırada bile bomba yağmuru sürüyordu. Yakınımızda olan bir grup ölmüştü bile. Şimdiden şanslıydım. Ya orada olsaydım, dedim. Ve son duamı ettim, artık sahildeydik. Yanımdakiler kurşun yağmuru yüzünden bir bir düşüyordu. Deniz ve kum şimdiden kırmızı olmuştu. Ne kadar da güzel güneşli bir gündü. Hemen gördüğüm ilk yere yaslandım. Kum torbası şu an rahat geliyordu. Sonsuza kadar burada kalabilirdim. Ölmektense burada dururdum.

Sonra fark ettim ki, bu daha başlangıçtı. Hemen silahıma sarıldım. Tetiği çekmek bile ayrı bir heyecan verdi. İlk başta boşa sıktım, ama sonra fark ettim ki, ya ölecektim ya da öldürecektim. Karşı taraf savunmadaydı, karşımızda kale gibi durmuştu. Bu savaş kısa sürmeyecekti.

Yanındaki askerlerden dökülen kanlara bakıyordu artık umurunda değildi. O yaşayacaktı. Artık durdurulamazdı. Düşmanlar yavaş yavaş geri çekiliyordu artık, sahilten çıkmışlardı, ilerliyorlardı. Sadece ateş ediyordu, yaşamak için öldürüyordu. Yaşadığı sürece sıkıntı yoktu. Savaş onun için iyi gidiyordu. Ölmemişti ve savaşı kazanıyordu. Evine geri dönme şansı vardı. Ancak bir anda bir sıcaklık hissetti. Sıcaklık artıyor göğsünden aşağıya iniyordu. Neden sıcak ve ıslaktı. Sonunda anladı vurulmuştu. Bir anda yere düştü. Yanına gelen asker ona yardım etmeye çalışıyordu. Ama o yavaş yavaş soğuğu hissediyordu. Bu ölümün soğuydu. Gözünden köyü ve hayatı geçti. Asla sevdiğini söyleyemediği o kız, onla sahip olamadığı hayat ve çocukları düşündü. O sırada bir bağırmaıyla kendine geldi. Yüksek ve kaba ses “Uyan, hadi asker! Bu gün ölmek için çok erken, savaşı kazandık!” dedi. Etrafına baktı, kurşun sesleri azalmıştı. Birkaç kişi bağırıyor, birkaçı ağlıyordu. Bazı askerler ise yerde kanlar içinde son sözlerini söylüyordu. Onun da son sözleriydi, yavaş yavaş gözleri kapanıyordu. Arkasında kimseyi bırakmadığı için mutluuydu. Ama son ana kadar şu soruyu sordu:

“Bütün bunlar, bu kadar ölüye değer miydi? Neden?”

Serkan Kaan BAHŞI

10/F 76

BİRİNCİLİK

Yağmur sabah kalktığında kahvaltısını yaptı. Saat sekiz olmuştu. Aceleyle ayakkabılarını giydi ve evden çıktı. Okula vardığında antrenmanı olduğunu unutmuştu. O yüzden hiçbir eşyasını getirmemişti. Antrenörü okula girerken ona baktı ve spor çantasını göremedi. Yağmur çantasını unuttuğunu söyleyince daha da sinirlendi ve biraz da kızdı. Çünkü haftaya çok önemli bir maçı vardı. Türkiye birinciliği için oynayacaklardı ve maç Ankara'da olacaktı. Yağmur bunun için çok heyecanlıydı. Gerçi o her maça çıkarken heyecanlı oluyordu. Ailesinin maça geleceği ihtimali onun heyecanını bastıracağına daha da artmasına neden oluyordu. Bunu ailesi daha önce dile getirdiğinde genelde olumsuz cevap alıyorlardı ve bu da onlarda kızlarının kendilerini istemediği fikrini uyandırıyorlardı. Yağmur zaten bu konuda hep yanlış anlaşıyordu bu yüzden de pek takmamaya karar verdi. Her ne kadar bu kararı alsada ailesinin onun hakkında sürekli böyle düşünmesi onu ister istemez üzüyordu.

Eve geldiğinde annesi belki de en sevmediği yemeği yapmıştı. Yemeye mecburdu, çünkü okulda bir yudum bile atmamıştı ve bu yememelere rağmen hiç de zayıf bir kız değildi. Zor da olsa yemeğini yedikten sonra odasına çıktı ve ister istemez maçı düşünmeye başladı. İlk birincilik maçı değildi bu Yağmur'un. Daha önce de çıkmıştı ve iki kez

Türkiye birincisi olmuşlardı. Kaptan Yağmur'du ve kupalar onda kalıyordu. Kulübüyle birlikte yaklaşık beş yıl geçirmişti ve herkes onu çok seviyordu. Hocaların gözüne girmeyi ilk haftadan başarmıştı. Hem voleybol tekniği, hem de hocalara karşı davranışlara onlara gösterdiği saygı hocalarla arasının iyi olmasına gösterilebilecek en büyük etkendi. Yağmur bunları düşünürken annesi kapıyı çaldı ve haftalardır beklediği soruyu sordu: “Kızım eğer sen de kabul edersen kardeşin ve babanla beraber maçına gelmeyi çok istiyoruz. Hatta belki halan da gelirmiş. Biliyorsun, sen onun için çok değerlisin. Ee, ne diyorsun, gelmemizi ister misin?” Böyle bir soruya asla hayır cevabı veremezdi eğer ‘hayır’ derse çok kırılacaklardı, ama halası nerden çıkmıştı? Bir süre düşündükten sonra cevap verdi. Yanıt belliydi “Evet!”. Annesinin yüzünde güller açmıştı. Şimdiden hazırlığa başladı.

Maça üç gün kalmıştı ve maçtan önceki son antrenmanlarına gitmek için Yağmur takımını bir araya topladı. Antrenman pek de iyi geçmemişti onun için. Aklı hâlâ annesindedeydi. Herkes ailesinin gelmesini isterken, o istemiyordu. Çünkü çok heyecanlanıyordu ve bir şey yapamıyordu. Ama artık gelecekleri kesindi ve kendini buna alıştırmaması lazımdı.

Maç günü gelmişti bile. Günler nasıl geçmişti, hiç bilmiyordu. Maçtan önce az da olsa gezmişlerdi Ankara'yı. Beğenmişti herkes. Bazılarının ailesi yanındaydı, ama Yağmur'un ailesi maç esnasında geleceklerdi ve en önde oturacaklardı.

Sahaya çıktıklarında kalbi yerinden çıkacaktı. Hep böyle oluyordu, ama bu seferki çok farklıydı. Rakipleri en az kendileri kadar güçlüydü. Belki de çok daha güçlü. Ama bu kadar emekten sonra bu maçı veremezlerdi. Çok çalışmışlardı. Maçın başlamasına az kalmıştı, önce koşular

ve sonra da ısınma hareketlerine geçtiler. Salon epey kalabalıktı ve bu onu daha da heyecanlandırıyordu. Bunları düşünürken arkadaşları ellerine top aldı ve topla ısınmaya geçti. Herkes Yağmur'un bu kadar heyecanlı olmasına şaşırmişti ve onu öyle gördükçe kendileri de tedirgin oluyordu sonuçta kaptan oydu. Smaca geçildiğinde salonda tezahüratlar yapılıyordu ve sıra Yağmur'a geldiğinde salon yerinde durmuyordu. Çünkü smaçları gerçekten etkili ve göz alıcıydı. Aynı şekilde karşı takımdan 13 numaranın da smaçları harikaydı. Bu arada Ayça'nın numarası 7 idi. Görünüşe göre maç çekişmeli geçecekti. Ve düdük çaldı sıraya geçtiler ve toplanıp kulüplerinin adını söylediler. Karşı takımda akla gelebileceği gibi 13 numara kaptandı. Birbirlerine başarılar diledikten sonra, sahaya geçip dizildiler. İlk servisi Yağmur atacaktı. Servisleri gerçekten çok iyiydi. Hâlâ ailesini görmemişti ve bu onu az da olsa rahatlatıyordu. Düdük çaldı. Yağmur derin bir nefes aldıktan sonra top elinden çıktı. Salonda bağrışmalar kopmuştu. Yağmur ilk sayıyı ace ile almıştı. Kimse servisini karşılayamamıştı. Peş peşe üç sayı daha aldı, ama daha sonra 13 numaranın smacı ile sayı kaybettiler. Maç çok çekişmeliydi. İlk seti iki sayı farkla karşı takım aldı. Bu, takımın moralini çok düşürmüştü.

İkinci set başladığında Yağmur oyunda değil gibiydi. Bir an önce toparlanmaları lazımdı ve toparlandılar da. Ailesini görmüştü ve ailesi gücüne güç katıyordu. Böyle bir şey ilk defa oluyordu ve bundan çok hoşnuttu. İkinci seti farkla aldılar. Üçüncü sete girdiler ve Yağmur her ailesine baktığında mutlu oluyordu. Bu seti de farkla aldılar. Ve dördüncü sete girdiklerinde herkesi bir heyecan sarmıştı. Karşı takımın morali çok düşmüştü çünkü. Yağmur'un takımı harika bir oyun sergilemişti. Buna rağmen dördüncü set çok

çekişmeliydi. Sayıların arasında neredeyse fark yoktu. Durum 23-24 idi ve Yağmur'un takımı öndeydi. Libero karşıdan gelen smacı karşıladı pasörleri Duygu topu Yağmur'a kaldırdı ve Yağmur kendine gelen güvenle belki de daha öne

hiç sıçramadığı kadar sıçradı ve üç kişilik bloktan sıyrıldı. Topa o kadar sert vurmuştu ki, top karşı tarafın liberosunun koluna çarpıp sağ tarafa uçtu. Ve Yağmur sayıyı almıştı. Şampiyon olmuşlardı. Tüm salon ayağa kalktı. Sesler birbirine karışmıştı ama “ŞAMPİYON” tezahüratı açıkça anlaşılıyordu. Tüm takım mutluluk gözyaşı döküyordu resmen. Annesine öyle bir sarıldı ki Yağmur, bir daha hiç bırakmayacaktı sanki.

O günden sonra her maça geldi ailesi ve Yağmur her seferinde en iyisini yapıyordu. Hem kendisi hem de ailesi için.

Fatma Ayça BAKIR
10/D 18

BULUTLARDAN GELEN

Pencerenin önünde, günün sikkınlığı üzerinde gökyüzündeki bulutlara bakarken buldu kendini... Pamuk şeker kıvamında beyaz bulutlar, sağ tarafta şahlanmış bir at, üzerinde pelerinli bir süvari, karşısında bir ejderha... Güneş ışınlarının aradan süzülmesiyle; ağzından ateş püskürtüyor-muş gibi bir görüntüsü var. Bulutların yarattıklarına şaşırdı, bu gördükleri insanın kendi iç dünyasıydı; kendine de şaşırdı. Ne fantastik şeylerdi bunlar, istemsizce gülümsedi.

Sonra bakışlarını ters tarafa yönlendirdi. Gülen bir kız çocuğu. Gözleri büyük büyük açılmış, ağzı kulaklarında; önünde üçgenler, daireler, küpler... Önce kız çocuğunun gülen yüzüne anlam veremedi, anlayamadı onu bu derece mutlu edebilecek o küçücük nedeni. Küçük tabi ki, o daha çocuk kolaydır mutlu etmek onu. Sonra... Evet evet! Hediye paketleri şekil şekil, boy boy hediye paketleri. Albenili pırıl pırıl kaplarla paketlenmiş hediye paketleri, yüzleri güldüren hediye paketleri.

Sikkınlığı gitti birden, neşelendi. Yedi yaşındaki doğum gününü, evdeki telaşı, masanın üstündeki misafirler için hazırlanmış ikramları hatırladı. Bunların hepsi fevkalade güzellikte, adeta görsel şölen verilme amacı güdülmüş gibi, o özenle hazırlanmıştı. Kendisinin yaptığı o kalp şekli verilmeye zorlanmış kurabiyeler bile hoş görünmüştü gözü-

ne. Ama... Asıl yıldız, tüm dikkati çeken şey başkaydı o masada. Pastası... Prensesin eteğinden oluşuyordu pastası. Pembe, inci işlemeli, güzeller güzeli bir prenses. Nasıl kıyılırdı da yenirdi bu pasta, yazıktı; ömrünün sonuna kadar saklamalıydı bunu. Bakarken doyuyordu zaten insan. Ne kadar da güzel yapılmıştı, insan yapabilir miydi bunu? Hayır hayır. Kimse yemeyecekti pastasını; o bozulmamalıydı. Hele gelen hediyeler... Paketleri açmak için sabırsızlanmıştı. Ne vardı acaba içlerinde, neler almışlardı ona? Büyüklü küçüklü renk renk paketleri açtıkça heyecanı da artıyordu. Oyuncaklar, kıyafetler; mutlu olmamak elde değildi. Ne güzel şeydi bu doğum günleri. Herkes seninle ilgileniyor, iyi dileklerde bulunuyor, hep böyle mutlu olman için dualar ediliyor.

Sonra birden kendine geldi. Gözleriyle gökyüzündeki gülen kız çocuğunu aradı, bulamadı; yüzündeki tebessüm kayboldu. Artık büyümüşü, doğum günleri çocukluğundaki gibi heyecanlandırmıyordu onu. Bulutlar da karışmışlardı zaten birbirlerine. Şekilleri bozulmuş, dağılmışlardı. Uzunca süre aradı yeni şekilleri, yeni anıları, eski günleri... Yoklardı, bulamadı bir türlü. Anlamsızlaşmışlardı işte, kaybetmişti gülen kız çocuğunu.

Bugünlerde hayatı da anlamsızlaşmıştı; sıklıkla da bu yüzdendi zaten. Çevirdi kafasını pencereden. Odasını, yattığı yatağı taradı, biraz uzağındaki begonyalarına baktı. Güneşe bakmaktan gözü yorulmuştu, eee artık o kadar da sağlıklı değildi gözleri. Vücudu gibi gözleri de hassaslaşmıştı. Ama sırf bu yüzden vazgeçilir miydi güneşten? Gökyüzünden, binlerce hatıralarının bulunduğu bulutlardan...

Güneş ışınları bulutları delip, ortalığı bütün gücüyle aydınlatırken; dayanamadı. Gözlerini kısarak da olsa baktı

pencereden tekrar. İçi umut doldu birden. Derince bir nefes aldı ve hayatındaki güzel şeylerin geri gelmesini ümit ederek, yatağına iyice yerleşti, titreyen elleriyle tuttuğı bardağından bir yudum suyunu içti. Hazırdı artık geçmişe ve geleceğe. Ve gözlerini kapadı; daha mutlu bir yaşama.

Meliha Ezgi BAŞDOĞAN
10/E 78

ÖKSÜZ KEDİLERİM

Henüz 9-10 yaşlarındaydım. Güneşli bir cumartesi sabahı erkenden kalktım. Hafta sonları erken kalkmayı çok severdim. Hele de önceki gün yarın erken kalkalım da bahçede oyun oynayalım diye konuşmuştuk. Normalde evin uykucusu benimdir, ama o sabah herkesten önce ben kalkmıştım. Kardeşimi de uyardırdıktan sonra birkaç parça oyuncuğımızı alıp bahçeye indik. Hava güzel, kuşlar cıvıl cıvıl, bir ilkbahar sabahı kardeşimle beraber güzel güzel oyunlar oynuyorduk ki dışarıdan acı bir fren çığılığı ve çarpma sesleri duyduk. Birisinin çığılığını da duyduk, ama ilk başta ne olduğunu anlayamadık. Hemen sokağa fırladık ve karşımızdaki manzara ikimizin de donup kalmasına sebep oldu. Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştık ve bir daha da şahit olmak isteyeceğimizi sanmıyordum. Çünkü karşımızda kanlar içinde yatan bir kedi bedeni ve sokağın öteki ucunda kaçan adamın motorundan yükselen ses... Ne kadar hayvanlara çok fazla yaklaşmasam da o an tek istediğim şey kedinin ölmemiş ve yaralarının iyileştirilebilir düzeyde olmasıydı. Hemen kardeşimle yanına koştuk ve yere diz çöktük. Kediye seslendik, dokunduk, hafifçe sarstık ama hiçbir tepki vermedi. Çünkü kanlar içinde yerde yatan bu kedi bedeni artık canlı değildi.

Bir süre bu ölü kedi bedeni ile ne yapacağımızı düşündükten sonra en iyi fikrin anneme haber vermek olduğunu

ve onun ne yapmamız gerektiğini bileceğini düşünerek yukarı çıktık. Annem de kediyi ilk gördüğünde bizim gibi içi burkuldu. Sonra kendisinin gerekli şeyi yapacağını; bizim oyunumuza geri dönebileceğimizi söyledi. Artık ne kadar canımız hiç oyun oynamak istemese de tam bahçe kapısından içeri girecektik ki bir köşeden yavru bir kedi miyavlaması duyuldu.

Ve arkamızı döndüğümüzde az önce ölen kedinin başında anlayamayarak ona bakan onu yalayıp ona sokulmaya çalışan iki yavru kedi gördük. Aynı zamanda da ölen kedinin onların anneleri olduğunu anladık. Anneleri onlara tepki vermeyince bir anda gözlerine hüznün bulutu çöktü. Anlaşılan o ki onlar da artık annelerinin hiçbir şeye tepki veremeyeceğini anlamışlardı. O anda içimi öyle bir acıma hissi kapladı ki onlar için bir şeyler yapma isteğiyle dolup taştım. Kardeşim de benim gibi hissetmiş olacak ki birbirimize baktık ve ardından koşarak annemizin paçalarına yapıştık. O iki yavru kediyi sokakta bir başlarına bırakamazdık. En sonunda annemi ikna ettik ama annem sadece bahçede kalmalarına izin verdi. Eve alışmamaları gerekiyormuş çünkü büyüdükleri zaman onları tekrar ait oldukları yere yani sokağa bırakacakmışız. Yine de bu bizim onlara yardım etmemiz engel değildi. Bu yüzden hemen anneme sarıldık ve sonra da işe koyulduk. Büyükçe bir karton kutu bulup onu güzelce boyadık ve süsledik. İçine de yumuşak yastık ve çarşaf gibi şeyler koyduk. Bir tase biraz süt koyduk ve karınlarını doyurduk. Akşam olunca onları kutularına koyduk ve biz de uyumak için yukarı çıktık. Ertesi gün bu kedilerin beyaz tüylü olanının dişi, sarı-beyaz olanın ise erkek olduğunu fark ettik ve birine Minnoş, diğerine ise Tekir adını koyduk. Onlar isimlerini biraz geç öğrenebildiler, ama sonuçta öğrendiler ve onlara bir şeyler öğretebilmek bizi çok mutlu etti. Ayrıca onlara değişik oyunlar da öğrettik ve onlarla oyunlar oynadık. İki haftanın sonunda çok da olmasa biraz büyümüşlerdi ve maalesef artık hepimiz gitme

vakitlerinin geldiğini biliyorduk. Annem tam onların artık sokağa bırakılması gerektiğini söylüyordu ki ikisi de birden annemin ne söylediğini anlamış gibi annemin bacaklarına sürünerek mırlamaya başladılar. Ve o anda annemin yüzüne öyle bir baktılar ki artık annemin yüreğinin onları sokağa bırakmaya el vermeyeceğini anladım.

Artık onlar da bizim ailemizin bir parçası olmuşlardı. Ve ne onların bizi bırakmaya ne de bizim onları bırakmaya hiç niyetimiz yoktu.

Özlem BEKSARI
11-F 1461

SORGULAMAK

Uyanmıştı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İçgüdüleri harici hiçbir şey bilmiyordu. Geçmiş yok gibiydi, geleceği hakkında da herhangi bir varsayım yapamıyordu, bu durum sadece korkunçtu.

Acıktığını hissetti, içgüdüleri ona bir şeyler yemesi gerektiğini söylüyordu, kendisine ait olduğunu düşündüğü evinde yatağından kalktı, dolaba doğru ilerledi ve kapağını açtı. İçerisi neredeyse boştu, sadece kırmızı parlak bir elma vardı ve içgüdüleri onu yiyebileceğini söylüyordu. Elini uzattı ve güzelce yedi hissettikleri ona mutluluk verdi.

Odasına geri döndü ve izlemeye başladı. Bir tane dolap sol tarafında duruyordu, hemen yatağının yanında bir adet fotoğraf vardı, ona baktı ve bir adet erkek fotoğrafta gülümsüyordu, bu kişi kendisi miydi? Kendinin nasıl bir şey olduğunu merak etti, fotoğraftaki kişiye kıyasla fazla mutsuzdu ve komik bir ironi olarak gördü bu durumu. İçinde ağır bir his vardı, galiba tuvalete gitmeliydi. Tuvalete gitti ve tuvaletini yapmaya başladı, bu sırada hissettikleri mutluluk vericiydi, işte şimdi fotoğraftaki adama daha çok benziyordu.

Dışarıya baktı güneş bir hayli parlaktı ve bu hoşuna gitti, parlaklığın beraberinde getirdiği sıcaklık hissi ilkel kabil-

elerden bu yana insanlığa hep huzur vermişti. Dışarıya çıkmak istediğini düşündü, çevresini daha fazla öğrenmek istiyordu, kendisinin ne olduğunu ve ne için burada olduğunu da merak ediyordu.

Dışarıdaydı çevresinde insanlar vardı ve bu durum ona mutluluk verdi, hepsinin yüzlerini inceledi ve anlamlandırmaya çalıştı, ama asıl anlamlandırmak istediği şey neden burada olduğuydu ve hayat amacı neydi?

Çevresindekileri gözlemlemeye devam etti. Gözlerindeki saf merakı gören üç kişi yanına sokuldu ve onunla konuşmaya başladılar.

En hoş görüneni, kendini tanıtmaya başladı: Merhaba, ben çevrende gördüğün düzeni senin hayatını ve en önemlisi devletimizi korumakla yükümlüyüm, burada bu halde bu kadar mutlu bir şekilde yaşayabilmenin sebebi bizim aziz vatandaşlarımızın önceden ve şu an da devam eden çabasıdır. Onlar bu düzeni devam ettirmem için beni görevlendirdi ve kendilerini güvende hissetti. Ben de onların çalışmaları sonrası kazandıkları gelirle ülkeyi nasıl şekillendireceğime karar veriyorum. Söylediğim ve yaptığım her şey bizim mutluluğumuz içindir, asla yalan söylemem ve bana güvenebilirsiniz. Hayatımı sadece sen ve senin gibi vatandaşlarımıza yardım etmeye adadım. Beni dinle ve benim kont-rolüm altına gir ve mutlu yaşa, eğer benim kontrolümü kabul etmezsen muhtemelen bu saygıdeğer halkın kötülüğünü istiyorsundur ve buna asla göz yummam. Tek istediğim şey halkımın mutluluk içinde yaşamasıdır ve onun mutluluğunu engelleme ihtimali bulunan insanlara karşı var gücümle savaşıyorum ve savaşmak için de halkımın bana verdiği yetkileri sonuna kadar kullanırım. Ama sen halkı mutsuz etmeyi düşünmüyorsun değil mi? Çünkü ülkesini

seven hoş bir adama benziyorsun, diyerek beklentili gözlerle bakmaya başladı.

Oradan diğerlerinden bir hayli farklı giyinmiş kişi konuşmaya başladı; aklında bir çok soru olduğunun farkındayım, hepsinin cevabı bizde var. Senin gibi milyonlarca insan neden burada olduklarını, hayat amaçlarını, sonrasında ne olacaklarını soruyorlardı. Bizse onlara mutlak tek doğru olan Tanrı'dan gelen cevapları ilettik. Buraya bir sınav için gönderildin, yeterince kontrol altında durup düzeni devam ettirici yönde iyilik yaparsan, seni mutlak Tanrı başışlar ve sonsuza kadar mutlu olmanı sağlar. Onun sonsuz mutluluğuna erişebilmek için yapman gereken tek şey düzeni devam ettirmek ve kontrol altında kalmak. Neden burada olduğunun cevabını biliyorsun artık ve neden yaşadığımı da biliyorsun, tek gereken şey ise mutlak Tanrımızın emirlerini yerine getirmek. Önceki buhran dolu belirsiz, korkmuş halini biliyorum. Ben de bir zamanlar senin gibi yolumu kaybetmişim ve korkmuşum ama mutlak cevabın nerede olduğunu buldum, ilahi Tanrı'nın yapmamı istediği şekilde davrandım ve huzura kavuştum. Sen de kafandaki bütün soru işaretlerinin ortadan kalkmasını ve sabit noktada sakince durmayı istiyorsan, benim gibi soru sorma ve ilahi Tanrı'yı dinle. Eğer ki, onu dinlemezsen, o seni cezalandırır, sonsuz gücüyle seni sonsuza kadar mutsuz eder, seni insanlardan ötekileştirir, yalnız bırakır ve asla huzura kavuşamazsın. O sonsuz güce sahiptir ve istediğini yapar, seni kontrol edebilir, ama senin kendi rızanla bu yola girmeni istiyor, ya gir ya da sonsuza kadar mutsuz ol.

Üçüncü kişi sakince bir şekilde konuşmaya başladı; ben bilim insanıyım, benim senin gibi bitmek bilmeyen sorularım vardı ve araştırmaya başladım. Araştırdıkça sorularım çoğaldı ve aradığım gerçeğin ne kadar uzakta, ne

kadar ulaşılmaz, ne kadar imkansız olduğunu anladım ve artık mutlak gerçeklik yerine, sadece merak duygusu bulmaya başladım araştırdığım Őeylerde. Sana mutlak hiçbir Şey neremem, neden burda olduğunu söyleyemem, neden kütle çekimi olduğunu söyleyemem, evrenin en başında neyin olduğunu söyleyemem, neden Şu an olduğun kişi olduğunu söyleyemem. Söyleyebileceğim tek Şey, kabullerimizin tutarlı bir Şekilde evrenin işleyiş prensiplerini aıkladığıdır. Aklındaki soruları belirsizliği yok etmek yerine, sadece arttırabilirim, ama sen insansın ve bu belirsizliğe açlık duyuyorsun. Mutlaklık seni öldürür, dşnmezsen yoksundur, gerçekliğe ulaştığını varsayan herkes çoktan ölmüştür ve tek gerçekliği korkunç yapışkan sabitliğidir. Sabitlikleri o kadar yapışkandır ki kendilerini oradan çıkaramazlar ve dokundukları her Şeyi o korkunç ölümcül sabitliğe ekerler. Sana mutluluğu teklif ederler, seni korkutup tehdit ederler, ama insanın korkması gereken tek Şey o sabitlik durumudur. Düşündükçe yaşıyorsundur ve bilim sana sadece düşünmeyi verebilir, başka bir Şey veremez. Aklındaki sorulara asla cevap bulamazsın, sadece soruların artar ve bunlarla yaşamayı öğrenirsin. Asla huzur içinde olamazsın, ama öğrenme merakını tatmin ettikçe yaşadığını hatırlarsın.

Söylenenler üstüne kafası karışmıştı, karşısına  kişi gelmişti ve geçmişi boşluktu. Hangisinin söylediği daha mantıklıydı, hangisi tatmin edici konuşmuştu? Sorularıyla baş edemiyordu, o kişilerin konuşması içindeki merakı ldrmşt, sadece endişe bırakmıştı yerine. Sözler onu kaosa götürmüştü, artık çiçeklerin kokusunu, yemeğin tadını, sevmenin mutluluğunu düşünemiyordu. Dşnebildiği tek bir Şey vardı ve bu Şey takıntılı bir Şekilde beyninden gitmiyordu. Geçmişi boşluktu; neye, kime güvenebilirdi ki? Acı ekiyordu. Güvendiği yegane yer olan evine döndü,

yatağına oturdu, asla bitmeyen o tek sorusuyla mücadele ediyordu ve o soruya o kadar takılmıştı ki, birisini seçmek zorunda olup olmadığını bile kendine soramamıştı. Belki de, sadece yeni bir sorudan o kadar korkmuştu ki, bunu yapacak cesareti kalmamıştı. Hayatının anlamı neydi, geçmişi bile yoktu.

Buz dolabındaki elmayı yemişti, yerken mutlu olmuştu. Tuvaletini yaparken mutlu olmuştu. Peki, ya şimdi aynılarını mı tekrarlayacaktı? Vücudu aynılarını yapmak istiyordu ve o basit şeylerle de mutlu olabilirdi. Peki, zihni ne durumdaydı. Zihni acı içindeydi. Tutunabileceği bir geçmişi yoktu, tek bildiği şu andı ve şu an ona soğuk terler veriyordu ve o acı içindeydi. Tek düşünebildiği bir tarafı seçmekti ve o seçim yapmamayı seçti.

Apartmanın en üst katına çıktı aşağıya baktı, insanlar küçüktü. Yukarıya baktı, parlak güneş içini ısıtıyordu, ama zihnini değil. Ve tutunabileceği hiçbir şeyi olmayan bir insan olarak kendini bıraktı huzura. Düşerken artık kafasından bu sorular yoktu. Komik, ama artık düşmesi için bir sebep kalmamıştı, çünkü huzurluydu ve o soruların gereksizliğini düşündü ve mutlu olabildiği tek anın tadını çıkarttı.

Sevgi BİLGİÇ

11/G 479

KÜÇÜK ŞEYLER BÜYÜK ŞEYLER

Dondurucu soğuktan bir an önce kaçmak için eve doğru hızlı adımlarla ilerliyordum. Sanki yol uzadıkça uzuyordu. Sonunda oturduğum apartmanın önüne gelmişim ki bir karartı gördüm. Hava karardığından tam seçemiyordum ne olduğunu. Yaklaşınca onun soğuktan buraya sığınmış, donmak üzere olan bir kedi olduğunu anladım. Önce apartmanda oturan birinin kedisi olduğunu düşündüm, ama daha sonra üzerindeki yaralardan öyle olmadığını anladım. Onu burada bırakmaya dayanamadım ve eve götürdüm.

İçeri girer girmez kaloriferin yanına gitti. Ben de mutfağa gidip ona yiyecek bir şeyler aradım. Kedilere direkt süt vermenin zararlı olduğunu duymuştum bu yüzden sütü sulandırdım. İki hafta önce ölen kedimden kalan yaş mamaları da bir kaba koyup oturma odasına geçtim. Verdiğim yiyecekleri silip süpürdü. Onu yemek yerken izlemek büyük keyifti. Yeşil gözlü dişi bir tekirdi. Bana ölen kedimi anımsatmıştı. Sanırım bu yüzden aramızda güçlü bir bağ oluştu. Yaraları vardı, fakat ciddi yaralar değildi. Büyük ihtimalle diğer sokak kedileriyle kavga etmişti. Kaloriferin yanına

şimdilik bir minder koydum. O orada uyuyunca ben de yatak odama geçtim. Kitap okuyup uyudum.

Sabah kalktığımda yerinde yoktu. Mutfağa girince orada olduğunu gördüm. Kalan son mamayı da verdim. Sonra kahvaltımı yaptım. Bugün onu veterinerine götürecektim. Hazırlanınca kedimin boynuna tasmayı taktım ve atkıyla hafifçe sardım, kucağıma alıp veterinerin yolunu tuttum. Buraya daha önce de gelmiştim. Yine çok kalabalıktı. Havlayan köpekler, huzursuz kediler... Sıra numarası alıp beklemeye başladım. Nihayet, sıra bize gelmişti. İçeri girdik. Veteriner kedime aşılarını yaptı, yaralarına baktı ve merhem verdi, ayrıca kısırlaştırılması için gün aldım. Oradan çıkıp mama, kedi evi, kedi şampuanı ve kedi kumu aldım. Kedi kumu çok işe yarayacaktı, böylece kedimi dışarı çıkarmama gerek kalmayacaktı. Hemen eve gitmek istemedim, evin yakınındaki bir parka gittim. İşini görmesi için kedimin tasmaını açtım, çalılıkların arasına girdi. Geldiğinde tasmaını boynuna geçirdim, biraz dolaşp eve gittik. İkimiz için de yorucu bir gündü. Mama kabına biraz mama koydum, o yemeğini yerken ben de kendime bir şeyler hazırladım. Kedimin yaralarına merhem sürdüm, evini kaloriferin yakınına yerleştirdim. Kanepeye uzanıp ona koyacağım ismi düşünürken yanıma geldi. Başını okşarken mırıliyordu, kedileri sevmek insana gerçekten huzur veriyor. Sonunda isminin Gümüş olmasına karar verdim. Evet, bu isim ona çok yakışmıştı. Dinlendikten sonra onu banyo yaptıracaktım, 'Kediler banyo yapmayı ya çok sever ya da hiç sevmez.' diye duymuştum. Ölen kedimin aksine Gümüş sudan çok hoşlanıyordu. Banyo yapınca onu havluya sarıp içeri götürdüm. Kurulanınca yeni evine geçip uyudu. Tüm kediler gibi o da uyumayı çok seviyordu. Gümüş kedi kumuna henüz alışamadığı için ertesi gün onu yine dışarı çıkardım ve aynı

parka gittik. Gümüş çalılıkların arasından gelirken yakınlarda sahipsiz bir köpek olduğunu gördüm. Kediler ve köpekler çoğu zaman anlaşılır, fakat anlayamadıkları da olur. Bunu düşünerek biraz endişelendim. Hemen sonra endişemin gereksiz olduğunun farkına vardım. Köpek ona yaklaşırken Gümüş de köpeğe yaklaşıyordu. Yan yana geldiklerinde Gümüş kafasını köpeğe sürttü-bu kedinin ondan hoşlandığını gösterir- Görüntü beni gülümsetmişti. Onları izlerken Gümü's ün sokaklarda yaşarken de o köpeği tanıdığını ve arkadaşı olduklarını düşündüm. Birbirlerini çok özlemişler gibiydi çünkü. Sonunda Gümüş'e tasmaını takıp yürüyordum ki, köpeğin bizi takip ettiğini gördüm. Çok şaşırılmışım.

Eve kadar gelmiştik ve köpek hâlâ arkamızdaydı. 'Beni burada bırakmayın!' der gibi bakıyordu. Dayanamadım, onu bu soğukta dışarıda bırakmak istemedim ve içeri aldım. Daha önce birçok kez kedi beslemiştim, fakat bu ilk köpeğim olacaktı. Beyaz ve turuncu desenleri olan bir köpekti. Kedim ve köpeğimle beraber içeri girdim. Zaten iyi anlaştıkları için onları evde bırakıp çıktığımda endişelenmeyecektim. Köpeğimin adını Çiko koymuştum. Çiko ve Gümüş artık benim en yakın dostlarımdı. Birkaç gün sonra Gümüşü kısırlaştırılması için veterinerine götürdüm.-ve tabii Çiko'yu da-Bu kez kalabalık değildi ve Çiko da kısırlaştırıldı. Çiko'nun sağlık sorunu olmamasına sevinmiştim. Bundan sonra onlara daha iyi bakmam gerekiyordu, çünkü hassas bir ameliyat atlatmışlardı. Kendilerini toparlayabilmeleri için birkaç saat daha veterinerde kaldık.

Eve giderken yine markete uğrayıp kedi ve köpek maması aldım. Sokakta yürürken insanlar bize şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Çünkü hâlâ kedi ve köpeklerin asla anlayamayacağını düşünen insanlar vardı. Veterinerin evime yakın

olması işimi bir hayli kolaylaştırıyordu. Eve vardığımızda ikisi de kendi yataklarına yattılar. Narkozun etkisi henüz geçmemişti ve sersemliyorlardı. Onları böyle görmek beni biraz üzdü, ancak bu onların iyilikleri içindi. Uyandıklarında yemeklerini verdim ve odama çekildim. Bugün ben de çok yorulmuştum. Yastığa başımı koyar koymaz uykuya dalmışım. Ertesi gün arkadaşlarım bana sürpriz yapıp çıktıldiler. Uzun zamandır arkadaşlarımla görüşmediğimden benim için güzel bir sürpriz oldu. Çiko ve Gümüş'ü görünce çok şaşırdılar. Benimkiler de misafirlere çok sevecen davrandı. Arkadaşlarım gidince etrafı topladım. Çiko ve Gümüş'le oyun oynadık, onlarla birlikte yaşamak gerçekten çok güzel. Her geçen gün onlardan bir şeyler daha öğreniyorum.

Hayata renk katmak ne kadar basitmiş meğer. Küçük şeylerden mutlu olmak ne güzelmiş.

Büşra BİLİR
10 D 16

AŞKIN SUSKUNLUĞU

Huzurevinin sessiz ve boş koridorunun sonundaki eski kapılı odanın ardında bir dünyası vardı. Pencerenin kenarındaki sallanan koltuğunda oturur, bütün gün dışarıyı seyrederdi. Gözlerinin derinliklerinde hep bir yalnızlık, biz acı vardı. Konuşmazdı... Daha ağzından bir kelime duyan olmamıştı. Susarak sanki acılarının üstünü örtüyor, yalnızlığını içine gömüyordu.

Huzurevleri genelde böyle yerlerdir zaten. Burada yaşayan hemen herkesin bir öyküsü, kalbinin içinde gizlediği bir yalnızlığı vardır. Buraya gelmek istemedikleri bellidir. Buraya bırakılarak yalnızlığa mahkum edildiklerini düşünürler. Yalnız değildirler aslında; aynı derdi paylaşan, öyküleri benzeyen birçok insan bir aradadır. Birçoğu anlatır, paylaşır ne yaşadysa, ne acılar çektiyse. Bunların yanında kendini oraya ait hissetmeyen, anlatmayanlar da vardır. Onun gibi...

Yine bir kış günü, her gün yaptığım işleri yapmak üzere huzurevinin boş koridorlarında yürümeye başladım. Yaşlılarımızın odalarını tek tek ziyaret edip ilaçlarını veriyordum. Ve nihayet koridorun sonundaki o odaya ulaştım. Kapıyı açtığımda her zamankinden farklı bir durum vardı. Odanın

içinde yankılanan koltuğun gıcirtısı yerini kocaman bir sessizliğe bırakmıştı. Adam yatakta sırtüstü yatıyor ve öylece tavanı seyrediyordu. Onu öyle görmek beni korkutmuştu. Bir aksilik olduğu belliydi. Yavaşça yanına yaklaşıp ateşine bakmak suretiyle elimi başına koydum. Ateşi yoktu, ancak halsizliği ve yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Hemen gidip doktora haber vermeli ve onun eski haline dönmesini sağlamalıyım. “Gidip doktoru çağırmalıyım.” dediğimde ellerini yavaşça sallayarak ona doğru yaklaşmamı işaret etti. Gittim ve yatağının yanındaki tabureye oturdum. Ellerimi tuttu. Gözlerini yavaşça kapatırken ellerimi sıkıldığını hissettim. Sanki acısını bu şekilde bastırıyordu. Sonra yavaşça ellerimi bıraktı ve gözünden düşen son damlayla birlikte hayata gözlerini yumdu.

Bir huzurevi geleneğidir ölenlerin ailelerini, onları çok seven (!) evlatlarını aramak. Dirisini çok sevmişler, hep yanlarında olmuşlar gibi gelip ölen anne babalarının ardından ağıt yakmalarını beklemek. Bu sefer de bu görev bana düşmüştü.

Adamın yalnız bir oğlu varmış. Bilgisayar ekranına baskarken elimdeki telefona yavaşça tuşladım numarasını. Sert bir adamın telefonu açmasını beklerken aksine insanın içini yumuşatacak bir ses tonu olan bir bey açtı telefonu. Durumu anlattıktan sonra telefonun ucunda bir sessizlik oldu. Ardından bir bayan aldı telefonu ve “Gömün bir yere! Biz cenazeyle falan uğraşamayız.” diyerek pat diye suratıma kapattı telefonu. Kimki bu kadın, bir insan nasıl bu kadar acımasız, bu kadar duygusuz olabilirdi?

O kötü günün ardından yine o sessiz odadaydım. Adamın çekmecelerini boşaltıp, eşyalarını elimdeki kutuya dizdikten sonra her gün oturduğu o sallanan koltuğa oturup pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. Ellerimi tutup

sanki ölüme gitmesine yardımcı olmamı sağlamış olduğu o an bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Yine derin düşüncelere dalmıştım ki arkamdan gelen ayak sesleriyle irkildim. Ben arkamı dönmeden telefondaki o ses yeniden konuşmaya başlamıştı:

“Onu seviyordum. Babam. Şu hayatta hep elimden tuttu, destek oldu bana. Varlığını hissettirdi hep. Düştüğümde kaldırdı. Yeri geldi benimle birlikte oturup ağladı. Ama ben ölürlen bile onun yanında olamadım.”

Sesi gittikçe burkuluyor, hüznü adeta sesine yansıyor. Konuşmaya devam etti:

“Annem öleli tam beş yıl oldu bugün. Babam konuşmayı bırakıp sessizliğe mahkum olalı da tam beş yıl. Annemin ölümünün ardından yanımıza aldık onu. Ben ve eşim elimizden geldiğince onunla ilgileniyorduk. İki yıl sonra bir bebeğimiz oldu ve eşim sürekli babama bakmanın zorluğundan, böyle devam ederse beni boşayacağından bahsedip duruyordu. Bir seçim yapmam gerekti ve karımı seçtim. Babamı buraya getirirken mutlu değildim, ama bunu yapmak zorundaydım. Elini tutup yanında olamadığım için ondan utanıyordum. Burada kaldığı süre boyunca yüzüne bakamayacağımdan korkarak yanına gelemedim. Ölürlen elini tutamadım ve onu burada yalnızlığıyla bırakıp terk ettim. Ama koca yüreklidir benim babam, affetmiştir beni. Umarım affetmiştir...”

Konuşmayı bitirdiğinde ağladığımı hissedebiliyordum. Onu teselli etme gücünü kendimde bulduğumda yavaşça arkamı döndüm, ama o çoktan gitmişti. Tekrar pencereye doğru dönüp hâlâ elimde durmakta olan kutuya baktım. Kapağını kaldırdığımda daha önce dikkatimi çekmeyen bir sarı zarf gördüm ve tereddütlerle de olsa sonunda açtım ve okumaya başladım.

*Güzel gözlüm,
Beni bırakıp gittiğinden beri pek yalnızım buralarda, seninle
birlikte tüm mutluluğumu, tüm hayatımı da o toprağın içine
gömmüş gibiyim. Ne yaşayacak ne de konuşacak gücüm kal-
dı artık.*

*Böyle değildi kafamdaki hesaplar, böyle değildi ha-
yallerim. Ölümün bir gün bizi ayıracağını düşünmezdim hiç,
bir gün sadece hayallerine mahkum olacağımı düşünmez-
dim.*

*Çocukluğumdun sen benim, gençliğim, yaşlılığım...
Seninle büyümüştüm ben, seninle yaşlanmışım. Yine seninle
ölmeliydim sabah güneşim. Al beni de yanına, sensiz yaşa-
yamam daha fazla...*

Mektubu katlayıp zarfa tekrar yerleştirirken gözümden
damlayan yaşların bekçiliğini yapamaz olmuşum artık. Bir
adamın karısına duyduğu sevgisine, şefkatine, özlemine ve
en önemlisi aşkına tanıklık etmişim. O aslında susarak yal-
nızlığa değil belli ki aşkına mahkum etmişti kendisini.

Ve istediği olmuştu artık. Belki beş yıl geç ama almıştı
sonsuz aşkı onu da sonsuzluğuna...

MELDA BOSTAN
11/F 1463

ÜLKÜ ÖĞRETMEN

Dışarıda kar yağıyordu. Annem sallanan sandelyesine oturmuş, kitap okuyordu. Elinden kitap hiç düşmezdi. Ne de olsa Edebiyat öğretmeni idi. Artık emekli olmuştu. Ama o hâlâ kitap okuma sevgisini kaybetmemişti. Onun öğretmen oluşunu, hayallerini, yaşadıklarını dinleyerek büyümüştüm. Ben de hep annem gibi olmak istedim. O mesleğine aşık biriydi. Oysa şimdi kimse mesleğini sevmiyordu. Peki, ben ne yapacaktım? Bu yıl okulumu bitirmiş, atamamı bekliyordum. İçimde bir korku vardı, çünkü atamalar genelde Doğu yapılıyordu. Oralara nasıl alışacaktım? Beni nelerin beklediğini düşünürken annem seslendi:

“Hayırdır kızım yine niye daldın?”

“Anne sen nasıl korkmadan bilmediğin yerlere gittin?”

“10 yaşında Ülkü Öğretmen kitabını okuduğum gün öğretmen olmaya karar verdim. Dört tarafı yeşillikler içinde bir köyde ilkokul öğretmeni olacaktım. Annemle beraber gidecektik bu güzel köye. Köydeki insanlar bizi sevgi ve gülleryüzle karşılayacaklardı. Sabah erkenden okuluma gidip öğrencilerimi yetiştirmek için elimden geleni yapacaktım. Akşam olup evime döndüğümde büyük bir mutlulukla öğrencilerimden bahsedecektim anneme. Annem de benimle gurur duyacaktı. Ne kadar güzel hayallerdi bunlar... İlkokuldan lise son sınıfa kadar bu hayallerle yaşadım. Bu hayalle birlikte girdim üniversite sınavına... Sınav sonucuna göre Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenliğini kazanmıştım. Sonunda başarmıştım. Dört yıl vardı hayallerimin gerçek olmasına. Üniversite kaydı, yurt kaydı derken zaman çok hızlı geçti.

Derslerime çok çalıştım. Çünkü gerçekleşmesini çok istediğim bir hayalim vardı. Acısıyla tatlısıyla dört yıl geçti. Artık öğretmendim. Diplomamla Milli Eğitim Bakanlığına başvurumu yaptım. Ağrı'nın Tutak ilçesine atandım. Erzurum merkezden minibüsümüz hareket ettiğinde heyecandan içim içime sığmıyordu. Minibüste giderken Tutak'a atandığımı söylediğimde bana neden acıyarak baktıklarını düşünüyordum. Ama hiçbir şey içimdeki bu heyecanı yok edemedi. Ta ki... Dağların arasında minibüsümüz yol alırken bu yolun sonunda insanların yaşadığı bir yere varabilir miyiz, diye düşünmeye başlanıncaya kadar. Evet, büyük gün sonunda okula varmıştım. Elimde bavulum büyük bir tedirginlikle okulumdan içeri girerken hayallerim suya düştü. Burası nasıl bir yer? Burada günler geçer mi? Ben memleketime dönmek istiyorum diye hıçkırığa hıçkırığa ağlarken müdürüm beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Müdürümün "Her şey güzel olacak, burada çok güzel arkadaşlıklar kuracaksın." sözlerini duymak bile istemiyordum. Hiçbir şey hayalimdeki gibi değildi. Çok mutsuzdum. Derse girmek bile istemiyordum. Tutak Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nda derse girdiğim ilk gün sınıfta masumca ve güler yüzle bana bakan öğrencilerim hiç ummadığım bir şekilde içimi ısıtmıştı. İçimdeki huzursuzluğu bir anda yok etmişti bu içten bakışlar. Öğretmenler odasında ise daha sıcak, birbirine kol kanat veren temiz insanlar vardı.

Kızım endişelenmene hiç gerek yok. Seni de pırıl pırıl parıldayan gözlerle bekleyen öğrencilerin, fedakar öğretmen arkadaşların ve anlayışla karşılayan velilerin bekliyor.

NURSENA ÇALIŞ
11/F 1418

KAYBOLAN İPEK

Güneşli bir ilkbahar günüydü. Kuşlar cıvıl cıvıl, börtü böcek etrafta, insanlar dışarıda yaşama sevinciyle dolmuş geziyorlardı. Öğlen saatlerinde annesi İpek’i parka götürmeye karar verdi. İpek buna çok sevindi. Ne giyeceğine karar vermek için hemen odasına gitti. Dolabını açtı ve kıyafetlerine göz gezdirmeye başladı. İlk olarak abisinin ona doğum gününde hediye aldığı eteğe gözü ilişti. Mavi eteğin üzerinde beyaz puantiyeler vardı. Tam da ilkbahar havasına uygun olduğunu düşündü. Üstüne ise daha geçen günlerde annesinin aldığı beyaz renkli çiçek desenleri olan tişörtünü giymeye karar verdi. Kıyafetlerini giydikten sonra annesi odaya geldi. İpek’in masasının üstündeki kurdele tokayı aldı ve kızının saçını topladı. İkisi de hazır olduktan sonra annesi çantasını aldı ve çıktılar. Neşe içinde yolda yürüyorlardı.

İpek etrafına bakarak yürürken pamuk şeker satan bir amca gördü. Annesine pamuk şeker istediğini söyledi. Birlikte satıcının yanına gidip birer tane aldılar. Daha sonra parka doğru yürümeye devam ettiler. Parka geldiklerinde İpek annesinin elini bıraktı ve parktaki oyuncaqlara doğru koşmaya başladı. Annesi de İpek’i görebileceği bir bank buldu ve oturdu.

İpek salıncakta sallanmayı çok severdi. Her dışarı çıktıklarında annesini parka gitmeye ikna ederdi. Ve yorula-

na kadar hiç durmadan sallanırdı. Yine öyle yaptı. Boş bir salıncak buldu ve hiç durmadan sallanmaya başladı. Ara sıra annesine bakıp gülümsemeyi de ihmal etmedi her zaman olduğu gibi.

İpek'in annesi Ayşe Hanım bankta tek başına otururken yıllardır görmediği bir arkadaşını gördü. Arkadaşı parkın yanındaki yolda yürüyordu. Ayşe Hanım arkadaşına seslendi. İki de büyük bir sevinçle birbirlerine doğru koşular ve sarıldılar. Sonra aynı banka tekrar oturdular ve koyu bir sohbe daldılar. Eskilerden, lise yıllarından, birlikte geçirdikleri o gençlik zamanlarından bahsediyorlardı. Ayşe Hanım arkadaşına evlendiğinden ve bir kızı olduğundan bahsetti. O sırada İpek'i arkadaşına göstermek için sol tarafına döndü. İpek sallandığı salıncakta yoktu. Ayşe Hanım parka hızlı bir şekilde göz gezdirdi. Ama yoktu. Ayşe Hanım çok endişelendi. Arkadaşı ile birlikte telaşla ayağa kalktılar ve parkın her yerini aramaya başladılar.

Ayşe Hanım çok korkuyordu. Ya kızının başına kötü bir şey gelmişse, ya bir köşede oturup ağlıyorsa... O an ne yaptığının farkında değildi. Sadece bir can havliyle bağıırıyordu. "İpek! İpek kızım neredesin?" Arkadaşıyla birlikte etraftaki insanlara soruyorlardı. Ama hiç kimse o küçük kız çocuğunun nerede olduğunu bilmiyordu.

Ayşe Hanım güçsüz kalmıştı, oracıkta yığıldı ve ağlamaya başladı. Kendini suçlu hissediyordu. Kızına göz kulak olamamıştı. Eğer gözümü ondan ayırmasaydım, kızım şimdi burada olacaktı, diye düşündü. Ayşe Hanım'ın arkadaşı onu sakinleştirmeye çalıştı. Hemen polise gidip İpek'in kaybolduğunu söylemeleri gerektiğini söyledi. Ayşe Hanım yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve arkadaşının yardımıyla doğruldu. İki de koşar adımlarla parkın hemen yüz metre ilerisinde bulunan karakola doğru yol aldılar. Geldiklerinde

Ayşe Hanım nefes nefeseydi. Polislere olanları anlatmakta güçlük çekti. Daha fazla konuşamayınca arkadaşı Selin Hanım olayı polislere anlattı. Ayşe Hanım polislere kızının bir fotoğrafını verdi. Bunun üzerine polisler İpek’i aramaya çıktılar. Ayşe Hanım ve Selin Hanım polislerin isteği üzerine karakolda beklemeye başladılar.

Polisler ilk olarak parkın etrafına baktılar. Diğer polis merkezlerine haber yolladılar. Çevredeki insanlara İpek’in resmini gösterip, görüp görmediklerini soruyorlardı.

Polisler aramaya devam ederken yol kenarındaki çalılıkların arkasında bir kız çocuğunun ağlama sesini duydular. Küçük kız çocuğu “Anne! Annecim, neredesin?” diyerek ağlıyordu. Polisler kız çocuğunun yanına gittiler. Ellerindeki resimle karşılaştırdılar. Ve bu çaresiz, ağlayan kız çocuğunun İpek olduğunu anladılar.

İpek çok korkmuştu. Polisleri görünce kaçmak istedi. Polisler onu kucaklarına aldılar ve onu annesine götüreceklerini anlatmaya çalıştılar. İpek’in biraz olsun korkusu geçmişti. Artık kendini güvende hissediyordu.

Ayşe Hanım karakolda bir o tarafa bir bu tarafa giderek telaşlı bir şekilde bekliyordu. O sırada arkadan “Annecim!” diye bir ses duydu. Arkasını döndüğünde İpek’i gördü, biricik kızı koşarak ona doğru geliyordu. İpek ve Ayşe Hanım birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Ayşe Hanım çok mutluydu. Biricik İpek’i artık kollarının arasındaydı. Onu defalarca kez öptü. İpek de çok mutluydu. Annesini bulmuştu. Artık güvendedeydi.

Polisler İpek’e nereye gittiğini, nasıl kaybolduğunu sordular. İpek ağlamaklı bir şekilde olanları anlattı. Salıncakta sallanırken bir an annesini gözden kaybettiğini, bunun üzerine çok korktuğunu ve parkın dışına çıkararak annesini aramaya başladığını söyledi. Ve bir anda geldiği yeri hiç

bilmediğini, daha önce görmediğini anımsadığını anlattı. En sonunda da polislerin onu bulduğu yere oturup beklemeye başladığını söyledi.

Ayşe Hanım ve Selin Hanım hüzünlü bir şekilde İpek'i dinliyorlardı. Ayşe Hanım kendini çok suçlu hissediyordu. Çünkü kızını bir an unutup Selin Hanım'ın yanına gitmiş ve onunla konuşmaya dalmıştı. Polisler İpek'i dinledikten sonra bir daha annesinden habersiz bir yere gitmemesi gerektiğini söylediler. Ayşe Hanım, polislere defalarca kez teşekkür etti ve karakoldan çıktılar.

İpek dışarı çıktıklarında annesinin elini sımsıkı tutmuştu. Çünkü tekrar kaybolmaktan korkmuştu. Ayşe Hanım, arkadaşıyla İpek'i tanıştırdı. Çok eski bir arkadaşı olduğunu söyledi. İpek o tatlı gülümsemesiyle Selin Hanım'a tebessüm etti. Ayşe Hanım arkadaşına çok teşekkür etti bu zor durumda yanında olduğu için. Ayşe Hanım ve Selin Hanım vedalaşmak üzere sıkıca sarıldılar. Selin Hanım İpek'i de kocaman öptü ve oradan ayrıldı.

Ayşe Hanım ve İpek de birbirlerine sımsıkı sarılarak evlerinin yolunu tuttular.

N. Yaren DİLCİ
10/D 139

SON GÖREV

Yağmurlu bir günün sabahıydı. O gün işini erken bitirmiş ve eve erken dönmüştü. İçinde tarifi mümkün olmayan bir sıkıntı vardı. Kendi dünyasına daldı, hayırlısı, dedi ve derin bir iç çekti. Sanki olacakları önceden sezmiş gibiydi. Günlerden çarşamba idi ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Kapının zilini uzun uzun çalarken kısa kısa öksürdü. Eşi kapıyı açarken seslendi:

“Hayırdır, erkencisin!” dedi.

“Bugün derslerim erken bitti, program değişmişti, unuttun galiba.” dedi.

“Tamamen aklımdan çıkmış... Hava da çok yağmurlu, sıcak çay var seversin.”

Ahmet karısına gülümseyerek baktı ve

“İyi olur!” dedi.

Salonun beyaz renkli ahşap kapısını açtı, içeriye şöyle bir baktı. Odanın köşesindeki meşe mobilya koltuğun kahverengi rengi dikkatini çekti. Bugüne kadar hiç dikkat etmemişti. Koltuğun kahverengi kılıfı odanın mavi rengiyle hiç uyumlu değildi, ya da ona bugün öyle gelmişti. Salona geçti, kendini her zaman oturduğu koltuğa zoraki bıraktı. Sallonda yanan kömür sobası odayı ısıtmış, üzerindeki çaydanlıktan güzel güzel çay kokuları geliyordu. Yasemin bardağa çay koyarken bardak kırmızı rengi almıştı. Ahmet çayından bir yudum almıştı ki cep telefonu çaldı. Ahmet telefonu eli-

ne aldı ve arayanın kim olduğuna baktı. Küçük kardeşi Uygur hüzünlü bir ses tonuyla Ediz'in ölüm haberini veriyordu.

Ahmet, aldığı haber üzerine olduğu yerde koltuğa adeta yapıştı, kaldı. Beklenen bir haberdirdi ama yine de ölüm daima hüzünlüydü. Ediz uzun süreden bu yana hasta idi. Hastalık son aşamaya gelmiş ve herkes ha bugün ha yarın diye beklemekteydi. Ama ölüme kim hazırdı ki...

Ahmet ve Yasemin birlikte hazırlandılar ve evden çıktılar. Araba yol boyunca ilerlerken gökyüzü adeta Ediz'in arkasından ağlıyordu. Arabanın sileceği kavuşturmuyor sanki göz gözü görmüyordu. Kısa süren bir yolculuktan sonra cenaze evine vardılar. Haberi alan herkes toplanmış Ediz için son görevlerini yapmak için yağmura aldırılmamışlardı. Yağmurla birlikte bir rüzgar başlamıştı. Rüzgarla birlikte yağmur damlaları insanların yüzüne bir tokat gibi çarpmaktaydı. Cenaze için gelen insanlar havanın bu durumunu Ediz'in karakterine benzetiyorlardı. Rahmetlinin şansına hava da kendisi gibi fırtınalı diye iç geçiriyorlardı.

Ahmet'in gözleri cenaze evinde Ediz'in babası Levent Amca'yı arıyordu. Kalabalığı gözleri ile taradı ve en sonunda aradığını buldu. Levent Amca bir köşeye çekilmiş, kendisine verilen bir sandalyeye adeta yapışmış vaziyetteydi. Oğlunun ölümü karşısında ömründen ömür gitmiş evlat acısı ciğerini paralamıştı. Ediz'in hastalığı sürecinde O, dev gibi adam erimiş bitmiş şu anda sandalyede adeta kaybolmuştu.

Ahmet, elinde şemsiye kendisini yağmurdan korurken bir yandan da boş gözlerle çevreyi inceliyordu. Elindeki siyah şemsiyenin büyüklüğü sayesinde fırtına ile birlikte üzerine doğru kurşun gibi gelen yağmur damllarından korunuyordu. Cenaze evine gelenler ıslanmasın diye çadır kurmuşlar ancak gelenlerin sayısının fazla olması

dolayısıyla insanların önemli bir kısmı açıkta yağmur altında kalmıştı.

Ahmet, Ediz ile tanıştığı çocukluk yıllarına daldı, gitti. Nerede olduğunu unuttu adeta. Ediz’le beraber yeşil çimler üzerinde sarı renkli topları ile oyun oynadıkları, komşuları Bekir Amcanın bahçesinden yeşil erik aşırıdıkları, siyah-beyaz armalı uçurtma uçurdukları yıllar aklına geldi.

Hocanın sesi ile irkildi ve kendine geldi. Hoca ile birlikte cenazeyi toprağa verdiler. Arkadaşının mezarına son bir kez döndü, baktı ve “Hoşçakal” dedi.

Beyza EKİCİ
10 / E 17

BİR GENÇ YAZAR

Önüme küçük kızın uzattığı kitabı alırken gülümsüyorum ve kıza adını soruyorum. Daha sonra kitabın ilk sayfasına küçük kız için birkaç cümle yazıp geri veriyorum. Çaktırmadan saatime baktığımda buradaki işim için ayırdığım vaktin çoktan dolduğunu görüp izin isteyerek kalkıyorum.

Kapıdan çıkıp ilerlerken yanıma lise öğrencisi olduğunu tahmin ettiğim bir genç geliyor koşa koşa. Yaklaşınca koşmayı kesip çekimser bir ifadeyle yanıma yaklaşıyor ve konuşmaya başlıyor. Vaktim olmasa da bu çocuğun çekimser hareketlerine, utangaç bakışlarına bakıp ona yardımcı olmak istediğime karar veriyorum. Tahmin ettiğim gibi lisede okuyan bu genç, edebiyat öğretmeninin ona bir yazarla röportaj yapmasını istemesi üzerine aklına gelen ilk ismin benim olduğunu, çünkü sevdiği yazarların başında geldiğimi yine utangaç bir gülümsemeyle ekliyor ve uzun süredir bu imza gününü beklediğini de söylemeyi unutmuyor. Otobüsü kaçırdığını, bu yüzden koşarak geldiğini açıklayıp özür diliyor. Bu gencin bu hallerine kayıtsız kalamıyorum ve yarın bir yerde oturup hem röportaj yapabileceğimizi hem de kahve ısmarlamak istediğimi söylüyorum. Bu gencin bu tavrım karşısındaki tepkileri görülmeye değer. Teşekkür edip arkasını dönerek geldiği gibi hızla uz-

aklaşıyor yanımdan. Bir süre arkasından bakıyorum, hızla uzaklaşan zayıf silüet bana lisedeki günlerimi hatırlatıyor ve otele gidip günlüğüme kavuşmak için can atıyorum

Otele döndüğümde ilk işim yanımdan hiç ayırmadığım lise günlüğüm ve lise-üniversite zamanlarında kullandığım günlüğüm bittiği için yenisini edindiğim bir günlük. Bugün o gencin bana lise yıllarımı nasıl hatırlattığını ve büyük bir özlem duyduğumu hızlı hızlı yazdıktan sonra, lisede kullandığım günlüğümü alıp karıştırmaya başlıyorum. Genellikle yakınmışım birçok şeyden: dersler, öğretmenler, arkadaşlıklar ve birçok şey... O günlerde değerini anlamasam da birçok şeyin, şimdi anlıyorum. Bir anda üstüme bir durgunluk çöktüğünde hem fiziksel hem de ruhsal olarak ne kadar yorulduğumu önemsemeden okumaya devam ediyorum. Sabah şiddetli boyun ve bel ağrısı ile uyanıyorum. Masada uyuyakalmışım. Kaş gevşetici aldıktan sonra aklıma dünkü genç aklıma geliyor ve telaşla saate bakıyorum. Neyse ki daha iki saatten fazla zamanım var. İlaç etkisini gösterene kadar kahvaltı yapıp hazırlanıyorum. İçimde değişik bir sevinç var, biraz buruk. Az bir zaman kala telaşlı adımlarla otel odasından çıkıyorum ve gördüğüm ilk taksiye binip dün ismini verdiğim yerin, imza günü için geldiğim bu şehirde en iyi bildiğim yerin adını söyleyip arkama yaslanıyorum.

Kısa süre sonra istediğim, sözleştiğimiz yere geliyoruz. Taksiciye para ödedikten sonra çocuksu bir heyecanla içeri giriyorum ve girer girmez dün gördüğüm kumral, zayıf genci görüyorum. O da biraz geç olsa da beni fark ediyor ve fark eder etmez yüzünde yine çekingen bir gülümseme yer alıyor. Ona doğru yaklaşıyorum ve karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Kahvelerimizi söyledikten sonra elindeki kağıtlara bakarak,

“Hazırlıklı gelmişsin!” dedim.

Bir şey diyemeden gülümsedi ve sorularını sormayan başladı. Yaşım, en sevdiğim yazar, en son okuduğum kitap gibi sorular... Hepsini elimden geldiğince yanıtlarken karşımdaki gencin, adını yeni öğrendiğim Emre isimli gencin, yavaş yavaş üzerindeki tutukluğu ve utangaçlığını attığını fark edip gülümsüyorum. Bu genel sorulardan sonra kahvelerimiz geliyor ve bir suskunluk oluşuyor. Yaklaşık beş dakika sonra üniversite hayatının nasıl bir şey olduğunu soruyor Emre. Ben de asıl özgürlük denen şeyle üniversitede tanıştığımı, farklı insanlar, farklı yerler gördüğümü, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendiğimin, her zaman özleyeceğim bir zaman dilimi olduğunu söylüyorum. Ve ekliyorum:

“En önemlisi ailemizin verdiği nasihatlere çoğu zaman kızsam da o yaşlarda, hepsinin birer birer doğru olduğunu ve onları özlemeyi öğrendiğim yerdir aslında.”

Gözlerimi, diktiğim kahvemde kaldırıp karşımdaki çocuksu gözlerle bakıyorum. Bana biraz inanmamış gözlerle bakıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi... Gülümseyip geçiyorum, ben de böyleydim diye iç geçiriyorum. Daha sonra bana yazar olmaya nasıl karar verdiğimi soruyor. Gelmesini tetikte beklediğim sorunun geldiğini fark edercesine arkama yaslandım ve derin nefes alarak başladım:

“Ailem her zaman doktor olmamı istemişti, ama o konular ilgimi çekmiyordu. Başarılıydım aslında sayısal derslerde de ama yine de mesleğim olsun istemiyordum. Ailem de bunu görünce kendi seçimime bıraktı ve hayallerimi gerçekleştirmek için o yönde çalışmaya başladım. Bende yazma sevgisini uyandıran lisedeki edebiyat öğretmenim Yaşar hocaydı. Kendisi de yazardı ve çok etkilenmiştim. Hep kitap okumayı severdim, ama o yıllardaki sevgim tartışılmazdı. Onun hakkını ne olursa olsun ödeyemem. Yazı

yazarken konuştuğumdan daha iyi kendimi ifade ettiğimi, huzurlu olduğumu gördüm. Önce günlük yazdım, hâlâ da yazıyorum, denemeler geldi arkasından, sonra kısa öyküler, daha sonra da şu an kaç kere basılan romanlarım... Yani neyde iyiysem ve mutluyсам onu yaptım. Sen de bazı konularda çevreye karşı kapa kulaklarını bildiğini yap.”

Saate baktığımda uçağa üç saat kaldığını gördüm. Emre’ye üzgün gözlerle baktım ve o da anladı gitmek zorunda olduğumu. Her şey için teşekkür etti, beni geçmişe götüren gence sarıldım ve oradan ayrıldım.

3 Yıl Sonra

Sabah erkenden kalkıp kahvaltımı yaparken bir yandan da gazete okuyordum. Birkaç yayınevinden beklediğim maillerin gelip gelmediğini kontrol etmem gerektiğini hatırlayıp bilgisayarın başına oturdum ve gelen maillerine bakarken Emre Sayın diye birinin mail attığını gördüm. Aklıma direkt üç yıl önceki o genç geldi, sonra başka biridir, diyerek tıkladım maile. Uzun bir maildi, okudukça duygulandım, gözlerim doldu. Hayallerinin peşinden koştuğunu, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’ni kazandığını, ilk öykülerini yazdığını ve hâlâ en sevdiği yazarın değişmediğini yazmıştı. Ve en sonunda bugün B. yerinde kahve ısmarlamak istediğini...

Koşarak gittim gardolabıma, en renkli kıyafetlerimi giyip dediği yerin yolunu tuttum. Oraya vardığımda ilk onu gördüm, o da beni gördü. Kollarımı açtım istemsiz, o da sarıldı. Benden kısaydı gördüğümde, şimdi ise omzuna zar zor geliyordum. Saçları koyulaşmış, çekingenliğini atmış bir genç yazar duruyordu. Ama gülümseyişi hiç değişmemişti.

Beste ESER

10/D 114

TALİHSİZ BİR YAZ TATİLİ

Sıcak bir yaz günüydü, öğlen olmuştu ve henüz yeni uyanmıştım. Balkondan dışarı baktığımda yemyeşil çimen ve masmavi bir havuz beni karşılıyordu. Güneş tam tepeden bana güneydi, diyordu sanki. Havuzda sarı mayolu esmer bir kadın vardı. Ona baktığımı görmüş gibi bana doğru konuşuyordu. Daha dikkatli baktığımda karşısında eşi olduğunu gördüm. Sitenin sağ köşesindeki villada oturuyorlardı. Küçük bir kızları vardı, ama havuzda değildi. Burası küçük bir yer olmasına rağmen dönem dönem kiracılar olurdu, onların dışında herkes birbirini tanırdı.

Aşağı indiğimde annem bize kahvaltı hazırlıyordu. Hızla bir şeyler atıştırdıktan sonra kafeteryaya gittim. Girişte sitenin emeklileri okey oynayıp sohbet ediyordu. Arkadaşlarım ise en köşedeki masada kart oynamakla meşgullerdi. Kafamı sola doğru çevirdiğimde uzun süredir kapalı olan 5 numaralı villada bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Daha önce görmediğim üç adam şüpheli hareketlerle evin eşyalarını bir kamyonu taşıyorlardı. Hepsisi siyah giyinmişlerdi ve gözlerinde siyah camlı geniş gözlükler vardı. Ne yapacağımı bilemedim, anlık bir refleksle “Hırsız var!” diye küçük bir çığlık attım. Hızlıca o tarafa doğru yöneldim. Kafeteryadaki emekliler ve arkadaşlarım peşimden koşarak geliyorlardı. Havuzda az önce gördüğüm çift de sesleri duymuş ve olan-

ları anlamaya çalışarak yanımıza doğru geliyordu. Erkek arkadaşlarımdan biri eline aldığı taşı saçları uzun olan hırsızın kafasına atmayı başarmıştı. Herkes hırsızları yakalamaya çalışıyordu, fakat üçüncü hırsız çoktan ortadan kaybolmuştu. Yaralanan hırsız insanlar etkisiz hale getirmeye çalışıyordu ve diğer hırsız ise kovalıyorlardı. Neyse ki karşı taraftan denizden gelen bir grup genç kaçmaya çalışan hırsız yakalamayı başarmışlardı. Tüm site halkı kayıplara karışan üçüncü hırsız arıyordu ama ortalıkta görünmüyordu. Elimi cebime atıp hızlıca telefonumu çıkarttım. Hemen 156'yı aradım ama şehir merkezinden bu kadar uzak bir yere jandarma kaç saatte gelir ki diye düşündüm. Adresi verip, olayı kısaca anlattıktan sonra telefonu cebime geri koydum. Ben üzerime düşen görevi yapmıştım sonuçta. Bir nebze olsa da rahatlamıştım.

Eve doğru yürürken yaşadığım şeyin ne kadar garip olduğunu düşünmeden edemedim. Burası o kadar küçük bir yerdi ki her gün çok sakin ve monoton geçerdik, hiç bu gün ki gibi sıra dışı olaylar yaşanmazdı. Eve geldiğimde anneme olanları anlattım, o da duyduğunda çok şaşırıldı. Tam koltuğa oturuyordum ki bir el silah sesi duydum. Kalkmamla terliklerimi ayağıma geçirmem bir olmuştu. Hemen sesin geldiği yöne doğru yöneldim. Annemin arkamdan “Gitme! Başına bir şey gelir.” demesini hayal meyal hatırlıyorum. Koşarken aklımdan geçen tek şey kimseye bir şey olmamasını dilemek oldu.

Olayın olduğu yere vardığımda üçüncü hırsız da ordaydı ve elinde bir silahla bize ürkütücü bir şekilde bakıyordu. Kafamı aşağı doğru indirdiğimde, sabah havuzda gördüğüm adamın yerde upuzun yattığını gördüm. Sarı mayolu kadın koşarak gelip kocasının üzerine doğru atılıp var gücüyle bağirmaya başladı. Kafeterya görevlisi, vurulmuş

adamın yanına çöküp nabzına baktığında çok kötü oldu, yüzünden her şey anlaşılıyordu. Bize doğru dönüp adamın ölmüş olduğunu söylediğinde, içimi daha önce hiç hissetmemiş olduğum bir duygu sardı. Yıllardır tanıdığım komşumuz, kayıp olan üçüncü hırsızı yakalamaya çalışırken hayatını kaybetmişti.

Komşumuzu vuran hırsızın yüzündeki dehşet dolu ifade hâlâ duruyordu. Olduğu yerde donup kalmıştı. Jandarma yaklaşık beş dakika sonra geldi ve ambulans çağırdılar. Acılı kadın ise hâlâ ağlayarak etrafa bağıyordu. Site sakinleri kadını teselli etmeye çalışıyordu ama neye yarardı. On dakika sonra ambulans geldi adamı sedyeye alıp araca koydular. Komşular, perişan haldeki kadıncağıza penye bir elbise verdiler, kadın mayolu ve ıslaktı. Ambulansa eşinin yanına binen kadın hâlâ olayın şokunu üzerinden atamamış bir haldeydi. Ambulans hareket etti, siren sesleri giderek duyulmaz oldu.

Biraz gerilere baktığımda annemi gördüm, ağlıyordu. Bense olayları hâlâ idrak edememiş gibi hiçbir şey hissedemiyordum. Herkes birbirine olayın detaylarını anlatıyordu. Ben de konuşmaları dinledim; kayıp olan üçüncü hırsızı bulmak için sitedekiler ikişerli ve üçerli gruplarla etrafa bakarken hırsızı bulmuşlar, fakat hırsız olay yerine getirilirken, vurulan komşumuzu rehin almış. Siteden bir genç, komşumuzu kurtarmak için öne atılınca hırsız da panik yapıp silahın tetiğine basmış ve adamı vurmuş.

Annemle birlikte eve döndüğümüz de kendimi çok kötü hissettim. Daha önceden kimse yanımda hayatımı kaybetmemişti. Bu duyguyu ilk defa yaşamama rağmen ne kadar berbat bir şey olduğunu anlamam kısa sürmedi. Birkaç jandarma hâlâ olay yerindeydi, tutanak hazırlıyorlardı ve bilgi

topluyorlardı, fakat artık her şey için çok geçti. Normalde gece soygun yapmak daha kolay gibi gözükse de burada öğrenen soygun yapmak daha kolaydı. Herkes tüm gece ayakta kalır ve sitenin her tarafında insanlar olurdu. Uykumuzu almak için hepimiz öğlene kadar uyurduk. Hırsızların büyük ihtimalle burayı önceden bilen kişiler olduğu kesindi ama yaptıkları acemice davranışlarla bir insanın hayatına mal oldular. Onu seven eşinin, çocuğunun, akrabalarının ve arkadaşlarının hayatlarını kararttılar. Sitenin her tarafından bağırışlar ve ağlama sesleri geliyordu. Oysa gün ne kadar normal başlamıştı, diye geçirdim içimden. Orada can veren insan herhangi birimiz olabilirdi, bunu bilemezdik. Sadece çok büyük bir şanssızlıktı bu. Bir an kendimi o adamın eşi veya çocuğu olarak düşününce karnıma ağırlar girdi ve bunu düşünmemeye çalıştım. Daha bir saat önce gördüğüm mutlu bir insan bir saat sonra bir daha hiç gelmemek üzere dünyadan göç etmişti.

Özge GÜNDOĞDU
10/D 90

TUVAL

Önündeki palete baktı kadın. Karşısında duran tuvale bir şeyler çizmek istiyordu. Hiç olmadığı kadar kararsız ve biraz da yorgundu. Sabah sabah kendini zorlayıp bir sürü işe kalkıştığından mıydı bu yorgunluk yoksa yaşanmışlıklar mı zora sokuyordu kendini bilmiyordu. Hayallerinin peşinden koşmuş ve çoğunu gerçekleştirmişti. Parasını denkleştirmeyi başarıp sokağın sonundaki dükkânı kiralamış ve çocukken düşlediği pastaneyi açmıştı.

Önce kendisi gibi bir kadın çizmeyi düşündü. Sonra vazgeçip bir adam silueti canlandırdı gözünde. Bir araba, bir keman, bir deniz, bir ağaç... Oysa akli hep geçmişteydi. İsteddiği ülkeleri gezmişti, istediği kıyafetleri alabilmişti. İsteddiği her şeyi başarmıştı. Oysa eksik gibiydi bir şeyler. Bazı insanlar olmadan tamamlayamıyordu hikâyesini. Hep önceliği gece yatmadan önce kurduğu hayallere veren kadın hep yalnız kalmıştı. Sırf istediği şeyler için birçok insanı hiç saymıştı. Bazı insanlar boyun eğmeliydi kaderine ki, biçilen kaderlerin arasında kalan yalnız bir yalnızlık düşmüştü kadına. Bunları değiştirebilir miydi? Yakasına yapışan yalnızlık tozlarını silkeleyebilir miydi?

Bir şeyler çizmekten vazgeçti. Sadece renkleri istiyordu. Kalın bir fırça seçti. Fırçayı kibar hareketlerle yeşil boyada

gezdirdi. Fırçaya bir fiske attı ve tuvalde oluşan noktaları izledi. Sonra diğer renklerle de yaptı aynı işlemi. Sarı, mavi, kırmızı, turuncu ve daha nice renkler beyaz zeminde yerini buluyordu. Tuval dolmak üzereydi. Ve beyazlıklar azaldıkça kadın boyalarla kalbindeki hüznün de akıp gittiğini hissetmişti. Onun huzuru renklerde ve mutfaktaki fırın eldiveninde gizliydi. Bazen gelen müşterilerin yüzlerinden düşüncelerini okuyan, kimi beklediklerini tahmin etmeye çalışan, duygularını damla çikolataları kek harcının içine koyarak belli eden biriydi. Ve bu onu gerçekten mutlu edebiliyordu.

Aklına gelen ani fikirle doldurduğu tuvalin başından kalktı. Dükkânı kilitlemeden dışarı fırladı ve arabasına bindi. Sürücü koltuğuna oturduğunda aklında birçok şey vardı. Önce aynadan yansımalarına baktı. Yüzü ve saçları gayet düzgün gözüküyordu. Kıyafetine biraz boya sıçramıştı, umursamadı. Gaza bastığında aklında hiçbir tereddüt kalmamıştı. Bazı şeyleri yılların eskitemeyeceğini umut ediyordu.

Sonunda istediği yere ulaştığında biraz heyecanlandı. Aşağı indi ve arabayı kilitledikten sonra yoluna devam etti. Karşısında duran hastaneye girdi ve gördüğü ilk hemşireye aradığı ismi sordu. Hemşire odasını söylese de işinin olabileceğini eklemişti. Ciddiyetten ve beklemekten nefret ettiğinden hemşirenin söylediklerini ciddiye almadı ve odayı bulur bulmaz kapıyı sadece nezaketten iki kere tıklattı. İçerden gelen “Gel” sesiyle odaya girdi. Sonunda eski arkadaşını görünce gözlerinin içi parladı. Tam da hayal ettiği gibi olmuştu. Arkadaşı beyaz önlüğüyle karşısında oturuyordu. Önce dümdüz baktı doktor. Sonra onun da gözlerinin içi güldü ve içten bir şekilde sarıldılar birbirlerine. Birer kahve

içtiler ve tekrar görüşmek için söz verdiler. Bazen bir arkadaşını ziyaret etmek, bir köpeğin başını okşamak, yoldan geçen bir insana gülümsemek bize yalnızlığı unutturabilen en güzel şeylerdi. Ve o günden sonra kadın hayallerinin peşinden koşarken yalnız kalmamaya özen gösterecekti.

Elif KILÇIK
10/E 118

HASAN'IN HÜZNÜ

İlkbahar gecelerinde uyanan, varlıklarını karanlıklarda saklayan bazı hayvanların derin, gizli, boğuk sesleri havayı ince bir uğultu ile dolduruyordu. Hiç ötmeden bir ağaçtan diğerine sıçrayan kuşların kanat çırpışları, rüzgarın esmesiyle tüm ağaçların hışırtıları duyuluyordu. Duvarlardan sızan suyun nemli kokusunda minik ellerinden bir oyuncak düştü soğuk, sessiz zemine. Etrafta eskimiş yırtık minderler, küçük bedenini örten paçavralar ve demiri paslanmış bir beşik dışında bir şey yoktu. Ay ışığıyla aydınlanan bu odanın sanki her tarafı umutsuz, karanlık, renksiz bir dünya taşıdığını biliyormuş gibi mahzun ve buhranlıydı. Beşiği sallayan ellerin sahibi de bir o kadar yeisti. Bu gördüğü karanlık gelip geçiciydi. Bu üstüne gece bastırılmış şehir elbette aydınlanacaktı. Ancak gözleri karanlığa bulanmış Hasan belki hiç göremeyecekti güneşin güzelliğini. Annesi bu gece içinde çırpınan yavrusunu görünce daha da müteessir oluyordu.

Hasan beş altı yaşlarında görme engelli bir çocuktur. Çevresindekiler onun bir daha görmeyeceğini söylüyorlardı. Ama Hasan'ın içinde hep bir umut vardı. Görecekti renklerin manzarasını. Köz yığınınına benzeyen güneşi de görecekti yıldız döşeli geceyi de. İçinde hep bir umut vardı. Hep olacaktı.

Hasan en çok salıncağa binmek istiyordu. Tabii ki annesi onu salıncağa bindirmişti, ama o bu güzelliği tam olarak yaşamak istiyordu. Rengiyle keskin kokan otlarıyla çaydan şırıltısı gelen suyuyla uçan kuşuyla manzarasıyla tam olarak yaşamak.

Bir bayram sabahı Hasan dışarıda kıkırdaşan çocukları, sevinç içindeki insanları düşündü. Neden mutluydular, mutluluğun rengi neydi, mor mu, sarı mı, yeşil mi, lacivert mi, pembe mi? Nerden bilecekti ki Hasan mutluluğun rengini; bilemezdi. Ama o da şu an mutluydu. O halde mutluluğun rengi yoktu. Çünkü gözleri kara perdeli Hasan mutluydu. Peki, bayramlıkları mıydı onu mutlu eden? Evet, olabilirdi. Bayramlıklarının nasıl olduğunu anlamak için eskimiş bir çarşafının üstüne attı ve ellerini gezdirdi. Mutluluk buluşuydu. Mutluluk yaklaştığında ona umut yaymalıydı, ama Hasan ekstra bir şey hissetmedi. Derken içeri annesi girdi. Annesinin girmesiyle içini bir güven ve umut sarmıştı. Evet, mutluluk annesiydi. Hemen koşup mutluluğun ellerine sarıldı ve onu doyasıya öptü. Bu mutlulukla yıllardır çıkmadığı bahçeye fırladı. O çıkınca bahçede gülüşenler sustu, top ve ipe oynayanlar duraksadı. Hasan kendisini fazlalık gibi hissedince umutsuzluğu anladı. Umutsuzluk, buydu. Hayat zordu. Hasan'a aynı anda hem mutluluğu hem umutsuzluğu yaşatmıştı.

Bu düşüncelerle dolaşırken kendisini dağın eteklerindeki ovada buldu. Burada tüm sıkıntısını, kederini unuttu. Yine öyle yaptı. Doyasıya eğlendi. Kuzularla, köpeklerle yuvarlandı; kelebeklerle uçtu; akan suyu hissetti. Evet belki bütün bunları göremeyecekti. Dağları, taşları, tüm ovayı, köpekleri, kelekleri, suyu ama hayal edebilirdi; düşleyebilirdi. Hayal gücü tümüyle onundu ve Hasan bunu sonuna kadar kullandı.

Aradan kederle, karamsarlıkla, hüznle, gamla onca yıl geçti. Hasan her yerde kendini fazlalık gibi gördüğünden ayakları üstünde durmak ya da durabildiğini ispatlamak için şehre gitmişti.

Burada kuzeniyle bir ev tuttular. Kendini ispat etmeliydi. Hasan burada gözleri görmemesine rağmen ayakkabı boyacılığı yapıyordu. En azından bu parayla birkaç ekmek, biraz da erzak getirebiliyordu. Ev iki katlı, bahçesi etrafı kurumuş sarmaşıklarla sarılmış çitleri kırık, duvarları eskimiş, boyası akmış bir köşktü. Alt kat fazla rutubetli ve küçük olduğundan burada pek eşya yoktu. Üst katta ise birbirinin aynısı iki oda, küçük bir mutfak bulunuyordu. Eskimiş eşyalarla dolu bir de kiler vardı. Bu ev de herkes gibi kederliydi, mahzundu, bakımsızdı.

Hasan her gün evin işleriyle ilgilenirdi. Yemekleri, ev işlerini, temizliği hep o yapardı. Gel gör ki kuzeni onun tam tersi sorumsuz, vurdumduymaz, çapkınlığıyla tanınan bir gençti. Hasan onu hiç sevmezdi. Hayatı boyunca çektiği tek sıkıntı da bu değildi. Kırk koca yıl hep çile doldurmuştu zaten. Ama artık dayanamıyordu.

Bir gün her zamanki gibi köyünden getirdiği horozun sesiyle uyandı, ama gözlerini açamadı. Gözleri yoğun bir ışık tufanında kamaşmıştı. Gözlerini açtığında her yeri beyaz görüyordu. Sonra hayat renklenmeye, canlanmaya başladı. Hasan bu olayla mutluluk sarhoşu oldu. İlk önce garipsedi durumu sonra alıştı. Artık görebiliyordu. Bu durumun nedenini hiç merak etmiyordu. Ne önemi vardı ki, artık görebiliyordu.

Bir iki dakika konuşmadan hareket etmeden etrafı izledi. Dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi boş boş bakıyordu etrafa. Biraz sonra eline ayna alıp kendini tanımaya çalıştı. Pencereye koştu. Dışarıyı inceledi. Şaşırdı, biraz da hayal

kırıklığına uğradı. Hiçbir şey hayal ettiği gibi değildi. O temiz su; yeşil, kokulu bahçeler; güzelliğe doğru sallanan salıncak; köz yığını güneş; berrak gece; kuzular, şirin evler yoktu. Herkes telaş içindeydi. Doğa telaştaydı. Her zaman gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, su adeta topraklı akıyordu. Yine içi burkuldu ama bu fazla sürmedi. Çünkü yarın hayallerindeki yere, köyüne gidecekti.

Kırk yıllık esaret, başkasına bağlı kalma duygusu bitmişti. Tüm belalardan, kederlerden, gamlardan kurtulmuş bir insanın müsterihliğiyle rahat bir uyku uyudu.

Sabah olduğunda eşyalarını topladı. Kuzeniyle vedalaşıp, bir daha hiç gelmemek üzere ant içtiği şehri terk etti.

Annesini, köyünü düşlerken köyün içine girdi. Her şey hayalindeki gibiydi. Buradan bir daha hiç ayrılmayacaktı. Bir zamanlar görmek için her şeyini verebileceği yerleri şimdi görebiliyordu. Köylüler onu görünce sevinip selamladılar. Onlar elini tutunca Hasan hiç görmediği, merak ettiği evine gittiğini sandı, ama bir mezarlığa geldiler. Mezar taşı bulunmayan bir toprak yığını gösterip annesinin mezarı olduğunu söylediler. O anda Hasan, oradakiler, tüm köy; karamsarlık, keder rüzgarıyla sarsıldı. Hasan yine tam anlamıyla mutluluğu tadamamıştı. Hissedememişti iliklerine kadar. Hasan karanlıkla yine baş başa kalmıştı. Bir zamanlar gözündeki karanlık perde, annesinin üstündeki toprak olmuş yine onu bulmuştu.

Tuğçe KILINÇ
9/ D 341

AĞLAMAMAK VE AĞLATMAMAK İÇİN

Burnumda küf ve daha tanımlayamadığım hoş olmayan kokularla uyandım. Koku fazlasıyla rahatsız ediciydi. Etraftaki hiçbir şey tanıdık gelmemişti. Sağıma baktığımda canım beyaz dolaplarım yerine küf içinde tahta yığınları görüyordum. Yerde tanımlayamadığım korkunç canlılar dolanıyordu. Bir an için ürperdim ve paniğe kapıldım. Ama asıl vahşeti pencereden dışarı baktıktan sonra fark edebilmişim. Gözlerime inanamıyordum. Bu benim odamın penceresi olamazdı. O yemyeşil ağaçlar, deniz manzaram neredeydi? İçimden hıçkırarak ağlamak geliyordu, ama hiç sırası değildi. Bakınca benim odam gibiydi, ama değildi iste. Pencereden yeşillik adına hiçbir şey görünmüyordu. Her yer kömür karası gibi simsiyah, denizin maviliği yerine bir sürü çöp yığını, bulanık bir suyun içinde yüzüyordu. Neler olduğunu acilen anlamam lazımdı. Koşar adımlarla aşağıya indim. Evde ses seda yoktu. Nerede olalar ki? Bununla vakit kaybetmeyip kapıyı arkamdan çektiğim gibi caddeye koştum. Etrafıma şöyle bir bakındım, bakkal Necmettin Abi yoktu, kasap Halil Usta da öyle. Ayşe Teyze'nin penceresi kapalı, güzelim menekşelerinden eser yoktu.

Bir anda bir çığlık kulaklarımı tırmaladı. Çığlığın geldiği yere doğru baktığımda kötü giyimli ustu başı, toz içinde bir kadın genç bir çocuğun arkasından bağııyordu.

“Getir ekmeği, hırsız. O benim!”

Anladığım kadarıyla çocuk kadının ekmeğini aldığı gibi kaçımtı. Etrafta kadına ne yardım eden vardı ne de umursayan. Hatta hırsız çocuğun yaptığını yapmadıkları için pişman ve üzgün bile duruyorlardı.

Yol boyunca nefes almak güçleşiyordu. Caddede ilk defa gördüğüm araba modelleri havaya dumanlar saça saça ilerliyorlardı. Nefes alamayışımı buna bağladım, fakat hava gerçekten felaket durumdaydı. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakmayı denedim ve bakmamla beraber gözyaşları gözlerimden boşalmaya başladı. Benim kahkahalarla uçurtma uçurduğum gökyüzüm nerede? Bu simsiyahlık, bu beton yığınları, insanların vurdum duymazlığı da ne? Bu düşüncelerle boğuşurken arkamdan bir ses:

“N’oldu kızım, şimdi mi üzölmek aklınıza geldi?”

“Anlayamadım teyze?” diye karşılık verdim.

Bir kadın kaldırımda oturmuş bitap vaziyette bana bakıyordu.

“O canım ağaçları keserken yerlerine koca koca binaları dikerken, arabalarının dumanlarıyla umursamaz bir şekilde havayı kirletirken aklınız neredeydi? Çöp kutuları yerine denizleri kullanırken de ağlasaydın ya!”

“Bütün bunlar bunun sonucu mu?”

“Ne sanıyorsun? Artık temiz havamız yok, şu tarafta gördüğün makineler az biraz temiz hava veriyor. Ama korkarım, yakında insanoğlu onu da mahveder. ” diyerek yol başında güröltüyle çalışan makineleri gösterdi ve devam etti.

“Zaten deniz koca bir çöpe dönüşmüş, inanabiliyor musun, ağaç kelimesinin anlamını bilmeyenler var? Bir de yemek sorunu yaşıyor insanlık. Devletin erzağı sınırlı ve yemek bulmak zor.”

“Ondan mı insanlar birbirlerinin yiyeceğini çalıyorlar?”

“Ya, ne yazık ki...”

“Ben ailemi bulamıyorum, peki onlar neredeler? Başka bir yere falan mı gitmişler sığınak gibi.”

“Ne sığınağı kızım, güldürme beni. Onlar konusunda üzgünüm. İnsan ömrü kıaldıkça kısalıyor. Belki...”

“Ne?”

Tam o anda başım döndü. Tüm bu karanlık daha da karardı ve her şey yok oldu.

Suluk soluğa kalmıştım, gözlerimi açtığımda güneş odamı pırıl pırıl parlıyor, sanki bana gülümsüyordu. Hemen sağıma baktım, beyaz dolaplarım yerinde. Etrafı kokladım, mis gibi bahar kokuyordu. Hemen yatağımdan kalktım, pencereme koştum. İstemsiz bir gülümseme suratıma yayıldı. Deniz manzaram, hoş ladinlerim hepsi yerli yerindeydi. Çıglıklar atıp dans etmek istedim, ama bunun çok da sevinilecek bir şey olmadığını anladım. Çünkü, eğer dünya bu halde devam ederse sonumuz rüyamdaki gibi bir yer olacak. İlerde ağlamamak veya ağlatmamak istiyorsak, şimdiden bir şeyler yapılması gerekir. Bu bencil tavırlarını insanların üzerlerinden atmaları gerek. Koştur koştur aşağı indim. Annem arkamdan sesleniyordu:

“Kızım nereye?” onun sesini duymak beni gülümsetti.

“Gelecekte ağlamamak ve ağlatmamak için elimden geleni yapmaya.”

Simge Kilis

11/F 1807

İKİ AY

İki ay kalmıştı. SBS'ye tam İKİ ay. Onur, hâlâ ders çalışmıyordu. Galiba iyi bir liseye gitme niyeti yoktu.

Okul günleri hep aynı idi. Onur, sınavlara giriyor, fakat istediği sonucu alamıyordu. Bu yüzden hem kendisi hem de ailesi üzülmüyordu. Fakat yine çalışmıyordu.

Dershanede tanıdığı yabancı bir arkadaşı vardı. Onunla beraber telefonla oyunlar oynar, dersleri dinlemez, bunun sonucunda düşük sonuçlar alırlardı. “Çalışmak” eylemini ciddi anlamda yapmazdı. Çalışmamasının sebebinin ortamları hiç bağlantısı yoktu. Çünkü her gün okul çıkışı okulda verilen etütlere katılır, sonra dershaneye gelirdi. Ayrıca Cuma günleri dershanede saat 10'a kadar kamp vardı. İyi sonuç alamamasının sebebi, kendisinin çalışmaması ve gayret etmemesiydi. Cuma günü kamplarda arkadaşının telefonunu alıp oyun oynardı. Diğer tüm arkadaşları ise test çözerek kendisini geçiyordu ve o bunu bilmiyordu.

SBS'ye yaklaşık bir buçuk ay kalmıştı. Artık çok az kalmıştı. Bir buçuk ay sonra gireceği sınav, gideceği liseyi belirleyen sınavdı.

Derken yabancı arkadaşı, Onur'u düşündü ve onun da çalışmasını istiyordu. Onur'un arkadaşı, Onur'a sınavın çok yaklaştığını ve çalışması gerektiğini söyledi. Onur da arkadaşını dinledi ve ciddi anlamda kendini vererek ders çalışmaya başladı. Dersleri, baştan sonuna kadar çok iyi dinli-

yor, her ders sonrası o derste öğrendiği konularla ilgili soru çözerdi. Çözemediği soruları ise arkadaşı ile birlikte öğretmenlerine sorardı. Dershanesi, okuldan daha çok ilgiliydi. Dershane sınıf öğretmeni, Onur'un da diğer öğrenciler gibi çok çalıştığını görünce mutlu oldu. Bu nedenle sınıfa sürpriz yapmak istedi. Her zamanki gibi cuma günü kampında sınıf öğretmeni, kısır partisi yaptı. Herkes çok eğlendi. Onur'un da morali arttı ve sınavlarda derece yapmaya başladı. Fakat yine de biraz zorlanıyordu. Çünkü Onur'un bulunduğu sınıf dershanelenin en iyi sınıfı idi. Herkes uzun süredir ders çalışıyordu. Onur, arkadaşı ile samimi olmaya başladı. Beraber çok çalışıyorlardı.

Son bir hafta kalmıştı. Bir ay yine bir gün gibi çok çabuk geçmişti. Artık kendini hazır hissediyordu. Her gün deneme sınavlarını çözerek kendini SBS'ye hazırlıyordu.

Derken SBS günü... Onur, hiç heyecan yapmayan biriydi ama o gün, farklıydı. Heyecan yaptıkça tereddüt ediyor, tereddüt ettikçe soruları çözemeyeceğinden korkuyor, bunun sonucunda daha da heyecanlanıyordu. Ailesi Onur'u rahatlatmaya çalışıyordu. Onur sınava gireceği sınıfa girdi. Sonra tekrar çıkıp lavaboya gitti. Yüzünü birkaç kez yıkadı. Aynaya baktı. Kendi kendine yapabileceğini ve çözebileceğini söyleyerek heyecanını azalttı. Sınıfa tekrar girdi. Artık sınav başlamıştı. Türkçe soruları çok uzun paragraflı sorulardı. Bu sorular çok uzun diyerek çözemeyeceğinden şüphelendi. Tekrar heyecanlandı. Bu yüzden kendisinin iyi çözdüğü Sosyal Bilgiler ve İngilizce bölümü çözüp, sonra kalan bölümleri çözdü. Sınavda sadece iki sorusu boştu. Sınav bitti. Sınavdan çıktığında tek hatırladığı, heyecanlanmasıydı. Sonucun nasıl çıkacağını kendisi de bilmiyordu. Ailesiyle biraz konuştuğundan sonra etüt merkezine gidip öğretmenlerine kitapçığını kontrol ettirdi. Kendisinin doğru

cevapladığından emin olduğu soruları bile öğretmenleri yanlış demişti. Onur depresyona girecekti. Liseyi unutmuş, hayatının nasıl olacağını düşünüyordu. Ailesi üzülyordu. Onur'dan daha iyi bir sonuç bekliyorlardı. Sınavdan bir gün sonra internetten cevaplarını kontrol etti. Etütteki öğretmenlerinin, kendisinin çözdüğü doğru sorulara bile yanlış dediğini öğrenince içinden o öğretmenlere sövdü. Bir daha o etüt merkezine gitmedi. Sınavda düşündüğü gibi Sosyal Bilgiler ve İngilizce bölümlerinden hiç hata yapmamış ve boş sorusu da yoktu. Sınav sonucu açıklanana kadar bir hafta geçti. Artık sınav sonucunun açıklanacağı gün gelmişti. Saat tam on ikide sonuçlara baktı. Sınav yüzdeliği 1,4! Onur'un morali düzeldi. Onur ve ailesi rahatlamıştı.

Artık geriye lise tercihi kalmıştı. Onur, ilk sıraya Adana Anadolu Lisesi'ni yazdı. Onur yaz tatilini çok eğlenceli geçirdi.

Okulun ilk günü, bahçenin en sol en ön köşesinde duruyordu. Arka taraflarına bakınca yabancı arkadaşını da gördü. Çok mutlu olmuştu. Yabancı arkadaşı da çok sevinmişti. Onur ve arkadaşı, aynı sınıfa denk geldiler.

Artık Onur ve arkadaşı onuncu sınıf olmuşlardı. Ve şöyle söylediler “Biz az gayret ederek Adana Anadolu Lisesi'ne geldiysek, daha fazla gayret ederek en iyi üniversitelere gidebiliriz!”

Üniversite sınavına iki yıl kalmıştı. Yine İKİ yıl...

Sung Min KIM
10 D 65

BALIKÇI MEHMET

Akdeniz'in batısında yeşili, mavisi bol küçük bir kasabada yaşayan kendi halinde olan bir halk vardı. Halkın içindeki insanların çoğunun uğraş alanı balıkçılıktı. Kimileri balıkçılık mesleğini sırf o bölgede çok balık var diye, kimileri ise balıkçılığı maddi değeri için değil, balık tutmayı gerçekten çok sevdikleri için yaparlardı.

Onlardan biri de Mehmet'ti. Mehmet uzun boylu, esmer tenli , biraz iri yarı olsa da boyu kilosunu dengeleyen, az ve öz konuşan bir adamdı. Kasabada dürüstlüğü ve yiğitliğiyle bilinirdi. Herkes gözü kapalı eşyalarını ona emanet eder, kasabadaki çocuklar da baba mesleği olan balıkçılığı ondan öğrenirlerdi. Çünkü Mehmet çok iyi balık tutardı, çok da iyi balık tutmayı öğretirdi. Çocuklara önce oltayı tutuş yöntemini öğretir, sonrasında da sırayla onlara uygulamalı olarak tutmayı öğretirdi. İçlerinde öyle yetenekli bir çocuk vardı ki onun anlattıklarını hemencecik anlıyor adeta leb demeden leblebiyi anlıyordu. Çocuğun adı Ömer idi. Ömer on iki yaşında orta boylu hafif kilolu sevecen bir çocuktü. Balık tutmadaki yeteneği hemen Mehmet'in gözüne çarpmıştı bile. Mehmet Ömer'i çok sevmişti. Artık balık tutmaya giderken onunla gitmeyi ihmal etmiyor hatta ona da balık tutturuyordu. Mehmet'in suya attığı olta sudan çıkarken onu izleyen hiçbir insan oltayı boş göremezdi. Ama tuttuğu balıklar da öyle sıradan balıklar da değildi yani. Sebebi nedir bilinmez; tuttuğu balıkları satın alan insanlar onları yedikleri zaman lezzetine doyamıyorlar, pazara her çıktıklarında ondan balık almayı ihmal etmiyorlardı. Üstelik çoğu insan

da balıkları Balıkçı Mehmet'ten alıyordu. Aslında bu durum Mehmet için çok kazançlı gibi görünse de onun için kazanç sadece maddi kazançtan ibaret değildi. İşin manevi boyutunu da düşünüyordu Mehmet. İnsanların sadece balığı Mehmet'ten alması yaklaşık bir ay içinde diğer balıkçıların zarara girmesine neden olmuş; hatta çoğu, mesleği bırakma noktasına bile gelmişti. Zarara giren bir balıkçı olan Ali de diğer balıkçılar gibi bu durumdan hiç memnun görünmüyordu. Ama bu olayda Mehmet'in hiçbir suçu yoktu ki. Ah bir bilseler diğer balıkçılar Mehmet'in o temiz kalbini, bir bilseler Mehmet'in de en az kendileri kadar bu durumdan rahatsız olduğunu.

Mehmet düşüncelerini diğer balıkçılarla paylaşırsa da onlar Mehmet'in kendileriyle dalga geçtiğini düşünüyor, Mehmet'in canını sıkmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Artık balık satamadığını anlayan Ali geçimini sağlamak için bu mesleği bırakmak zorundaydı. Ama o bırakmaya hiç de niyetli değildi. Bu yüzden Mehmet'e haince bir plan hazırlama işine girişti. Önce bu planı konuşmak için balıkçı olan yakın arkadaşlarıyla toplandı ve fikir birliğiyle o kötü planı uygulamaya koyuldular.

Plan şuydu: başta Mehmet'in balık tuttuğu yer olmak üzere tüm kasabadaki sulara zehir atacaktı. Bu zehri balık tüketerek alan kasaba halkı hastalanmaya başlayacak. Kasaba hastanesi dolup taşacaktı ve doktorlar hastalığın sebebini gayet açık bir şekilde pazardan alınan balıklar olduğunu ortaya atacaktı. Halk bu durum karşısında balık satan sadece Mehmet olduğu için onu suçlayacaklardı ve tabii ki onu hapse attırmak düşüncesinde olacaklardı. Bu sinsi plan karşısında Mehmet ne yapacaktı acaba?

Ali ve arkadaşları planı uygulamak için bir gece yarısı harekete geçtiler. Önce etrafı kolaçan ettiler kimse var mı

diye. Baktılar ki kimse yok. O zaman işe koyulmaya başladılar. Zehri poşetinden çıkardılar. Tam suya zehri dökerken o sırada Mehmet'in küçük arkadaşı Ömer olanların hepsini görmüştü. Küçük çocuğun şaşkınlıktan dili tutulmuştu adeta. Tek bir kelime etmeden korka korka hemen oradan uzaklaşıp evine gitti. Kasabadaki suların tümü hastalıklıydı artık.(Ama zehir öyle öldürücü bir türden değil, sadece hafif bir mide bulantısı ve biraz da karın ağrısı yapıyor.)

Kendisine uygulanan bu hain plandan zavallı Mehmet'in ise hiç haberi yoktu. Sabah olmuştu. Mehmet her zamanki gibi oltasını ele almış, balık tutacağı yere doğru yol almaya başlamıştı. Yanında da yol arkadaşı küçük Ömer bulunmaktaydı. Ömer dün geceki yaşananları hâlâ unutmamıştı ve tüm bu yaşananları Mehmet'e anlatmalıydı. Öyle de yaptı zaten. Mehmet'e yapılan tüm bu hainliği tek tek anlattı Ömer.

Mehmet bu durum karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Kasabanın sularına zehir katmak da ne demek? Canlarına mı susamıştı bu insanlar? Ya Ömer görmeseydi bu yaşananları, ya Balıkçı Mehmet balıkları tutup kasaba halkına satsaydı ve o masum insanlar balıkları yiyip zehirlenip hasta olsalardı. Kim verecekti bunun hesabını? Allahtan Ömer olanları görmüştü de Mehmet'e anlatmıştı. Yoksa bu olaydan tüm sorumlu Mehmet olacaktı. Çünkü kasabada balık satan tek kişi Mehmet idi artık.

Mehmet gayet soğukkanlı bir şekilde Ömer ile birlikte bir plan hazırlama işine giriştiler. Önce suların zehirli olduğunu belediyeye bildirdiler. Sonrasında Ömer suları kimlerin zehirlediğini polise bir bir anlattı. Belediye ekipleri suları dezenfekte ettikten sonra (tabii bu olaylardan Ali ve arkadaşlarının henüz haberleri yok.) hastalıklı balıkları

iyileştirecek ilaçlar attılar. İki üç gün içinde kasabanın balıklarına bulaşan zehir etkisini yitirmeye başlamıştı bile. Mehmet ve Ömer bir süreliğine balık tutamasalar da birkaç gün sonra belediye tarafından tekrardan balık tutmalarına izin verildi. Halk birkaç gün için de olsa balık yiyemedikleri için Mehmet'e biraz sitemde bulunsalar da sonrasında yaşanan olaylar karşısında Mehmet'in haklılığını anlamış oldular. o birkaç gün içinde yani suların zehirli olduğunun anlaşıldığı günlerde Ali ve arkadaşlarının kasabada olmayışı kasaba halkında da büyük bir şüphe uyandırdı. Böylece Mehmet'e olan güvenleri sarsılmamış oldu.

Bazıları intikam almak için Ali ve arkadaşları kasabaya döndüklerinde onları akşam yemeğine davet ettiler. Yemekte tahmin etmesi kolay olsa gerek balık vardı. İntikam almak isteyen grup Ali ve arkadaşlarına zehirli olan balıkları, kendilerine ise zehirsiz balıkları pişirip hep beraber yediler. Sonrasında Ali ve arkadaşlarının mideleri bulanmaya başladı. Sonunda hastanelik oldular. Bu balıkları tutanın Mehmet olduğunu onun yüzünden bu halde olduklarını söylediler. Ama hastane yetkilileri balıkları yiyen diğer insanların sağlıklı olduğunu görünce söylenenlere aldırış etmediler. Polis de kapıdaydı zaten. İyileştiklerinde hepsine kelepçe takıp karakola götürünce halk sevinçten ne yapacağını şaşırılmıştı. Mehmet de kendisine atılacak olan iftiralardan son anda kurtulduğu için rahatlamış sayılırdı.

Yine Mehmet balık tutuyor ve sevdikleri de ondan balık almaya devam ediyordu.

Harun KÖSE
11/G 1797

KAR DÜŞMEYE BAŞLAMIŞTI ŞEHRE

Genç adam dalgındı. Cama vuran kar tanelerinin su olup süzülmesini izliyordu. Hayata dair cevap bekleyen yüzlerce sorudan sadece biri kemiriyordu beynini “Anlamıyorum, her şey karşılıklı da, bir benim sevgim mi karşılıksız? Tamam, hadi sevgim karşılıksız, yahu insan yaptıklarım için minnet duyar. O yüzden canımı yakmaz, ne yaptım kızım ben, sana iyiliğini istemekten başka kendimden çok seni düşünmedim mi ben? Ama olmaz di mi, iyiler bu dünyada kazanmaz. Lanet olsun! En çok sana güvenmiştim ben, neyse ya! Kimse için kendimi üzmeğe değmez, artık kimseye güvenmeyeceğim.”

Okula gittiğinde bu düşüncelerden eser kalmamıştı. Funda’yı görünce canının acısından çok, yaşadıkları güzel anıları hatırlıyordu. O Funda’ya bakıyordu. Funda’ysa onun nefret ettiği adamın içine düşmüştü. Hemen kendine geldi Ümit. İçindeki öfkeli, gururlu, güçlü Ümit merhametli, sevgi dolu, affedebilen Ümit ’in önüne geçmişti. Hemen yüzündeki aptal sırtışı silip, umursamaz güçlü gülüşünü takınıp yerine oturdu. Sanki zerre kadar umurunda değilmiş gibi rahat bir pozisyon belirleyip oturdu. Güçlüydü Ümit, ya da öyle görünmek zorundaydı; çünkü onca paylaşıma, anıya rağmen ve canını öldüresiye yakmasına rağmen Funda’nın umurun-

da bile değildi. Sen de benim umurumda değilsin, dedi içinden, inanmak için birkaç kere tekrar etti. Arkadaşları gelip bir şeyler anlatıyordu. O da tüm soğukkanlılığıyla dinler gibi yapıyor, ama en yakın arkadaşı Metin biraz şüphelendi halinden ve “Ne oluyor lan?” diye kibar bir dille dalgınlığının sebebini öğrenmek için bir hamlede bulundu. “Hiç!” dedi Ümit. Sonra içinden devam etti, sadece keşke biraz ölssem. Metin çok üstelemedi. Dersler bitti, eve yollandı. Bir gün boyunca güçlü ve umursamaz görünmek onu çok yormuştu. Hemen odasına gidip yorganı kafasına geçirdi. Hemen uyudu. Rüyasında Funda’yı gördü. Funda o pislik Suat ’a doğru koşuyordu. Suat da kollarını açmıştı. Ama o da ne, Suat ’ın elinde bıçak vardı. Ama Funda görmüyordu. Bağırды, ama duymuyordu. Koşup Fundayı kenara çekip Suat ’ın ağzını burnunu kırmayı düşündü. Ama hareket edemiyordu. Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı, eli kolu bağlıydı sanki, yere diz çöktü ve ağlamaya başladı. Bir yandan Allah’a dua ediyor bir yandan burnunu çekiyordu. Bunu göremezdi. Ellerini yüzüne kapattı. Sonra bir çığlık duydu. Funda’nın çığlığıydı bu, ellerini yüzünden çekti. Funda kanlar içinde yerde yatıyordu. Suat ortalıkta yoktu sürünerek. Funda’nın yanına gitmeye çalıştı, yapabiliyordu. Gitti, hemen sarıldı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan yardım edin, diye bağırıyor, bir yandan da içinden Allah’ım onu bana bağışla, diye yalvarıyordu. Hiç kimse yoktu, Funda’nın nabzına baktı. “ Yok HAAAAYIIIR! Funda aç gözünü hadi... Ağlıyor ve Funda’nın yüzünü göğsüne bastırıyordu. “HAAAAAA-YIIIIIIIR”!

“Ümit, kalk oğlum. Kalk kâbus mu gördün, yavrucuğum. E, bu saatte de yatılmaz ki yavrum. ” Ümit uyandı yataкта doğruldu eli boğazına gitti. Boğazı acıyordu, yastığına baktı. Neredeyse kuru bir nokta kalmamıştı. Nasıl dedi kendi

kendine yastığım nasıl ıslandı, boğazım neden acıyor. Banyoya gitti aynadaki görüntüsü karşısında neye uğradığını şaşırıldı, gözleri şişmiş ve olabildiğince kızarmıştı. Kirpikleri ise dibine kadar ıslaktı. Allah'ım, ne biçim rüyaymış be, dedi. Aman, neyse, rüyaydı sonuçta. Ayrıca kötüye bir şey olmaz, diye de ekledi. Biraz önce uğruna nefesi kesilene kadar ağladığı kızın ona yaptıklarını anımsadı yine, yapmayacaktı, dedi. Benim nefret ettiğim adamı bana tercih etmeyecekti. Yüzünü yıkadı, odasına geri döndü. Annesine söylemeden yastığını değiştirdi ve biraz kafa dağıtmak için bir film açtı sonra bir film daha bir film daha...

Annesinin sesiyle uyandı, geç kalmıştı. Kahvaltı yapmadan çıktı. Sınıfa girdiğinde Funda'nın ürkek ve mahcup adımlarla ona doğru geldiğini gördü. Arkasına baktı, belki de bana değil, Suat'a gidiyordur, diye, ama yok, arkasında kimse yoktu. Funda burun mesafesi kadar yakınına gelmişti, Funda'nın gözleri dolmuştu. Parlak ela gözlerle ona bakıyordu. "Ümit" dedi titrek bir sesle, sonra başını öne eğdi. "Özür dilerim, ben nasıl böyle bir şey yaptım, bilmiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim, bilmiyorum. Ben kendimi asla affetmeyeceğim, dedi ve Ümit'in gözlerine bakarak devam etti. Dün rüyamda, diye başladı ve Ümit'in rüyasının aynısını anlattı. Beni affetmezsen anlarım, ama ben çok pişmanım. En azından benden nefret etme" dedi. Ümit aynı rüyayı kendinin de gördüğünü söyledi ve ekledi eğer seni affetmezsem, kendimi de affedemem. Şimdi ikisi de ağlıyordu. Funda eskisi gibi boğarcasına Ümit'e sarıldı.

Ümmü KÖSE

11/ F 1804

BİR HAYAT

“Buse... Mahallenin en güzel kızı... Benim çocukluk aşkım... Uzun, kıvrıkcık saçlarını sallaya sallaya yanımdan geçiyor. O kadar güzel ki! Yanımdan geçip gidiyor ve beni görmüyor bile. Her zamanki gibi, alıştım artık.

On dokuz yaşında, kimsenin varlığından haberi olmayan gereksiz biri, yolda giderken kimsenin selam vermediği, sokakta ölsem kimsenin umursamadığı biriyim. Okulun herkesin alay ettiği ineği, ailesinin bile sevmediği biri, bir insan... Evet, ben de insanım!

On beş yıldır aynı kişiye aşığım, on beş yıldır. Bu çok uzun on beş yılda bir kere bile konuşmadığım bir kıza aşığım. Karşiki evde oturan o güzel kıza.

Yaş günümde, 21 Mayıs akşamı eve dönerken karşımızdaki evin önünde bir kalabalık vardı. Ne olduğuna bakmak için gittiğimde Buse'nin ağladığını, insanların onu sakinleştirmeye çalıştıklarını gördüm. Hemen kalabalığın arasından geçerek onun yanına gittim. Beni görünce ağlayarak boynuma sarıldı. –Ah! İşte sevdiğim kız boynuma sarılıyor. Öyle güzel bir duygu ki.- Ne olduğunu sorduğumda, babasının annesini Buse'nin gözleri önünde öldürdüğünü söylediler. Buse çok korkmuştu. Polisler ifade için götürecekleri zaman beni de

yanında istedi. Ailem eve gelip gelmediğimi umursamadıkları için beraber karakola gittik. Yaklaşık üç saat karakolda kaldık, gece yarısı eve döndük. Yerlerde hâlâ kan izleri duruyordu. Bana çok uzun gelen bir zamandan sonra konuşmaya başladı: “Neden böyle bir şey yaptı, aklım almıyor. Bizi sevmediğini biliyordum, ama işin buralara kadar geleceğini hiç düşünmezdik, ben de annem de!” dedi, gözünden yaşlar akarken. Ben öylece ona bakıyordum, söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü. Başıma hiç buna benzer bir olay gelmemişti önceden. Hem gelseydi bile herhalde onun karşısında her şeyi unuttur, konuşamazdım. Yanına oturdum ve elimi omzuna atıp: Bunları zamanla atlatacaksın, şimdi biraz uymalısın.” dedim, herkesin söyleyeceği gibi.

Bu olayı atlatana kadar isterse onun yanında kalacağıma dair kendime söz verdim.

Bir hafta boyunca hep onun yanındaydım. Geçen bu zamanda o eski kızıdan eser kalmamıştı. Yüzü daha solgun, güzel kıvrıkcık saçları canlılığını yitirmişti. Annesi öldükten sonra onun ruhu ölmüştü ve bu ölüm yavaş yavaş bedeninde de gerçekleşiyordu. Ama gözleri... Gözleri hâlâ eskisi gibiydi, capcanlı. Sanki hâlâ içerde kurtarılmayı bekleyen o güzel kızın yansımasıydı ve ben onu kurtarmak istiyordum. Her gün başka bir aktivite yapıyor, başka bir yere gidiyorduk. Biraz neşesi yerine gelmeye başlamıştı, sanki olayı unutuyormuş gibiydi. Sonra birden vücudunda çıkan yaralar ve halsizlik yüzünden doktora gittik ve o kötü haberi öğrendik: Buse kanserdi. Duyunca sanki dünyam başıma yıkıldı. Sevdiğim tek insanı kaybedemezdim. Bu yüzden doktorla

uzun uzun konuştuk, geçmesi için neler gerektiğini, tedavinin ne kadar süreceğini konuştuk. Onu asla üzmemeyeyim, üzülmemesi için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Kemoterapi başlayınca hasta olduğu daha iyi görülmeğe başlamıştı. Yürümekte zorluk çekiyor, sürekli uyuyor ve saçları dökülüyordu. O güzel kıvrıkcık saçları günden güne daha da azalıyor. Saçlarını kesmek zorunda kaldık. Bu yüzden kendinden nefret etmeye başladı, ama bana göre o hâlâ mükemmeldi. Hastalık onu çok değiştirmiş, zayıflamış ve gözleri canlılıklarını yitirmeye başlamıştı. Saçlarını kestirince ona bir sürü şapka aldım. Kendini iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yaptım. Kemoterapi sonunda doktor tedavinin sonuç verdiğini, başka tedaviye gerek kalmadığını, söyledi. Galiba yaşadığım en mutlu gün bugüdü. Çok sevinmiştik.”

Bunları Emre'nin yazdığı son cümlelerdi. Geri kalanını ben devam ettireceğim. Ben, Buse, onun kalbindeki tek insan...

Ben kanseri yenmişim, evet, Emre o kadar şanslı değildi. Doktorlar hastalığının ne olduğunu tespit edemediler, ama doğuştan sürecelebileceğini söylediler. Ben iyileştikten sonra, o kötüleşmeye başlamıştı. Çok uyuyordu ve işlerini kendi göremiyordu. Doktorlar fazla yaşamayacağını söylediler. O an çok üzülmüştüm. Onunla çok uzun ve güzel vakit geçirmiştik, gitmesine dayanamazdım, tıpkı onun benim gitmeme dayanamayacağı gibi.

O gün eve geldiğimizde uzun süre konuşmadık. İkimiz de sonu biliyorduk ve öyle olmasını istemiyorduk. Aniden bana ‘Seni seviyorum’ dedi. ‘Seni seviyorum, tam

on altı yıl oldu. Seni ilk gördüğüm zamandan beri seviyorum.' dedi. Benimle ilgili her şeyi anlattı. Çok şaşırmıştım. Bana alınan ilk bisikleti bile hatırlıyordu. Çok uzun konuştuk. Benimle ilgili her şeyi biliyordu. Kimsenin beni böyle sevebileceğini düşünmezdim. Ama onunla geçirecek fazla zamanım kalmamıştı, bunu ikimiz de biliyorduk. Bir ayımızı dolu dolu geçirdik, yapmak istediğimiz hemen hemen her şeyi onun gücü yettiğince yaptık.

Bir akşam eve dönerken Emre aniden yere yığıldı. Hemen taksi çağırıp hastaneye gittik. Üç gün hiç uyanmadı. Uyandığında hastaneden çıkmak istedi, ama doktor bunun mümkün olmayacağını söyledi. Öleceğini biliyordu ve çok korkuyordu. Verilen ağrı kesiciler nedeniyle ölümü hissetmeyecekti oysaki.

Bir hafta sonra gece biz uyurken aramızdan ayrıldı. Onunla geçirdiğimiz onca zaman ondan bir hatıra olarak kalmıştı bana. O beni çok severek öldü, biliyorum. Ama ben ona hiçbir zaman onu sevdiğimi söylememiştim. Şimdi biliyor: Seni çok seviyorum.

ÖZGE KUŞ

10/D 84

BİR YAZ GÜNÜ

İnsanların sıcaktan bunaldığı, klasik yaz günlerinden biriydi Adana'da. Biz taşınma işleri ile uğraşıyorduk. Her taraf poşetler, koliler ve açılmayı bekleyen bir yığın eşya ile doluydu. Annem ve babam oradan oraya koşturuyordu ve bir dakika bile boş vakitleri yoktu.

O sabah çok değişik bir biçimde uyandım. Felaket bir ağrı vardı sol bacağımda ve aynı zamanda davul gibi şişmişti. Korkuyla yerimden fırladım bir an, fakat ne olduğunu

anlayamadan kendimi yerde buldum. Yürüyemiyordum, yürümek ne kelime, herhangi bir şekilde üstüne bile basamıyordum sol ayağımın. Anneme seslendim hemen. Koşarak geldi yanıma. Haklıydı, ben öyle çok bağırın, her sıkıntıda kendini yerden yere vuran tiplerden değildim, ağırbaşlıydım yaşıma göre. Bunu bilen annem beni sırtladığı gibi hastaneye götürdü.

Pek sevecen, tatlı bir adam değildi doktorumuz. Baktı, muayene etti, birkaç soru sordu ve "ezilmiş" diyerek; bir ilaç yazarak gönderdi beni.

İlaç rahatlatıyordu biraz, ama ağrı o kadar fazlaydı ki yine de dayanamıyordum. Bilirsiniz anne yüreği derler, pek rahat etmedi annem ve ertesi gün soluğu annemin doktorunda aldık. Bu seferki doktor sevecendi, tatlıydı. Bizden rönt-

gen ektirmemizi istedi. Röntgende de bir Şey çıkmayınca son are renkli röntgen istedi doktor bey. Sonrasında sonuçlar çıkınca netleŐti her Şey. Bir iğne ucu vardı bacağımın içinde. Nasıl ve ne zaman gibi bir sürü soru vardı kafamda, fakat hiçbirinin cevabı yoktu o anda. O an için tek bilinen tek Şey olabilecek en kısa süre içinde ameliyata girmem ve o iğne ucunun oradan çıkarılmasıydı.

Bana çok uzun gelen bir süre boyunca annem, babam ve doktorum konuŐtular içerde. Ne kadar uzun sürmüŐtü bu konuşma böyle. Belki de o anın heyecanı ile bana çok uzun gelmiŐtir, bilemiyorum. Sonra bir anda  birden çıktılar odadan. Bana açıkladılar her Şeyi. Ameliyatımı yarın yapmaya karar vermişlerdi ve bunun başka yolu yoktu. O an ne kadar gözyaşı döktüm hatırlamıyorum bile. Tek istediğim birkaç gün daha fazlaydı, sanki birkaç gün beklesem her Şey dzelecekmiŐ gibi. Korkuyordum aslında. Nasıl korkmayayım ki? Dokuz yaşında bir kızdım ve ameliyata girecektim ve ondan sonra olacaklar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nereden bilebilirdim ki asıl zor kısmının ameliyat sonrası olduğunu? Her neyse bunları birazdan anlatayım. Şimdi gelelim ameliyat kısmına.

Ameliyata girmeden önce klasik tahliller, iŐlemler falan yapılmıştı ve ben odamda ameliyata girmeyi bekliyordum. Bir yandan bir an önce olsun bitsin, diye düşünüyor, bir yandan da istemiyordum girmeyi. Doktor güven vermişti ama bana. Yarım saat sürecekti, bitecekti sonra. Ama ameliyatın asıl  saate yakın sürdüğünü çok sonradan öğrenecektim. Her neyse ameliyat kısmına geri dönelim.

Eninde sonunda zaman gelmişti, beni götürüyorlardı ameliyathaneye. O ana dair pek bir Şey hatırlamıyorum aslında. Tek hatırladığım annem ve babam yine yanımdaydı her zamanki gibi. En son girerken ‘beni bırakmayın’ diyerek

ağlıyordum ve babamın “Merak etme prensesim, her Őey dūzelecek.” dediğini anımsıyorum. Ve sonra ameliyathane-neye aldılar beni. Ondan geriye doğru say demiŐti tatlı bir hemŐire ve ben yediden sonrasını hatırlamıyorum.

Uyandığımda narkozun etkisindeymiŐim, bağırıp ađlıyormuŐum sūrekli, oyle dediler bana. Odam baya kalabalıktı. Teyzelerim, eniŐtelerim, kuzenlerim, aile dostlarımız...

O ana dair de pek bir Şey hatırlayamıyorum nedense, ama o zaman ođrenmiŐtim iğnenin kemiğe saplanmış olduğunu, bunu hatırlıyorum ve bu benim iēin daha iyimiŐ, yoksa o içe alır başını gidermiŐ iē organlara kadar.

Ondan sonraki sūreē oldukēa zordu, fakat mutluydum hatırladığım kadarıyla. Ayağım alēıdaydı, fakat prensesler gibi bakıyorlardı bana, bir dediğim iki olmuyordu.

YaklaŐık bir ūē hafta kadar kaldı alēıda, sonra ēıktı nihayet. Ama bu benim iēin yine ođgūrlūk demek deđildi, ēūnkū ūē hafta da ūzerine basmayacakmıŐım. Olsun. Sabre-decektim, baŐka ēarem yoktu. Oyle yaptım ben de. Ondan sonraki kısım da iŐin ođl kısımları gibi bir Őeydi. Bacađımın eski gūcūne kavuŐması iēin yūzlemek iyi gelirmiŐ. Bunu duyan annem ve babam hemen gōtūrdū ūlkemin en gūzel deniz kıyılarına. Ege, Akdeniz; dolandık durduk ve bōyle baŐlayan bir olay gūzel bir tatille bitti ve her zaman bu olayı anımsamamı sađlayacak dizimde yaklaŐık on santimlik bir yara izi ile...

ZEKİYE ECE MART
10/D 11

YENİ BİR UMUT

Eski zamanlardan kalma antika bir çalar saat çaldı. Bu saate göre saat sabahın daha başlangıcıydı. Daha kimse uyanmamış gibiydi etrafta klasik sabahın o meşhur kokularından vardı. Taze ekmek, poğaç, b6rek kokuları insanın sabahın bu saatlerinde karnını acıktırıyor, bununla birlikte çiçek kokuları insanın koku duyusunu Őenlendiriyordu. Her sabah bu k6çük neşeli ve mutlu kasabada bu g6zellikleri hissetmek m6mk6nd6. Bu kasabada yaşıyan herkes birbirini tanırđı. Ne de olsa k6çük g6zelliklerle dolu, insanın içini kabartan sakin bir yerdı burası. Kasabada herhangi birinin bir ihtiyaı olsa kasaba halkı elinden geldiği kadarını yardım eder ve asla karşılık beklemezdi. Burası çoğu kişi için bir hayaller mekanı gibiydi. Burası işte b6yle 6zel ve kendince bir yerdı.

Kasabanın kendi çapında 6nl6 ve bir o kadar da m6tevazi olan tamircisi Şeref Amca'yı bilmeyen yoktu. Her sabah o sıcak yatağından kalkarken Şeref Amca kendi kendine biraz hayıflanarak ihtiyaç kemiklerinden sızlanır, ama bunu bir Őikayet veyahut bir soruna d6nd6rmezdi. Kemikleri bu eyaletin havasının fazla nemli olmasından dolayı genel sızlardı. Eee, tabi ki doğal olarak bu kadar g6zel bir kasabanın azıcık da ilesi olması normaldi veya kasabanın sakinlerin-

den hiç kimse bunu bir sorun olarak algılamıyordu. Şeref Amca sakın biriydi, ilk baktığınızda Şeref Amca'dan korkabilirdiniz, çünkü ağzının sağ kısmında kendini belli eden bir yara izi bulunuyordu. Bu yara izi ona eski günlerden kalmaydı. Şeref Amca'daki bu yara izi, bazılarına göre ona hoş ve güzel bir hava katıyordu, onu eski savaş kahramanlarına benzetiyordu. Halbuki Şeref Amca hiç ama hiç savaşı sevmeydi. Bunun nedeni ise ailesinin nerdeyse tamamını savaşta kaybetmiş olmasıydı. Kendine göre en çok değer verdiği şeyleri yani ailesini kaybetmişti. Bunun gibi sorunlarını asla dışarı belirtmezdi. Çünkü bunun insanlar tarafından kendine karşı bir acıma duygusu oluşturacağını düşünürdü. Şeref Amca hakkındaki bu tip şeyleri ancak en az onun kadar bu kasabada yaşayan kişiler bilirdi. Yüzündeki savaş yarası dışında onun iyi yüz hatlarına sahip olduğu söylenebilirdi. İnce, yuvarlak küçük bir burnu vardı. Buna onun içten ve sevecen bakarak küçük çocuklara küçük ama güzel hediyeler vererek sevindiren koyu kahverengi gözleri eşlik ediyordu. Yanakları kasabanın soğuk zamanlarında kızıl kızıl olurdu ve bu yanaklar onu Noel Baba'ya benzetirdi. Alnı açıktı. Bu alnı açıklığı onun sanki yaşlandığını belirten ancak içinin hâlâ genç kaldığını değiştirmeyen alnı kırışıklıklarını ortaya seriyordu. Boyu klasikleşen Noel Baba'ya göre uzundu. Çok dikkatli bakınca belli olan normal gibi gözükken küçük göbeği ona hafif hoş bir eda katıyordu. Tamircilik onun yaşına göre fazla zormuş gibi gözüküyordu. Ne de olsa Şeref Amca 70'li yaşların başındaydı. Genel olarak küçük kasabanın bozulan aletlerini onarıyor, bazı ince işleri yapıyordu. Bu tamircilik mesleği ona bir de küçük bir hobi katmıştı. Bozulan saatleri tamir edemezse veya bu saat onun hoşuna giderse, uygun bir ücret karşılığında alıyor ve kendi koleksiyonuna katıyordu.

İşte bu kendine göre küçük olan ama gerçekte büyük olan saat koleksiyonu onu kendi çapında ünlü yapıyordu. Hatta bazı kişiler onun bu koleksiyonundan saat almak veya koleksiyonunun tamamını almak istiyorlardı, ancak Şeref Amca bunu kibarca reddediyordu. Ona göre bu koleksiyon onu hayata bağlayan bir nevi ona amaç veren tek şeydi. Hayatında pek çok şey kaybetmişti, ama bu koleksiyonu da kaybetmek istemiyordu.

Her sabah olduğu gibi yine bir sabah da Şeref Amca, kendi küçük olsa da hem evi, hem de alt katı iş yeri olan evinde açık olduğunu belirten tablosunu düzelterek işini açtı. Bu sabah diğer sabahlara göre daha soğuktu. Mart ayının ne zaman soğuk ne zaman ılık ve sıcak olacağı belli olmuyordu. Galiba bugün ilk işi erken gelecekti. İçeriye giren uzun boylu normal kütleli gözükten hafif gizemli bir hava katan şapkalı elinde bastonu bulunan bir adam içeriye girdi. Şeref Amca her gelen kişiyi müşterisini Tanrı misafiri sayar ve onlara bir şeyler ikram ederdi. Ancak bu ikramı adam hafifçe reddetti. Bu gelen kişi hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyordu:

“Merhaba. Acaba burası koleksiyoncu Şeref’in yeri mi?”

“Evet, buyurun! Ben, ta kendisiyim. Ne arzu edersiniz?”

“Ben bir saat tamir ettirmek istiyorum?”

“Evet, hemen tamir edebiliriz. Hemen gidelim.”

Daha sonra Şeref Amca ve gizemli adam, gizemli adamın evine doğru yürüdüler. Evin bahçesi küçük ama güzeldi evin bahçesinde pek çok çiçek vardı bu çiçeklerden nadide güzel kokular Şeref Amca’nın burnuna geldi. Şeref Amca burada bir kadın eli olduğunu düşündü ve bunu anlayan adam,

“Evimde çiçek yetiştirmeyi severim. Sizin saat koleksiyonunuz gibi bir nevi benim de kendi çapımda küçük bir çiçek koleksiyonum var.” dedi.

Şeref Amca da nezaketen gibi gözükse de içten bir şekilde

“Ben de çiçekleri severim. Burası bana bir çiçek bahçesini andırıyor” dedi.

İçeri girdiğinde evin gayet şık olmakla birlikte sade bir şekilde döşendiği açıkça belli oluyordu. Adam,

“İkramınızı reddettiğim için kusura bakmayın. Bu yüzden ben biraz çay ve kurabiye getireyim.” dedi.

Şeref Amca da bu teklifi geri çevirmeden kabul etti. Yediği kurabiyeler ona sanki hoş bir şeyler hatırlatıyordu. Tadı son derece keskin ve sütlü çayla gayet uyumluydu. Şeref Amca,

“Gerçekten çok güzeldi ellerinize sağlık. Sakıncası yoksa hemen işe başlayabiliriz.” dedi.

Birazcık geç olsa da Şeref Amca işine başladı. Şeref Amca adamın evine niye geldiklerini anlayabilmişti. Çünkü gerçekten hoş ve antika bir saat tam karşısında duruyordu. Bu saat bir başkası için klasik, sıradan, gösterişli bir saatti, fakat Şeref Amca için bu saat ona farklı bir anlam ifade ediyordu. Bu saat, onun babasına ait bir saatti. Bu saat bir nevi ona aitti. Şeref Amca'nın ailesi yedi nesle yakındır saat işiyle ilgileniyordu. Bu saat koleksiyonu sevdası da bir nevi kan bağıyla gelmişti. Saatin kendi ailesine ait olduğunu Şeref Amca orda yazan ailesine ait bir mühür niteliğindeki yazıdan anlamıştı. Şeref Amca çocukken babasının iş yerinde çıkan bir yangında babasını ve ona ait olan her şeyini kaybetmişti. Annesi ve Şeref Amca çok zor durumlar çekmiş, ama bunları atlatmayı başarmıştı. Şeref Amca bu anıları hatırlayınca duygulandı.

“Bu saati sizden satın almak istiyorum.”dedi. Buna karşı gizemli adam,

“Bu benim sana hediyem olsun Şeref Amca. Sen benim uzun zamandır aradığım ailemden kalan tek kişisin. Seni sınamak ve ailemden biri olup olmadığı anlamak için böyle bir yola başvurdum.”dedi.

Şeref Amca ise çok duygulandı ve eski günler gözünün önüne gelince gözünden iki damla yaş geldi.

Muhammed Ali MUNDUZ
10/E 17

İLK VE SON SÖZ

Tam da oluyor derken yine başaramamıştı. Olmamıştı yine ve yine becerememişti. Bir neden arıyordu kendince, kendini teselli edebileceği ufacık bir bahane, bir sebep. Ama yoktu, tamamıyla kendi başarısızlığıydı. En başa dönelim; daha yeni doğmuşken, mini mini elleri, ufacık ayakları, deniz mavisi gözleriyle beraber dünyaya gelmişti. Her şey mükemmeldi sanki. Yalnız bir şey vardı, tam olarak anlayamadığı, masum bakışları ardında onu düşündüren bir şeydi bu. Bunları düşünürken gelen annesinin şefkatiyle onun güzel kokan kucağında keyfine keyif katarken unutmıştu düşüncelerini, anlam veremediği mutsuzluğunu. O an anlamıştı ki ona en iyi gelen, en sevdiği varlıktı.

En güzel gündü sanki onun için kocaman bir pasta; üstünde muhteşem yazı ve şekilleriyle. Renkleri bile o kadar güzeldi ki yemek için can atıyordu herkes, ama önce pastayı üfleyip bir dilek tutmak gerekirdi ve sonra bitmek bilmeyen güzel hediyeler almak. İlk yaş günü kutlaması tam da gerektiği gibiydi. Her şey yerli yerindeydi; balonlar, süsler, resimler, renkli yazılar, dans, müzik, doyasıya oyun oynayan arkadaşlar. Fakat bir şey eksikti. Olamaz, yine o hissi yaşıyordu; birden mutsuzluk çökmüştü içine. En güzel gün diye düşünürken, en kötü gününü yaşıyordu sanki. Hiç hoşlanmıyordu bu durumdan. Yaşlıları sınırsızca eğlenip doyasıya koşup terleyip hasta olurken, o farklıydı. Bu güzel miydi yoksa; herkesten farklı, özel olmak. Diğer yandan arkadaşlarıyla oyunlar oynayamamak, parka gidip

dilediği yere özgürce koşamayıp annesine bağlı yaşamak, ne kadar güzeldi biliyordu.

Okulun ilk gününe uyan bir şıklıkla hazırlanmaya başlamıştı. Çok heyecanlıydı ve endişeliydi. Korkuyordu, neyden korktuğunu o da bilmiyordu. Belki dışlanmaktan, hor görülmekten; belki de elinde cetvelle öğrencilere vurmaya can attığını düşündüğü korkunç öğretmenlerden. Çok fazla özgüveni yoktu kendine. Sonunda okula gelmişlerdi. Annesi hiç gitmeseydi keşke. Hep yanında kalsa, onunla beraber bu heyecanı yaşasaydı. Ama gitmişti işte, o da bırakmıştı canım yavrucağını. Öğretmenle konuşurken duymuştu, canını, oğlunu hiç tanımadığı birine emanet edip gitmişti. Aslında iyi birine benziyordu Sevda öğretmen. Güler yüzlü, uzun saçlı, orta boylu, hafif kilolu çok sevecen biriydi. Sevda öğretmen “Hazır mısın?” diye sordu. Evet, anlamında sallamıştı kafasını, ama kaçmak, koşarak uzaklaşmak istiyordu bu yabancı ortamdaki, gerçi onu da yapamıyordu ya. Hayatı iki tekerleğin üstüne konulmuş bir sandalyede çürüyüp giderken o istediği hiçbir şeyi yapamıyordu. Ama hazırdu, en azından öyle olması gerekiyordu. Sınıfa ilk girdiği anda tüm o şaşırılmış, itici, küçümseyici bakışları üzerine çekmeyi yine başarmıştı. Anlayamıyordu, katıldığı her yeni ortamda aynı şey oluyordu. Öğretmenin sesi yeniden yankılandı “Günaydın çocuklar, sizle tanıştırmak istediğim biri var.” Eliyle onu işaret ederken “Yeni arkadaşınız. Bundan sonraki eğitim dönemlerimizde bizimle beraber olacak.” Etrafa bakındı. Sanki hayatı boyunca en sıcak bakışlarını sergileyen o tatlı kız gülümsüyordu kendisine. Bir ilkti sanki, bu, ilk defa yaşıtı olan birisi ona tatlı tatlı gülümsüyordu. Ayrıca o gülümsemenin altında hiçbir alaycı bakış hissetmiyordu. Öğretmeni kendisini o sevimli kızın yanına götürdü. “Merhaba, ben Zeynep.

Ya senin adın?” diye sormuştu. Demek adı Zeynep’ti. Ne de güzel ismi vardı. Kendi ismini de çok severdi. Bir türlü söyleyemediği Kerem’di adı. “Yoksa, bir adın yok mu?” diye seslenmişti Zeynep. Ah, evet, bir cevap vermesi gerekiyordu. Tamam, bu sefer başarmalıydı, yapabilirdi. Bu, kendi elinde olan bir şeydi, herkes gibi o da konuşabilirdi. Tam söyleyecekken hayır, olamaz! O garip seslerden çıkarmıştı; gülünç, iğrenç, rezil seslerden. Yine olmamıştı yine ve yine becerememişti. Bir neden arıyordu kendince, kendini teselli edebileceği ufaklık bir bahane, bir sebep. Ama yoktu, tamamıyla kendi başarısızlığıydı. Zeynep gülmemişti ama. Neden ki? Acaba ne düşünüyordu hakkında. O sıcaık bakışlarını koruyacak mıydı, yoksa o da herkes gibi uzaklaşacak mıydı ondan. Yapmamıştı kaçmamıştı, küçük görmemişti.

Hayatının en güzel günleri denilebilirdi. Zeynep ile gayet iyi anlaşıyorlardı. Artık onun da oynayabildiği(?), eğlenip gülebildiği bir arkadaşı vardı. Yeniden doğmuştu sanki, mutluydu. Çok mutluydu. Yapması gereken temel ihtiyaçlarını karşılayamazken bile, mutlu olmayı başarabilmişti. Bunu Zeynep’e borçluydu; kendisini sanki hiçbir farklılığı yokmuş gibi gayet normal gören arkadaşı Zeynep’e.

Yine bir gün Zeynep’in bitmek bilmeyen, bitmesini de hiç istemediği laflarını o güzel dostça ses tonunu dinlerken birden bir şeyler oldu. Nefes alamıyordu sanki, öksürmeye başladı. Zeynep’i de korkutmuştu. Dünya daralmış, tüm gezegenler birleşip üstüne yığılmıştı sanki. Neler oluyordu? Zeynep koşarak öğretmenin yanına gitmiş, ağlaya ağlaya gelmişti öğretmeniyle beraber. Sevda Öğretmen ne yapacağına karar vermeden yaşadığı telaşı üstünden atıp mantıklı düşünmeye çalışıyordu. Ambulansın sesi uzaktan

gelmeye başlamıştı bile. Kerem'i tekerlekli sandalyesinden almışlardı. Zeynep'in dizlerinde yatıyordu. Yüzü morarıyordu sanki, yazın ortasında öyle üşüyordu ki korkuyordu. Her zaman yaptığı gibi ürkekliğinden taviz vermiyordu. Herkes toplanmıştı etrafına. Hayret ediciydi; yanına gittiğinde ondan uzaklaşan herkes şimdi başına toplanmış, acılı gözlerle ona bakıyorlardı. Gözleri Zeynep'in gözlerine ilişmişti. Hayatındaki tek arkadaşı, tek dostuydu. Ona hiç söyleyemediği sözlerini şimdi söyleyebilir miydi? Defalarca deneyip her zaman başarısızlıkla sonuçlanan konuşma işlevini bu sefer gerçekleştirebilir miydi? Bir kez daha denemekten bir şey çıkmazdı. Başta yine o garip seslerden çıkarmıştı, sonra "Senneb" diye bir söz çıkmıştı ağzından, inanamıyordu. Duyduğu ses kendi sesi miydi. Gerçekten konuşabilmek ne de güzeldi. Devam etmeye çalıştı. "Kerem"e benzer bir söz söylemeye çalışmıştı. Başarabilmiş miydi. Bilmiyordu ama yarım kalan ilk tanışma muhabbetlerini sonunda tamamladığını hissediyordu. Son olarak "Dost" demişti. "Dost" Kısa ve öz olarak hayatına anlam katan dostu Zeynep'e söylemişti. Ambulans artık daha yakındaydı, ışıklar öyle göz alıcıydı ki aynı zamanda ürkütücü. Ambulans gelmişti gelmesine fakat artık çok geçti. Daha başlayamadan bitmişti hayat Kerem için, ilk ve son sözüydü "Dost". Zeynep şimdi ne yapardı, kimle eğlenip kimle acılarını paylaşırdı. Yalnız oyun arkadaşını değil, sanki kendinden bir parçasını kaybetmişti. Hayat Kerem için gerçekten çok kısaydı. Yine de o kısacık hayatında biraz da olsun mutlu olmayı başarabilmişti. Engellerine rağmen...

Merve Navruz
10/ D 53

ÖZGÜRLÜK

O gün güneşin ilk ışıkları yüzünü aydınlattığında uyandı. Oldukça eski, fakat rahat olan yatağında derin bir iç çekti. Yavaşça beyaz çarşafların arasından sıyrılarak doğruldu, gözlerini kırıştırdı. Yeni uyanmanın sersemliği üzerindeydi. Her insanın yaptığı gibi yatağında oturarak hiçbir şey düşünmeden kendine gelmeye çalışıyordu. Komidinin üzerinde duran bordo antika saatine baktı. Her zamanki gibi gün daha doğmadan uyanmıştı. Pek oturamadığı küçük bahçesinden bir kedi miyavlaması geliyordu. Kediye bakmak için ayağa kalktı ve ahşap pencereye doğru yürüdü. Adımlarında yorgunluk ve biraz da tembellik vardı. Koyu yeşil ve beyaz çizgili fon perdesini dikkatlice açtı ve pencereden dışarıya baktı. Her zamanki gibi bir gün olmasına rağmen neden ona farklı gelmişti? Bilemiyordu.

Merak ettiği kediden önce gökyüzü dikkatini çekti. Güneş uzaktaki dağlar arasından yavaş yavaş yükseliyordu. Gökyüzü sarı ve turuncu arası oldukça ilginç bir renk almıştı ve bu renk mavıyla uyumlu bir şekilde karışıyordu. Derin bir nefes almak için pencereyi açtı. Ne kadar da özlemişti rahat bir nefesi. Güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Çiğ damlalarını arabaların üzerinde görebiliyordu. Gözleri kendi arabasını aradı, az sonra hazırlanıp işe gitmesi gerektiğini biliyordu. İşini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. İnsanın sevmediği bir işi yapması kadar kötü bir şey var mıydı?

Hayatın verdiği bıkkınlık ve stres insanların içine işliyor diye söylendi. Aslında hayatın kötü olduğunu düşünmüyordu, hayat güzeldi fakat yaşamı istediği gibi gitmemişti. En çok korktuğu da başına gelmişti. Bir gün hayatından bıkmış bir şekilde uyanmayı hiç istemediğini söylemişti on yedi yaşındayken. Ne çok şey değişmişti o zamandan bu zamana.

Oysa hayat güzeldi işte kuşlar her sabah cıvıldıyor, ağaçlar yeşilliğiyle göz kamaştırıyordu. Bugün bir şeyleri değiştireceğim, dedi kendi kendine ve işe gitmemeye karar verdi. Mutfağına doğru yürüyüp kendine bir kahve hazırladı. Yavaş yavaş yudumlariken yıllardır yaşadığı evin kendisine yabancı geldiğini fark etti. Mobilyalarına baktı, hepsini özenle kendisi seçmişti, ama nadiren zaman geçirebilmişti. Sonra en rahat ettiği eşofmanlardan birini giyip çıktı dışarıya. Sabah yürüyüşlerini hep sevmişti. Henüz kırk üç yaşında olmasına rağmen kendini böyle şeyler için aşırı yaşlı ve halsiz hissetmesine anlam veremiyordu. Kulaklıklarını taktı, en sevdiği şarkılardan birini açtı ve geçmişi düşünmeye başladı.

Henüz lisedeydi hayatın zorluklarını kavrayamamıştı, büyük hayalleri vardı. Sahip olmak istediği çeşit çeşit yaşam arasından bir tanesini bile seçemiyordu. Bazen hayatıyla hiçbir şey yapmak istemiyor, bazen de her şey olmak istiyordu. Her şeye hevesleniyor, akşam yatarkenki düşünceleriyle hayallerini büyüttükçe büyütüyordu. Bir kitap okusa o kitaptaki ana karakterin hayatını yaşamak istiyor, ikinci kitaba başladığındaysa fikri hemen değişiyordu. Kararsızlık ve tutarsızlık kişiliğini oluşturan şeylerin başında geliyordu.

Fazla kişiden oluşmayan ama sevdiği bir arkadaş grubu vardı ileride de samimiyetini sürdürmek istediği. En yakın arkadaşı ona en büyük hayalini sorduğunda hangi

birini söyleyeceğini şaşırıyor, fakat hep dünyayı gezip görme istediği ağır basıyordu. Görülecek bu kadar şehir, kasaba varken tek bir şehirde kalmak saçma geliyordu ona hep. Her zaman büyük düşünürdü.

Önüne çıkan arabanın kornasını duyduğunda düşüncelerinden sıyrıldı, şimdiki hayatına döndü. Tam önünde siyah bir araba duruyordu. O kadar dalmıştı ki önüne çıkan arabayı fark etmemişti. Özür dileyerek adımlarını hızlandırdı, arabanın şoförü arkasından bir şeyler söyledi, fakat dinlemedi. Kendi düşünceleri ile o kadar meşguldü ki başka hiçbir sesi algılayamıyordu. Sadece yürüyordu. Birkaç dakika sonra saçlarında ılık yağmur damlaları ve serin bir rüzgar hissetti. Güneş yerini rüzgar ve yağmura ne ara bırakmıştı anlayamadı. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmede yürümeye devam etti.

Kendisini gençliğine ve hayallerine karşı mahcup hissetti. Hiçbir hayalini gerçekleştirememişti, tek düze hayatına takılıp kalmıştı. Bu şehre çivilenmiş gibiydi.

Sevdiği şeyleri düşündü. Müzik onun tutkusuydu mesela, ama piyanoya dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Sahi en son ne zaman bir kitabı eline almış, altını çize çize okumuştur? Hangi ara bu kadar meşgul bir insan olup benliğini unutmuştu? Düşünceleriyle beraber evine geri döndüğünde eski hayallerini gerçekleştirmeye yemin etmişti. Direk yatak odasına gitti büyük bir sırt çantası ve bir bavul aldı içine eşyalarını doldurmaya başladı. Çantalarıyla arabasına bindiğinde telefonunu da odasında bırakmıştı. Neredeyse tüm parasını benzine yatırdı ve sürmeye başladı.

O günden itibaren üç yıl boyunca arabasını durdurmadı, hep gezdi. Hayatına heyecan katan manzaralar gördü, yeni insanlarla tanıştı, onlarla sohbet etti. Yapamadığı tüm

çılgınlıkları yaptı, insanlara güvendi. Sevdiği kitapları tekrar tekrar okudu ve bol bol fotoğraf çekti. Gördüğü manzaralara aşık olan bir gezgin haline geldi ve ileride anlatacağı hikayeler oluşturdu kendine.

İşte o gün hayatının dönüm noktasıydı. İşte o gün hiçbir şey için geç olmadığını anladı. İşte o gün gerçek mutluluğun günümüzdeki modern hayatın gerektirdiklerinden ibaret olmadığını anladı. Para, iş gerekli şeylerdi ama huzur bunlarda değildi. Huzur kitaplardaydı, huzur yoldaydı, huzur özgür hissetmekteydi, huzur çimlere yalın ayak basmaktaydı, huzur gün doğumundaydı, huzur günbatımındaydı, huzur müzikteydi ve artık kendisini gençliğine karşı mahcup hissetmeyecekti.

Öyküm Ökmen
10/E 111

HİÇBİR ŞEY TESADÜF DEĞİL

Yoğun bir nem kokusu ve üşüme hissiyle gözlerimi açtım. Aaa, siz siz olun uyandıığımızda ilk önce yere bakın. İnanmıyorum ya gerçekten inanmıyorum. Şu evden çektiğimi ben hayatım boyunca okul hayatımdan çekmedim. Bir de o günleri zor sanırdım. Bir gün bakarsınız korniş yerinden çıkmış, bir gün bakarsınız duvarlar nemden damla damla olmuş, şimdi de kalorifer boruları patlamış...Anneciğimi dinlemeliydim. Mezuniyetten sonra hemen küçük kasabamıza dönmeliydim. Ne varsa şu koca şehirde, illa da kalacağım burada, kendi ayaklarımın üstünde durabilirim, diye inat edecek. Ah şu inadım... Başıma ne gelirse şu inadım yüzünden gelmiyor mu sanki? Üstelik bütün kıyafetlerim de ıslanmış. Bu da yetmezmiş gibi bugün iş görüşmesine gidecektim. Bu iş görüşmesini kaçıraramam. Bankadaki param iyice suyunu çekmeye başladı.

Hemen en yakın arkadaşım, kurtarıcı meleğim Emel'i aramalıyım. İşte, benim arkadaşım, ilk çalışta açtı, sanki arayacağımı hissetmiş gibi. Her zamanki sabah neşesiyle günaydın temalı konuşmasını konuşmasına başladı bile. Ah, nerden buluyor bu kız sabah bu neşeyi. Zaman kaybetmek istemediğimden hemen durumu anlattım.Yarım saat sonra iş

görüşmesine gideceğim kıyafetleri de getirerek kapıda belirdi. Boşuna kurtarıcı meleğim demiyorum ben bu kıza. Yatağın içinde küçük bir savaş vererek kıyafetlerimi giydim ve evimi ah pardon küçük gölümü Emel'e bırakarak evden çıktım. Arabama atlayacaktım ki tabi ki yine bela peşimi bırakmadı; soğuktan küçük, eski arabamın motoru donmuş. Koşarak caddeye attım kendimi ve ilk bulduğum taksiye attım kendimi. Ben taksiye adresi verirken midem açlıktan isyan marşını çalıyordu. Şirkete girmeden önce bir simit almayı aklıma yazdım. Kalan paramın yarısını da taksiye bayıldıktan sonra taksiden indim. Ah, ilk defa bir aksilik olmadan çok yakında bir pastane buldum. Gerçekten şanslıyım. Simitimi aldım ve şirkete doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Tabi dar eteğim sayesinde bu pek mümkün olmuyordu. Karşıya geçmek için arabaların geçmesinin beklerken hızla geçen bir araba yoldaki tüm suyu üstüme fişkırttı sanki... Şimdi tam tamına rezil bir durumdayım, ama asla geri dönemem. Nihayet şirkete vardığımda küçük bir Ağrı Dağı yüksekliğinde merdivenle karşılaştım. Geç kalmamak uğruna Usain Bolt edasıyla merdivenleri tırmanırken yerin temizliğinden kaynaklanan kayganlıkla topuğum kırıldı. Az önce şans mı demiştim ben? El mecbur, aldım ayakkabıyı elime, yalın ayak tırmanmaya devam ettim. Şu elit şirkette herkes bana mı bakıyordu yoksa, bana mı öyle geliyordu. Eğer bu iş olmazsa yıkarım bu şirketi. Girişteki kıza adımları söyledim, beni 14.kata yönlendirdi. Elimde ayakkabım zengin parfüm kokularının birbirine karıştığı asansöre bindim. Benim 10 tl ye aldığım doldurma parfümün belli olmaması duasıyla 14.katta indim. Çaresiz ve umutsuzca şirket sahibinin odasına doğru yürümeye başladım. Kafamı yerden kaldırmam mümkün değildi. Dışarıdan kim görse iş görüşmesine geldiğimi düşünmezdi

bu halimle. Sonunda kapının önüne gelmiştim. Kapıyı iki kez tıklattıktan sonra içeriye girmek için kolu çeviriyordum ki kapının açılmasıyla önümdeki adımı görmeyip yere yuvarlandım. Tanrım, daha ne kadar rezil olabilirdim ki? O an ilk defa yerin yarılmasını ve içine girmeyi diledim. Hayır, kalkamıyordum, utancımın kızardığımı da fark ediyordum. Evet, evet siz direkt işe alınmadan kovulduğumu söyleyin, daha fazla rezil olmayayım.

Cenk Bey'in kahkasıyla karışık “Durun, yardım edeyim.” cümlesinden sonra uzattığı eli tutarak kalktım yerden. Soru cevaplara geçmeden önce ayağымda olması gereken ayakkabının elimde olmasını garipseyerek baştan aşağı süzdüğünü anlayabiliyordum ve tabii ne düşündüğünü de. Tamam, hazırım! Hadi, “Biz sizi daha sonra arayacağız.” klişesini duymayı bekliyorum.

Tabii, keşke bu kadar yumuşak kovulsaydım. Adam daha bana bir şey sormadan şanssızlıkların kurbanı olan halime bakarak beni kapı dışarı etti. Ne vardı halimde? Alt tarafı yolun karşı tarafına geçmek için beklerken arabanın su fişkırttığı takım elbisem, ayakkabımın kırılan topuğu ve son olarak körlüğümden kaynaklanan yere yapışmam. İnsanlık hali olabilir(!)

Duygusuz bir hisle terk ettim o büyüü şirketi. Attım kendimi Taksim'e. İlk iş ayakkabı almaktı. Zaten şu halimle satmak için elimde bir mendil eksikti. Son kalan paramı da ayakkabıya vererek eve dönmek için yolumu tuttum. Arkadaşımı aradım, evin durumunu halletmişti, neyse yolunda giden bir şey var bari.

Taksim'den çıkmaya yakın günün yorgunluğunu ve stresini bana anında unutturan bir melodi duydum. Kesinlikle şu an istediğim tek şey buydu. Ve o tarafa yöneldim. Üç genç grup kurmuşlar ve çalıp söylüyorlardı. Kendimi

aralarında buldum birden. İşte, benim işim bu olmalıydı. Ben şarkı söylerken mutluyum, kendimi kaybediyorum.

Şimdiye kadar hep ailemin hedefleri için okuyup çalıştım, ama artık mutlu değildim. Hiçbir şey de yolunda gitmiyordu zaten; ama artık mutlu olduğum işi yapacağım. Sözler yazıp söyleyecek ve çok ünlü olacaktım. Belki de işe alınmamam ve başıma bu kadar şanssızlığın gelmesi bir tesadüf değildir. Kim bilebilir ki...

Kardelen ÖZDEMİR

11/F 470

ABİM VE BEN

Bugün yorgunum. Kafeyi kapatırken ellerim titredi. Aslında beni geren şey gün içinde olanlar değil, bugün yapmam gereken şey. Bir haftadır düzgün uyuyamıyorum. Rüyalarım hep o var. Geçen gün kahveyi döktüğümde kulağımda sesi çınladı.

Önce eve gitmeliyim. Üstümü düzgünce giyinmeliyim. Paspal göründüğümü söylerdi hep. Genetik olmalı, derdi. Her seferinde göğsünü yumruklar ve surat asardım. Ona kızdığımı düşündüğünde yanaklarımı sıkar ve beni güldürecek şeyler söylerdi.

Yolda giderken onunla ilk tanıştığımız anı düşündüm. Ona nefretle bakmıştım. O ve babası benim gözümde ailemi parçalayan, annemi benden çalan insanlardı. İlk gün o da benden nefret etmişti. Annemden de. Ona “Çirkin kadın, git buradan!” diye bağırmıştı. Ben de onu sertçe itmiş ve “Annemden uzak dur!” diye bağırmıştım. Hoş, onu kıpırdatamamıştım ama denemek güzeldi. O zaman ben beş yaşındaydım, o da altı yaşındaydı.

Düğün boyunca birbirimize ters ters bakmıştık. Bizden dans etmemiz istendiğinde olay bir itişmeye ve öbürünün ayağına basma savaşına dönüşmüştü.

Okula başladığımda, tüm okul bizim arkadaş olacağımızı düşünüyordu. Herkes bizden kardeşçe geçinmemizi bekliyordu. O beni kendince korumaya çalışmış, bense onu her seferinde terslemiştim. Yere düşüp dizimi yaraladığımda

beni eve kadar taşımıştı, bense tüm yol boyunca onun omzunu yumruklamaya, hatta ısırılmaya çalışmışım. Beni nasıl sırtından atmadığını hâlâ anlamam.

Yine de, zaman geçtikçe ona alışmışım. Bana sessizce abilik yapmasını kabullenmişim. Ebeveynlerimizin bencilliği bizi birbirimize yakınlaştırmıştı.

Liseye başladığımda okulun ilk günü boyunca onun yanında gezdim. Sırlarımı hep ona açtım ve çoğunlukla onun yanında ağladım. Sınıf arkadaşlarımdan çok onun arkadaşlarıyla takıldım, birbirimizin en yakın arkadaşı olduk. O beni hep korudu ve ben de hep ona yardım ettim. Eve geçeceği günler onun için o çok korktuğum babasına yalan bile söyledim. Mezuniyetimde nefret ettiğini bile bile onu zorla dansa kaldırdım ve bu defa düzgünce dans ettik. O sırada çekilen fotoğrafımızı hâlâ saklarım.

Ve en sonunda, beş yaşında bulduğum sözde üvey abimi yirmi beş yaşında kaybettim.

Neden öldüğünü hiçbir zaman öğrenemedim. Bu benim için hâlâ sır. Onu en son görüşümden iki gün sonra kafeye gelen bir telefonla onu bir daha göremeyeceğimi öğrendim. Öleceğini biliyordu. Bunu sonradan fark ettim. Bana bıraktığı mektupta neden öldüğü dışında her şey yazılıydı. O küstah tavrıyla bana bir sürü talimat da bırakmıştı abim. Cenazesine ilgili, annem ve babasıyla ilgili, benimle ilgili... Mutlu olmamı istemişti. Hatta o öldükten sonra sadece üç gün ağlayabilmişim. Yerine getirmedığım tek isteği bu oldu.

Artık gitmeliyim. Ona çiçek almalıyım. Onu gıcık etme fırsatını kaçıramam, değil mi?

Cemre ÖZKAN

11 / G 1821

BİR EVİN YALNIZLIĞI

Yarınki tarih yazılıma çalışırken saatin kaç olduğuna hiç dikkat etmemişim. Yarımı geçmiş. Uykumun da geldiğini o anda fark ettim açıkçası. Yatmaya karar verdim. Kitapları kaldırdım, kahve bardağımı yıkadım. Yatmaya hazırlanıyordum ki anneme gereken sevgiyi vermediğimi ya da daha doğrusu sevgimi hissettiremediğimi düşündüm. Her akşam yatmadan önce öpmeme rağmen bu akşam her zaman yaptığım bir alışkanlık olarak değil, sevgimi duyurmak için öptüm ve sıkıca sarıldım. İçimi sevgi ve huzur kapladı hissedebilmişim.

Sese uyandığımda hava daha aydınlanmamıştı. Annemle babam da sese uyanmış olacaktı ki onları yataklarında bulamadım. Sesi takip ettiğimde arka balkonda buldum kendimi. Karşı apartmanın girişinde yerde bir kadın. Üstüne eğilmiş “ANNE ANNEE!” diye feryat eden, anca on dört on beş yaşlarında genç bir kız. Ve kızı sakinleştirmeye çalışan çevredeki üç beş kişi. Kalabalık git gide artıyor, zaman ilerliyordu. Zaman ilerledikçe kızın korkusu, bağırışları ve feryadı artmaya başladı. Sensörlü ışığı açık tutmaya çalışan

yaşlı teyze, ambulansın hâlâ gelmemesine sınırlanan apartman büyükleri. Kadının suratına ayılması için su serpiştiren genç çocuk ve kız. Kızın annesinin yüzüne acı içinde bakışı. Beni benden almıştı. Hâlâ unutamam. Kadınınsa baygın ve hareketsiz vücudu. Kalabalıktan bir bayan eğiliyor ve nabzına bakıyor. Hâlâ atmakta. Hâlâ umut var diye düşünülüyor. O anda polis geliyor. Halbuki önce ambulans gelmeli. Kız isyan ediyor. Annesinin kollarının arasında can verişini izlememek istiyor. Kadın tepkisiz. Hiç hareket etmiyor. Çevredeki apartmanlardan sese uyananlar balkonlarda, pencereerde film edasıyla izliyorlar. Kız yardım istiyor. Tek istediği annesinin iyi olması...

Bense en başından beri yanımda duran annemi ve babamı yeni fark ediyorum. Onların o çaresiz bakışlarında yardım etme isteği olduğunu biliyorum. Acaba ben o kızın yerinde olsaydım ne yapardım, dediklerini duyar gibi oluyorum. İçim titriyor bir anda. İrkiliyorum. Anneme sarılıyorum sıkıca. Onu kaybetmeyi aklımın ucundan bile geçiremiyorum, hayatımdaki önemini bir daha kavriyorum.

O anda ambulansın geldiğini fark etmemişim. Kadını sedyeye koyarlarken fark ediyorum. Herkes artık çok geç olduğunu biliyor. Ama kız farkında değil. Hâlâ umutlu. Sedyedeki annesinin elini sıkıca kavriyor. Ona orada olduğunu hissettirmeye çalışıyor.

Kadını ambulansa taşırlarken kadının ve kızının bu saatte sokakta ne işlerinin olduğunu, kadının nasıl fenalaştığını hiç merak etmediğimi fark ediyorum. Ben geldiğimde dahi orada olan anneme sormaya karar veriyorum.

Annemgil balkonun yanındaki odada olduğu için kızın feryatlarından önce kadının düşme sesine uyanmışlar. Neden o saatte dışarıda olduklarını bilmeseler de dışardan eve geldiklerini biliyorlarmış. Kafamda mantıklı bir açıklama bu-

lamasam da çok da umrumda değil. Ne olursa olsun yerinin ve zamanının önemli olmadığını biliyorum. Önemli olan orda yerde yatan bir can. Bundan ötesi düşünülemez.

Kız annesiyle birlikte ambulansa biniyor ve siren sesleriyle oradan ayrılıyorlar. İlk başta karşı apartman sakinleri olay hakkında konuşuyorlar. Daha sonra kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. Balkonlarından, pencerelerinden izleyenler yavaş yavaş kapılarını, pencerelerini kapatıp içeri girmeye başlıyorlar. Herkes eski yaşantısına dönüyor, sıcak huzurlu yataklarına doğru yol alıyorlar. Belki de sabah kalktıklarında hatırlamayacaklar bile. Hayatlarında belki de hiçbir anlam ifade etmeyecek. Peki ya o kız? O kız da bu kadar çabuk unutabilecek mi? Annesini kaybetmenin üzüntüsünü taşıyabilecek mi? Bundan sonra nasıl yaşayacak? Kiminle, nerede kalacak bunu hiç kimse düşündü mü?

Üç dört saat sonra okula gitmeye hazırlanıyorum. Pencereden bakıyorum, ama bir hareketlilik göremiyorum. Kafamda bin bir düşünceyle okula gidiyorum.

Yazılımız var, ama ben bir türlü konsantre olamıyorum. Herkes çalışıyor bense dalmış gitmişim. Yazılı yerleri geliyor, ben hâlâ hayallerdeyim. Yazılıya girdiğimizde nihayet kendimi verebiliyorum. Güzel geçiyor yazılım.

Eve dönerken apartmanın altında cenaze evlerine tahsis edilen çadırları görüyorum. Hatırı sayılır derecede bir kalabalıkla karşılaşıyorum. İçimden bir fatiha okuyorum. Eve giriyorum. Yarın yine bir yazılım var. O yüzden full konsantre ders çalışıyorum.

Kadının yedisi çıktıktan sonra evin penceresinde “SATILIK” ilanı görüyorum. İçim acıyor bir daha. O evde yaşananları düşünüyorum. Hiç bilmediğim tanımadığım insanların yaşamının beni ne kadar etkilediğini düşünüyorum. Ev geçen hafta belki de cıvıl cıvıl bir ev iken, şimdi yalnızlığa

terk edilifini dufunuyorum. Tıpkı kadının kızına bıraktığı gibi onun da yalnızlığa terk edildiğini dufunuyorum. Yeni sahiplerini, onların dertlerine, tasalarına kulak misafiri olacak duvarları, kapıları, pencereleri dufunuyorum. Bir evin yalnızlığını dufunuyorum. Her Şeye rağmen dimdik ayakta duruşunu dufunuyorum.

GÜLTEKİN PERKER
10/F 105

YOLCULUK

Upuzun bir yoldu. Sonu görünmüyordu. Bu yürüyüşle ancak yarına varabilirdim. Issızdı da, ne bir araba ne bir ker- van geçiyordu . Korkmuyor değildim, ama burası köylük yer, en fazla ne gelir ki başıma, diye de kendimi avutuyordum. Ama adımlarım gittikçe hızlanıyordu, hatta bir ara koşmaya bile başladım, nefes nefese kalınca durmak zorunda kaldım. Sonra o geldi aklıma; yaz, kış, uzak, yakın dinlemez nereye gidecekse yürürdü. Ne anlıyordu ki yürümekten, ayak zonklamasından başka verdiği bir şeysi de yoktu. Sonra şişkinliğinden ayaklarımı göremediğim göbeğime baktım, azıcık da göbək yapmıştım hareketsizlikten, ama halimden memnundum, erkek adam dediğin göbekli olacaktı azıcık. Elimdeki çıkının ağırlığı da yoruyordu beni, yolda aç kalırım korkusuyla doldurmuşum her şeyi, baktıkça da ağızım sulanıyordu ama yol uzundu. Şimdi yemeye başlarsam, hepsini bitirirdim, sonra da mazallah bir yerde bayılır kalırdım valla.

Havanın hiçbir aykırılığı yoktu; gökyüzü masmavi, bulutlar da bembeyazdı. Bu sıcak yaz gününde o ılık ılık esen rüzgar da çok iyi gelmişti. Yol da dümdüzdü Allahtan. Çorak bir araziydi, tek tük ağaçlar vardı, onların da kendine hayrı yok gibiydi.

İyice yorulmuşum. Ayağımı kaldırmak bile zor geliyordu artık. Dayanamayıp attım kendimi yolun kenarına, saatlerce kaldım öyle. İyice soluklanınca yolcu yolunda gerek, diyerek bir bismillahla kalktım yerimden. Anamın babamın

topraklarına gidiyordum. Memleketime, köyüme, vatanıma gidiyordum. Seneler olmuştu oraları görmeyeli, şehrin havasından, suyundan, taşından, toprağından tiksine başla-yınca bir öze dönmek lazım geldiğini anladım.

Yolda bizim köyün yerlilerinden, yılların çobanı Deli Mustafa'ya rastladım. Kimseye zararı yoktur. Her gün sabah-tan akşama kadar hayvanlarını otlatır, kimseyle de tek kelime etmez. Senelerdir ağzından tek bir homurtu dahi çıkmayınca, insanlar aklı sıra ona deli demeye başladı. Ko-nuşmuyor diye, deli ilan ettiler koskoca adamı. Bana uzun uzun baktı. Tanıdı elbet, ama tepki vermeyip hayvanlarıyla ilgilenmeye başladı. Yıllar önce buralarda yaşarken beni her gördüğünde yüzüne hafiften bir tebessüm inerdi. Şimdi öyle dümdüz bakınca içim hafiften sızladı. Sırtımı sıvazlayıp yo-luma döndüm.

Köye yaklaştıkça bir hü-zün sarıyordu her tarafımı. Anılarım geliyordu aklıma. Gözyaşlarım gözlerimi iyice mesken tutunca sıkışanlar bıraktı kendini yanağıma doğru. Bir de köyün ışıkları görününce hüngür hüngür ağlamaya başladım. Tek tük insan toplulukları ortaya çıkmaya başla-yınca beni bu halde görmesinler diye koştur koştur geçtim yanlarından. Arkamdan atlı koşturur gibi yürüyünce insanlar dönüp dönüp arkamdan baktılar.

Yol yürümekle bitmeyecek gibiydi ama bu yol da bu yolculuk da bitmişti işte. Köyün girişine gelince durdum baktım etrafıma. Yüzümdeki hafif bir tebessümle adımımı attım.

Gökçe Nur Sakalsız
10 /E 88

İÇİMDEN GELDİĞİ GİBİ

Kız o gün birçok şey yaşamıştı ve o yaşadıklarını hazmetmeye çalışıyordu. Başına hiç iyi bir şey gelmemişti o hafta. Her şeyin üstüne geldiği zamanları yaşıyordu ve yalnızdı. O her zaman yalnız değil miydi gerçi? Arkadaş grubuyla sohbet ederken, yemek yerken, yürürken iliklerine kadar yalnızdı. Hayatından birçok insan geçiyor ve her defasında yalnızlığıyla baş başa kalıyordu.

Kız artık yaşadıklarını daha fazla kaldıramayacağını düşünerek sokağın köşesine oturdu. O sırada yağmur son hızla yağıyordu. Kız her zaman yağmuru çok sevmiş, o yağarken asla şemsiye açmamıştı. Çünkü şemsiye açmak yağmura karşı saygısızlıktı. Bugün bir kez daha yağmur onu sarmalıyordu. Zor bir anında onu teselli ediyor ve hıçkırıklarının gürültüsünü saklıyordu. İçi çıkana kadar ağlamıştı. O gün içi bile ona acımıştı.

Hafiften doğrulmaya başlayınca ona doğru gelen bir delikanlı gördü. Başlı başına belayı andırıyordu. Ama aslında bizi yanıltan dış görünüş değil miydi? Hep güzeli sever, güzelin bizim olmasını istemez miyiz? Bence asıl olan çirkinini sevmekte. Çünkü güzeli herkes sever.

Delikanlı ona doğru yaklaşıyordu. Kızın içini bir ürperti sardı. Bu gelen adamı tanııyordu, fakat onu kendine bağlayan bir şey varmış gibi hissetti. Adam ona kendisinin bir parçasıymış da, birbirlerini tamamlıyormuş gibi bakmıştı.

Bu, kız için yeterince garipti. Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Delikanlıyı düşünmek bile istemiyordu. Çünkü o güzel olan birçok şeyden kaçardı. Ama hep şunu unutuyordu. Kaderinden asla kaçamazdı. O delikanlıdan kaçsa bile bir gün yeniden yolları kesişecekti.

Eve doğru giden yolda kendine sarıldı, çünkü başka kimsesi yoktu. Her zaman kendine yetmeyi öğrenmişti. Elbette iyi bir ailesi vardı. Ama bu bile onun mutlu olmasını sağlamıyordu. Sorunları vardı. Kimseye güvenemiyordu. Mutlu olmasını bilmiyordu. Evin kapısına geldiğinde kendini az da olsa toparlamıştı. Kapıyı annesi açtı. “Kızım seni çok merak ettik, telefonunu da açmadın. Neden böyle yapıyorsun Dünya?” diye devam etti annesi. Dünya kurallara uymayı çok sevmiyordu ama o kurallara bağlıydı. Yapmalıydı. Yapmazsa sorunlar çıkardı. Kim sorun çıkmasını isterdi ki? Ama bugün o kurallara uyamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

Duş almalıydı. Yukarı doğru çıkacağı sırada babasının sesi duyuldu. Onu çağırıyordu. Yine bir aile toplantısı vardı ve bu ona hiç hazır değildi. Aşırı yorgundu. Kendisini iyice toparlayıp içeriye gitti. Annesiyle babası içeride oturuyordu. Bu sessizlik büyük fırtınanın habercisiydi. Ve o fırtınanın her yeri darmaduman etmesinden korkuyordu. Salona geçip koltukların birine oturdu. “Şu telefonuna ne zaman bakmayı öğreneceksin?” diye başladı annesi. “Sırılsıklam olmuşsun. Neler yaptın bunca saat dışarıda? Evet. Cevap bekliyoruz Dünya. Sen hep o karanlık dünyanda yaşadın. Kendine ait bir dünya var ve bize o dünyayı hiç açmıyorsun.” dedi ve uzun bir süre sessizlik oldu. Annesi “Artık gidebilirsin, git bir duş al!” dedi. Yeniden kalkıp banyoya girdi. Küvetin içini sıcak suyla doldurmaya başladı. Gözüne o sırada aynadaki görüntüsü takıldı. Kilo vermişti. Ama bunun için bir çaba

gösterdiği söylenemezdi. Yorgunluk, bıkkınlık, üzüntü, kilo verdiriyorsa, onun kilo vermiş olması oldukça doğaldı. Ama sanki kilo vermek dışında onda başka bir şey de vardı. Bu değişiklik ruhunda mıydı yoksa? Değişiklik sadece dış görünüş değildi, belki olgunlaşmıştı. Artık yaptıklarının sonuçlarını da düşünmeye başlamıştı. Bugün bu testleri çözmezse o konuyu unutacak, ileride sorun yaşayacaktı. Küvetin içine girdi ve yağmur sesini dinlemeye başladı. Oldukça rahatlatıcıydı. Küvetin içinde zaman oldukça hızlı geçmişti. Havluya kurulanıp odasına gidip pijamalarına giydi. Yarına gidecek ödevleri vardı. Ödev yapmak için oldukça geç kalmıştı, ama nereden başlarsa kârdı diye düşündü. Uzun süre ödevlerin başında zaman geçirip, kitap okumaya karar verdi. Kitapların onun bir nevi dostuydu. Gözleri ağlamaktan şiş olduğu zamanlar bile eline bir kitap alır, o karaktere bürünür, hayal alemine daldı. Oradaki hayatlar onu sarmalar ve acısını dindirirdi. Çoğu zaman kitaplarda yaşamının ilgi çekici ürkünçlüğünü düşünür, kitaplardaki karakterleri daha çok severdi.

Kafa dengi insanların kullandığı sohbet sitesi açmıştı. Ve bir de mesajı vardı sohbet sitesinden. Adı ‘Siyahlar İçinde Mavi Kişilikli Biri’ydi. Bir sohbet sitesi için fazla iyi bir adı. Mesajda ise şöyle diyordu: “Gözlerinde kaybettim kendimi. Kokun, bugün denizin en güzel mavisini gibi berrak ve bir o kadar da masum. Sen benim ilk şiire düşkünlüğüm, sen benim çıkış yolum. Yardım et de, kurtarayım seni bu siyahlığandan!” Dünya’nın içini sarmıştı bu cümleler. Çok çabuk etkilenen biri değildi. Fakat işin içine şiir veya güzel söz girince yumuşuyordu. Bu her kimse onun içindeki dünyadan ne kadar bıktığını anlıyordu. Bu devirde anlayan bulmak zordu. Cevap olarak ne yazsam, diye tereddütte kaldı. Ama sonunda şöyle başladı: “Beni anlayan insan, kendimi sana

kaptırdım. O süslü sözlerine... Ama hemen ümitlenme çünkü bende sevme korkusu var. Bunun nedeni sevdiğim herkesi kaybetmem. Beni siyahlığımdan kurtaracak tek bir kişi bile yok.” diye yazdı ve gönderdi mesajı. Kabul etti, etkilenmişti ama sevmek zordu. Sonu hep ayrılıkla bitiyordu çünkü.

Tüm bunları düşünürken saatin geç olduğunu fark etti ve uyumaya karar verdi. Uyumayı pek sevmiyordu. Bu da bir nevi karanlığa olan bağımlılığıydı. Bağımlılıklar iyi bir şey değildi. Fakat insanı bağımlı olmaya iten şeyler olurdu. Bir müziğe bağımlılık, sevdiğin insanın sana verdiği sevgiye bağımlılık, aile huzuruna bağımlılık gibi şeyler de bir tür bağımlılık sayılabilirdi. Bunlara istenmeden bağımlı olunurdu. Bir gününü daha öyle böyle geçirmişti Dünya.

Sabah olduğunda gözlerini açmak için aşırı bir çaba göstermesi gerekmişti. Okula vardı ve hiç gitmek istemiyordu. Dersleri gayet iyiydi, ama ruhen orada olmayı sevmiyordu. Bir sürü arkadaşı vardı. Ama onu sessizlik ayrı bir mutlu ediyordu. İnsanın çevresinin kalabalık olması onun yalnız hissetmediği anlamına gelmezdi. Bazı insanlar bu yalnızlığı dışa vurur ve tek başına kalırlardı. Bazıları ise yalnızlığı içinde yaşayıp sadece yazarlardı. Yazmak, kişinin sustuklarını dile getirdiği en iyi yöntemdi. Bazı insanlar ise kendini keserdi. Bu size iğrenç gelebilir. Çünkü siz genelde işin sonucuna bakarsınız, neden olduğuyla hiç ilgilenmezsiniz. Kendini kesemeyenler saçlarını keserler. Bunlar bir tür depresyon örneğidir. Ama yalnızlık günümüzün ciddi sorunlarından biri. Depresyona itiyor kişiyi. Dünya depresyonda olduğunu düşünmüyordu. Daha doğrusu bir gerçeği kabul etmeyi sevmiyordu. Gerçekler ona acı veriyordu çünkü. O genelde kaçardı.

Yataktan doğruldu ve okul kıyafetlerini giyinmeye başladı. Kahvaltı yapmaya aşağıya indi. Gayet sıradan bir gündü. Ama düne göre daha iyiydi. Mutsuzluğu üst rafa koyarak gülümsemenin kime bir zararı olurdu ki? Birazcık rol yapsa kim fark ederdi? Aşağıya indiğinde ortam sessizdi. Bu sessizlik kimsenin konuşmamasından ziyade ruhların sessizliğiydi. Herkeste yeni uyanmışlığın mahmurluğu vardı. Dünya evlerine zorla aldirttığı büyük mp3 çalar setinden müzik açtı. Birazcık müzikten kime zarar gelirdi ki? Müziğin bağlayıcı, sakinleştirici etkisi olduğu yalanlanamazdı. Dans etmekten de oldukça zevk alırdı. Bugün de o günlerden biriydi. Neşeliydi! Annesi ve babasına sürpriz yapmak için oldukça iyi bir gündü. Kahvaltı hazırlamaya başladı. Hem dans ediyor, hem kahvaltı hazırlıyordu. Şarkının son nakarat kısmında annesi geldi. “Hayırdır Dünya? Bugün pek neşeliyiz. Dün odandan bile çıkmadın. Ama kusura bakma, bugün biz babanla kahvaltı yapmadan çıkmak zorundayız. Sen her zamanki gibi saate bakmayı unuttun. Sürpriz yapmak için vakit haylice geç oldu.” dedi ve arabasına binmeye koyuldu. Babası da aynı şekilde yaptı. Ve dünya yine yenilmişti. Başaramıyordu. Her şeyi başa sarmayı deniyordu, ama ona engel olan bir şeyler vardı. Yaptığı yemek boğazında kaldı. Yiyemeyeceğine emin olduğunda yaptığı yemek çoktan çöpteydi.

Çantasını alıp evden çıktı. Okulu çok uzak değildi. Okula müzik dinleyerek gidiyordu. Müzik onun bağımlılığıydı. Okula girmeden önce her şey yolundaymış ve mutlu gibi görüldüğü maskeyi taktı. Onun bir sürü maskesi vardı. Onu üzen derinden yaralayan olaylar karşısında yıkılmamasını sağlıyordu. Sınıfına giderken tanıdıklarına selam vermek onun için eziyetti. Oldukça kişiyi tanıyor, ama sevmiyordu. Aralarında çıkar ilişkisi ve rekabet vardı. Bugün yüzüne gü-

lenler yarın arkandan konuşuyor olurdu. Sınıfa girdiğinde yeni gelen birinin olduğunu fark etti. Bir dakika, bu çocuğu tanıyordu. Bu çocuk dün onu ağlarken gören çocuktur. Başına bir sorun daha açılmıştı. Ama cidden bu çocuk tam bir belayı andırıyordu. Başında bu kadar bela varken bir tane daha eklenmesi hiç iyi olmazdı. Bu çocuktan uzak duracaktı. Fakat bu çocukta her ne varsa onu kendisinin bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Sanki ikisi bir yapboz parçaları ve birbirlerini tamamlıyorlardı. Bu oldukça ürkünçtü. Böyle bir şey asla hissetmemişti. Gün boyunca ona uzak kalabilmeyi de başarmıştı.

Okul çıkış vakti geldiğinde kendisini onu takip ediyor olarak buldu. Bu çocuğu neden takip ediyordu? Şu an geri dönmeliydi. Hava oldukça karanlıktı ve başına her şey gelebilirdi. Birden çocuk arkasını döndü ve kendisine doğru yürümeye başladı. Dünya'nın böyle bir hamle beklemediğini çoktan anlamıştı çocuk. Dünya'nın bileğini sıkarak "Sen beni mi takip ediyordun?" diye sıkıştırdı. Dünya konuşmayı unutmuş, ağzını bile açmamıştı. O an yer yarılrsa da içine girsem, diye düşündü. Çocuk ona yüzünü yaklaştırdığında başından aşağıya su dökülmüş gibi titredi. Nedenini bilmiyordu. Ama çocuğun yüz hatları oldukça hoştu. Yakışıklıydı. Ama gözleri kırmızı ve göz altları morumsuydu. Morluk o kadar dikkat çekici değildi. Sanırım kapatılmaya çalışılan bir morluktu. Simsiyah gözleri onu delip geçiyordu.

O sırada "Sen" diye söze başladı çocuk. "Sen oldukça mutlu görünüyorsun maskelerinin altında. Ama sana bir sır vereyim mi? Bir gün o maskeler altında kendi benliğini bulamayacaksın. Hislerin bir boşluğa dönüşecek. Bir daha beni takip etmeye kalkma, canını yakarım." dedi. Ve uzaklaştı. Dünya onun ardından bakakaldı. Bu çocuk nasıl onu tanıyordu. O kimseyle konuşmazdı. Nasıl olur da kendi yaptığı

zırhların arkasını görürdü? Zırhlarını yaparken içeri biri girmiş olmalıydı. Onu içten fethetmeyi bile başarabilirdi. Oldukça öfkeliydi bu duruma. Nasıl bu kadar savunmasız olabilirdi. O çocuk kendisi için güvenli bir alanı temsil etmiyordu.

Dünya evine doğru koşmaya başladı. Eve yine geç kalmıştı. Eve vardığında bahçelerinde annesiyle babasının arabaları yoktu. Evde yoklardı. Bu biraz garipti. Eve girdi ve annesini aradı. Annesiyle babası yemeğe çıkmıştı. Önemli bir durum olmalıydı. Dünya, bütün bunları kenara bırakarak odasına gitti. Biraz yazı yazacaktı. Yazmayı becerebildiğini düşünmüyordu. Sadece aklından geçen, onu derinden etkileyen kitaplardan sonra yazıyordu. Oldukça kitap okumuştı. Ama o kitapları okumasaydı şu an hayatı daha farklı olabilirdi. O kitaplarla düşünmeyi öğrenmişti. Kelimeleri bir araya getirerek, onların dans etmesini ve aralarındaki ahengi seviyordu. O cidden yazmayı seviyordu. Yazmak onu özgürleştiriyordu. Olduğunu ve olmak istediğini yazıyordu. Nedenisizce ve kendini kaptırarak... Uzun bir süre geçtikten sonra ders çalışmaya başladı.

Ders çalışmasının ortasında bir ses duydu. Annesi ve babası gelmişti. Ama bu normal bir geliş değildi. Onlar kavga ediyordu, oldukça sesli bir şekilde. Önceleri de kavga ederlerdi, ama bu kadar gürültülü değil. Önceki kavgalarının sonu hep sarılıp öpüşmeyle bitmişti. Ama bu seferki öyle değildi sanırım. İkisi de birbirlerini ezbere biliyordu. Neleri sevmiyorlar, neler onları ruhen yaralıyor, neler onları sevindiriyor? Tüm bu soruların cevaplarını hemen verirlerdi. Fakat birbirlerini ezberlercesine bilmek kötü bir şey de olabiliyordu. Kavga ettikleri zaman birbirlerinin ruhlarını derinden kırabiliyorlardı. Birbirlerini içten çökertmeyi biliyorlardı. Ama en çok seven bunu yapmazdı. En çok seven hep kırılır

ve en çok çökertilen olurdu. Dünya maalesef en çok sevenin kim olduğunu bilmiyordu. Bu yoğun aşkı hep görmüş ama en çok aşkı veren kişinin kim olduğunu fark edememişti. Belki de aralarında aşk falan yoktu. Bu birbirlerini ezbere bilmenin verdiği duygu da olabilirdi.

Bugün onun odasını ziyarete gelen olmamıştı. Dünya daha fazla dayanamayacağını hissederek aşağıya indi. Aşağı kat talan olmuştu. Birbirlerine kustukları öfkeyi dışarı atmışlardı. Eşyaların kırılması, tabloların yerde oluşu, hayatlarının parçalanmaya başladığının bir delili miydi? Annesi yere diz çökmüş bir biçimde dalgın gözlerle etrafa bakıyordu. İnsan böyle bir anda ne yapacağını kestiremiyordu. Ama Dünya içten içe yaşlandığını hissediyordu. Ruhu o kadar çok darbe almıştı ki ama hâlâ hayattaydı. Annesinin yanına gitti, usulca ona sarıldı. Sarılmak, duyguların birbirine karışmasını sağlıyordu. Sarılmak, ben buradayım ve senin için her şeyi yapmaya hazırım, tek değilsin, demenin bir çeşit yöntemiydi. Annesini odasına götürüp yatırdı. Sonra salona inip eşyaları teker teker topladı. Fırtına onları başka yerlere savurmuştu. Ama işin sonunda kırıkları toplayan biri olurdu. Bugün de o kişi Dünya olmuştu.

Aşağıdaki işlerini bitirip odasına uyumaya gitti. Tam uykuya dalacakken pencereden bir tıkırtı geldi. Başta umursamadı, ama sonra tekrar geldi o ses. Yataktan doğrulup pencerenin kenarına gitti. Aşağıda bahçede biri vardı. Bu o cocuktuktu. Burada ne arıyordu? Pencereyi açtı. Sonra burada ne arıyorsun demesine fırsat vermeden çocuk “Haydi, atla. Bekliyorum.” dedi. “Niye atlayacakmışım?” dedi. “Çünkü seni bir yere götüreceğim, eğer sana zarar verme gibi bir niyetim olsaydı, bunu çoktan yapmıştım.” dedi çocuk. Dünya tek bir saniye bile beklemeden kendini aşağıya bıraktı. Çocuk onu tutarak “Haydi, gidelim!” dedi ve peşinden Dün-

ya'yı sürükledi. Ağaçların arasından geçtiler. Denize yaklaştıkları yerde bir ağaç evi vardı. "Haydi, gel.Burası mükemmel"dedi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Dünya denileni yapmaya karar verdi. Yukarı çıktığında manzara karşısında dili tutuldu. Sahi burayı nasıl fark edememişti?

Uzun bir süre manzarayı seyrettiler. Sonra Dünya söze başladı: "Sen kimsin, adın ne? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yok." dedi. Dünya bu sözlerin sessizliklerini delip geçtiğini hissetti. "Adım Tarık." dedi. "Hakkımda anlatacak kayda değer bir şey yok." Ve ekledi. "Ruh hastasının tekiyimdir. Uzak durmayı tercih edebilirsin." Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. "Gecenin sonu geldi." dedi. Tarık "Yapmam gereken işler ve gitmem gereken bir yer var." dedi merdivenlerden aşağıya inerken. Dünya gitmek istemiyordu, bu ağaç evde bir ömür geçirirdi. Burada dünya durmuştu sanki. Oldukça uzun süre kalmalarına rağmen sanki yeni gelmiş gibi hissediyordu. Burası hücrelerinin her yerine işlemişti. Ama gitme vaktiydi. Buraya 'elveda' diye fısıldadı ve merdivenlerden inmeye başladı. Kısa süre içinde eve varmışlardı ve Tarık ona tek bir sözcük bile sarf etmeden uzaklaşmıştı. Onun arkasından koşup bağırarak sen ne yapıyorsun, hayatımı niye karıştırıyorsun, niye bu kadar suskunsun, hep içinde yaşıyorsun, diye çılgık atmak istedi, ama tek yaptığı eve girmek oldu.

BÜŞRA SÖZERİ

9 / C 321

HAYAT ARKADAŞI

Dar sokağaa güzel giyimli adamın hemen arkasından girdi. ndeki adamın aksine ihtiyarın kıyafetleri eski ve yırtıktı. Beyaz kirli sakalları vardı. Uzaktan bakıldığında altmış yaşlarında gösteriyordu. Oysa sadece kırklarındaydı. Bu kadar yaşlı görünmesinin tek sebebi hayatın onu yıpratmış olmasıydı. Yıllarca itilip kakılmıştı. Hiç kimse ona insan muamelesi yapmamıştı. Sadece gündelik işlerini yaptırdukları bir canlıydı o kadar. Uzun süre tarlalarda yok fiyatına işçilik yapmıştı, yk taşımıştı. Ama yorulmuştu ve yaşlanmıştı. Ağır kaldıramaz, uzun süre iş göremez olmuştu. Yaşamak için paraya ihtiyacı vardı. Kaldırımlarda dilenmekten başka caresinin olmadığını farkındaydı. Sadece bir oğlu vardı. Onu da en son beş yıl önce görmüştü. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Küçük bir suç çetesinin eline düşmesi çok da uzun sürmedi. Belki de bunun kendisi için daha yararlı olacağını düşünmüştü ilk başlarda. Ama bunun bir hata olduğunu geç de olsa anladı. Çete sadece insan dilendirmiyordu. Bazı pis işleri de mevcuttu. Bu görevler için itiyardan daha iyi bir adam yoktu. Sonuçta kaybedecek bir şeyi yoktu. Genelde bu işler göz korkutmak veya gasp oluyordu. Ama bunu yapmaktan nefret ediyordu. Yaşamasının bundan başka yolu yok gibiydi. Yine öyle bir işteydi.

Önünde hızlı adımlarla yürüyen adama seslendi:

“Hey delikanlı!”

Adam başlarda umursamadı. İhtiyar şansını bir kez daha denedi. Bu sefer adam umursamaz bir tavırla arkasına baktı. Karsısında kapüşonlu bir adam duruyordu. Suratı karanlıktan seçilmiyordu. Sakin bir sesle konuşmaya başladı.

“Dilencilere verecek param yok.”

İhtiyar sesini kalınlaştırarak ekledi.

“Rica etmiyorum evlat. Ver üzerindeki de yolumuza gidelim.”

Güzel giyimli adam kolay kolay kurtulamayacağını anladı. Hem üstündekileri verse de kurtulacağını garantisi yoktu. Böyle adamlar arkada tanık bırakmayı seven tipler değildi. Acele edip doğru yolu bulmalıydı. Sonunda bir karar verdi. Cüzdanını çıkardı ve ileri doğru yürümeye başladı. Elini yavaşça ileri uzattı. İhtiyar cüzdanı almak için elini kaldırdı. Tam o sıracı kuvvetli bir yumruk atıp ihtiyarı bayıltmayı, denedi. Ama yumruk hedefini bulmadan karnında bir ağrı hissetti. Gözü karardı, bir şey görmez oldu. İçine soğuk ve sert bir şeyin girdiğini hissetti. Elini karnına götürdü ve o acınası manzarayla karşılaştı. Karnından oluk oluk kanlar akıyordu. Yere oturmayı denedi, ama beceremedi. Bir çuval gibi yığıldı. İhtiyarla göz göze geldi. Bu olamazdı! Yoksa olabilir miydi? Yıllardır görmediği adam karşısındaydı. Babasıydı bu.

İhtiyar yerde yatan gence baktığında adeta okla vurulmuşa döndü. Bu gözler ona çok tanıdık gelmişti. Hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti. Hayatı boyunca çalışmıştı. Bazen çok yorulurdu, ama ona çalışmaya devam edecek gücü veren bir şey vardı. Oğluydu bu. Yemeyip yedirmediği, içmeyip içirdiği zor şartlarda okuttuğu oğluydu. Gözlerinden yaşlar gelerek konuşmaya başladı.

“Oğlum!..” diyebilmişti ki sesinin çıkmadığını farkettil. Yutkunamıyordu. Seneler olmuştu görmeyeli. Elindeki iki kuruşla okutmuştu onu. Ama oğlu mezun olduktan sonra sehir dışına gitmişti. Ona adresini bile bırakmamıştı. Uzun süre ondan haber beklemişti. Bir gün döner umuduyla hayata bağlanmıştı. İşte oğlu karşısındaydı. Hayal ettiği kavuşma bu değildi ama. Şimdi ne olacaktı? Oğlu yaşayacak mıydı? Kendisini affedecek miydi? O an aklında bunlar gibi yüzlerce soru dolaşıyordu.

Kendine gelmesini sağlayan oğlunun sesi oldu.

“Baba, üzgünüm!” diye başladı. Ama kelimeler ağzından boğuk bir hırıldama olarak çıkıyordu.

“Sus!” dedi ihtiyar. “Kendini daha fazla yorma.” Ama oğlu konuşmak istiyordu. Yıllardır görmediği babasından özür dilemek istiyordu. Ne olmuştu da babası böyle işlere bulaşmıştı? Hepsini öğrenmek istiyordu. Ama fazla yaşayamayacağını da farkındaydı. Dudaklarından iki kelime döküldü. “Özür dilerim...” ve o gözler bir daha açılmamak üzere kapandı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ihtiyar. Oğluna son bir kez daha sarılmak istiyordu ama yapamıyordu. Yıllarını verdiği oğlu kollarında ölmüştü. Dayanamazdı buna. Zorla konuşmaya başladı. “Hayır! Esas ben özür dilerim.” Oğlunun cesedine tüm kuvvetiyle sarıldı. Artık yaşamasının ne anlamı vardı ki. Kendinden nefret ediyordu. Tek yapmak istediği oğluna sarılmaktı, sonsuza kadar sarılmak. Oğlunun kokusunu içine çekti ve yıllarca çektiği acı orda son buldu. “Bekle!” dedi. “Yanına geliyorum...”

Veysel TUNUĞ
10/D 102

SENİ AFFETMEYECEĞİM ANNE

Her sabah olduğu gibi bugün de uyanmak için annemin beni "Nazlı'm, hadi kalk, okula geç kalacaksın." demesini bekledim. Ama bu sabah yapmadı, garipsedim. Onu uyandırmaya karar verdim. O kadar derin uyuyordu ki nefes alıp vermeyi unutmuş gibiydi. Seslendim, cevap yok. Öptüm, tepki yok. En sonunda biraz sarsarak uyandırmayı düşündüm ve yine tepki yok. Kahvaltı hazırlamak için mutfaka gittim. Hazırlayana kadar annemin uyanacağını düşünüyordum. Hazırladım, tekrar uyandırmaya çalıştım, açmadı gözlerini, uyanmadı bir türlü. Aklıma kötü bir şey getirmedim. Aslında getirmemek için çabalıyordum. Belki uyku ilacı almıştır, birazdan uyanır, diyerek okula geç kalmamak için evden çıktım.

İçimde kötü bir his vardı, sürekli annemi düşünüyordum. Otobüsten indim, hemen diğer otobüse binerek eve geri döndüm. Annem hâlâ uyanmamıştı. Bir şey düşünemiyordum. Komşuları çağırdım. Bir şeyler olduğunun farkındaydım, ancak buna inanmak istemiyordum. Komşuların yüzünde garip bir ifade vardı. Bana acı gerçeği anlatmaya çalışıyorlardı, ama hiçbirini dinlemiyor. Annemi uyandırmak için çabalıyordum. Yapamadım, olmadı, açmadı bana sevgiyle bakan, bana güven veren gözlerini.

Olan bitene tepki veremiyordum, yüzümde en ufak bir mimik yoktu. Ağlayamadım bile...

Annemin beni bırakıp gidişinin üstünden neredeyse bir ay geçti. Ben hâlâ her sabah yatağımda annemin beni uyandırmasını bekliyorum. Ama olmuyor, uyandırmıyordu annem, seslenmiyordu bana. O lanet olası alarm sesiyle güne başlıyorum her gün. Tek varlığım olan annemsiz hayat bana çok boş geliyor.

Her sabah ağlayarak uyandığım için, beni bu acımasız dünyada yalnız bıraktığı için O'nu hiç affetmeyeceğim.

Ece TURKAK

10/E 160

VEGA

Gecenin karanlığı, gökyüzünde parlayan yıldızlara eşlik ederken rüzgar serin serin esiyordu. Uzun siyah saçları ve tıpkı bir yıldız gibi parlayan teniyle benzeri olmayan bir güzellikteydi. Vega, henüz on dört yaşındaydı. Lakin evinden oldukça uzak Sessizlik Tepesi'nde gecenin karanlığında yalnız kalabilecek kadar da cesur bir kızdı. Gökyüzündeki yıldızları, söğüt ağacının tepesinde daha rahat görebildiği için ağacın en üst dalına kadar tırmanmıştı. İzlendiğini fark ettiğinde az kalsın ağaçtan düşecekti. Ağaçtan iner inmez hemen evin yolunu tuttu.

Sabah kalktığında annesinin hazırlamış olduğu lezzetli kahvaltıyı yaptı. Bitirmekte olduğu kitabını okumak için balkona çıktığında yine o kızı gördü. Ama kız, ağaçların arkasından hemen kayboldu.

“Kitap okurken adeta bu dünyayla bağlantını kestiğinin farkında mısın?”

Sesi duyunca Çınar olduğunu anladı. Onunla henüz bu yaz tanışmışlardı. Aslında Vega, beş yaşına kadar onunla güzel bir çocukluk geçirmişti. Sonra Çınar, ailesinin mesleği nedeniyle başka bir şehre gitmek zorunda kalmıştı. Fakat Vega altı yaşında geçirmiş olduğu bir kazadan dolayı hafızasını kaybettiği için Çınar'ı hatırlamıyordu. Bu yüzden onunla bu yaz ilk defa tanışmış gibi oldu. Vega gülümseyerek:

“Gelmene sevindim. Sana anlatmam gereken birtakım şeyler var. Sessizlik Tepesi'nde piknik yapmaya ne dersin?”

“Harika! Ben de annemden bir şeyler hazırlamasını rica edeyim o zaman.” dedi Çınar ve evine doğru yol aldı.

Sessizlik Tepesi’ne vardıklarında güneş gökyüzünde pırlıl pırlıl parlıyordu. Piknik için güzel bir gündü. Vega sessizliği bozarak:

“Çikolatalı kurabiyelerinden bana ikram etmeyecek misin?”

Çınar afallanmış bir şekilde.

“Çikolataya alerjin olduğunu sanıyorum, yanılıyor muyum?”

“Yanılıyorsun, çikolataya bayılırım.” diyerek kurabiyelerden birine uzandı. “Sana anlatmam gereken... Bak ağaçların arasından yine bana baktı.” Çınar arkasını döndü ve:

“Ben bir şey göremiyorum, ne olduğunu açıklar mısın lütfen.”

“Son birkaç gündür sürekli izliyor, sonra ağaçların arasından kayboluyor. Kim olduğunu bilmiyorum, ama beni endişelendiriyor.” dedi ve söğüt ağacına doğru yürümeye başladı. Çınar arkasından yetişerek:

“Annenin anlattıklarına göre kaza bu ağaçta olmuş, ağacın üzerindeki çatlaklarda o zaman mı oluşmuş?”

“Annemin anlattıklarına göre ağaçtan düşmüşüm, fakat çatlaklar hakkında hiçbir fikrim yok.” dedi ve çatlaklara dokunarak daha yakından incelemeye başladı. Gün batımına kadar ağacın gölgesinde oturarak güzel bir vakit geçirdiler.

Eve vardıklarında Vega’nın annesi, Vega’yı kapıda bekliyordu. Annesi:

“Hava kararmadan evde olman gerekir. Hem de dün geceki açık olan pencerenin hesabını vermek zorundasın. Çünkü yatağında boştu.” Vega, gözlerini kaçırarak:

“Geceleri, yıldızları penceren seyretmesi zor oluyor. O yüzden biraz dışarı çıkmıştım, özür dilerim.”

Annesi onu bu seferlik affetmişti. Ama bir daha geceleri dışarı çıkamayacağı gerçeğinin verdiği hayal kırıklığıyla odasına gitti.

Gecenin karanlığı, tüm sessizliğini korurken Vega, pencereden gökyüzündeki yıldızları izleyerek iç geçiriyordu. Ağaçların arasındaki karartıyı fark etmesi fazla sürmedi. Yine aynı kızı gördü. Ama bu sefer farklı bir şey oldu. Kız ortadan kaybolmak yerine Vega'yı yanına çağırdı. Bir müddet sonra Ay'ın ışığı açık pencereden içeri hafifçe süzülüyordu.

Yakından bakınca karanlıkta olsa kızın kendisine ne kadar da çok benzediğini fark eden Vega

“Neden sürekli gizli gizli evimizi gözetleyip beni takip ediyorsun?” diye sordu.

Kız derin bir nefes aldı ve,

“Babamın beni kaçırışından sonra buraya hiç gelemedim. O ölünce ait olduğum yere gelebildim. Ama seni görünce tereddüt ettim. Açıkçası kim olduğumu bilmiyorum.”

Vega, kendisini tanıttığında kız şaşkına dönmüştü. Nasıl olur da hiç tanımadığı bir kız, kendisinin yerine geçerek annesiyle yaşayabilirdi.

“Sanırım öğrenmen gereken bazı önemli şeyler var.” dedi ve birlikte kızın kaldığı terk edilmiş bir eve gittiler.

Uzaktan bakıldığında evin etrafı, ağaçların dallarıyla çevrili olduğu için ev olduğu belli bile değildi. İçeri ise uzun yıllar ayak basılmamış gibi tozlu ve yıkık döküktü. Vega, ne kadar süredir aynı noktaya baktığının farkında değildi. Duydukları karşısında şaşkına döndüğü için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Annesi, daha doğrusu annesi bildiği kişi, ona yıllardır bir oyun oynuyordu ve o bunun farkında değildi. O kızın adı da Vega idi. Zaten annesinin gerçek kızı o idi, kendisi değil. Peki, ya kendisi kimdi? Artık ismi de dahil tüm

hayatı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama o Vega idi. O hep öyle bilmşti ve hep öyle kalacaktı.

Kızı orada bırakarak evine hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir süre sonra yaşadıklarının ona verdiği adrenalini koşmaya başladı. Bir ara eve gidip gitmeme arasında tereddüt etti, fakat eve gitmese bile başka nereye gidebilirdi ki? Bu düşünceyi aklından hemen çıkardı.

Eve ulaştığında Güneş uzaktaki dağların ardından batmaktaydı. Evin tüm odalarına bakmasına rağmen annesini bulamadı. Evden ayrıldığını fark edince annesinin telaşlanıp kendisini aramaya çıktığını düşündü. Bir müddet odasında annesiyle birlikte oldukları fotoğrafları inceleyerek oyalandıktan sonra annesi geldi. Kızının kaybolduğunu sanıp çok endişelenen anne, Vega'yı karşısında görünce hemen boynuna sarıldı. Vega geri çekilerek:

“Anne! Neden geçirmiş olduğum kazadan önceki yıllara ait hiç fotoğrafım yok?”

Annesi kaşlarını çatarak:

“Şimdi bunun sırası mı sence?”

Vega, annesine her şeyi bildiğini söyledi, yalnız o kızıdan hiç bahsetmedi. Annesinden mantıklı bir açıklama bekliyordu. Ayakta duramayacağını anlayan anne, mercan rengi koltuğa oturdu. Sonra derin bir nefes aldı ve Vega'ya Sessizlik Tepesi'nde ona her şeyi anlatacağını söyledi.

Tepeye uzanan ince patikadan tirmandıktan sonra nihayet tepeye ulaşmışlardı. Söğüt ağacının yaprakları rüzgar nedeniyle hafif hafif sallanıyordu. Annesi anlatmaya başladı:

“Gece yarısıydı. Gökyüzü, hiç olmadığı kadar eşsiz güzellikte idi. Fakat bir anda hava kapanmaya şimşekler çakmaya başladı. Evden bu tepeye yıldırımın düştüğünü gördüm. Sabahleyin söğüt ağacına bakmaya geldiğimde yere

yatan bir kadın cesedi ve küçük bir kızla karşılaşınca çok korktum. Ağacın dibine daha da yaklaşınca yerde yatan cesedin en yakın dostum olduğunu fark ettiğimde gördüklerime inanmadım. Küçük kız yaşıyordu. Fakat bilinci yerine geldiğinde hafızasını yitirdiği için hiçbir şey hatırlamıyordu. O küçük kız sendin, Vega!”

Vega, hiçbir şey söylemeyerek annesini dinliyordu. Annesi anlatmaya devam etti:

“Senin üzüleni istemediğim için seni yanıma aldım. Beni hep annen olarak bildin. Benim öz kızım da kaybolduğundan ve ona da çok benzediğin için herkes seni o olarak bildi. Zaten seni o güne kadar kimse bilmediği için bir sorun çıkmadı ve her şey yolunda gitti. Çok üzgünüm Vega.”

Vega, ne diyeceğini bilmiyordu. Söğüt ağacının en yüksek dalına kadar tırmandı. Parlak lacivertimsi gökyüzünü seyrederken annesi aşağıdan seslendi:

“Ama sen önceden de Vega idin ve hep öyle kalacaksın.”

Bir anda hava kararmaya, şimşekler çakmaya başladı. Vega, annesine doğru baktı, yüzünde tebessüm vardı. Tam annesine bir şey söyleyecekken söğüt ağacına bir parıltı çöktü ve ağaç ortadan üçe ayrıldı.

Ağacın dibinde iki cansız beden yatıyordu. Gökyüzü, bulutlardan arındıktan sonra tam tepede, üç yıldızın oluşturduğu “Yaz Üçgeni” oldukça etkileyiciydi. Aslında üç yıldız da çok parlaktı. Lakin Yaz Üçgeni’nin tepesinde hükümdarlığını süren ve en parlak olanı Vega’ydı.

Seher ULUTAŞ
9/D 258

KARMAKARIŞIK

Bunun kolay olmadığını düşünüyordu İskender. Karşı kuvvetlerin ordusu ve cephaneleri güçlüydü. Kendi komutasındaki birlikler yerlerini almış, silahlarını kuőanmıőlardı. Yurtlarını korumak uğruna tam iki bin asker burada hazır bekliyordu. Hava soğuk, askerler niőan almaya hazırdı. Aslında düşman birliğinin silahlanmasının kendi bekleediklerinden erken olmasının nedeninin onları gafil avlamaya çalıştıklarını gösteriyordu. Ne yazık ki ordu bu zamanda her duruma karşı hazırlıklıydı. İlk adım karşı birlikten geldi. Toprakta yarım metrelik bir çukur oluşturabilecek derecede güçlü patlayıcılara sahipti. Fakat İskender bu durumun üstesinden gelebileceklerinden emindi. Buradaki tüm askerler ülkesini koruyacağına, vatanının yabancıların eline geçip yağmalarına izin vermeyecekleri konusunda canları pahasına yeminler vermişlerdi. İskender askerlerine önce karşıya en güçlü patlayıcılarını atmalarını böylece düşmanın gücünü kırmayı, daha sonra da fedakarca cephede omuz omuza savaşmalarını emretti. Savaş başlamıştı artık. Toplar atılıyor kurşun sesleri tüm havayı dolduruyordu.

Düşman birliklerinin kendilerinden iki kat fazla askere sahip olduğunu biliyordu İskender. Teçhizat bakımından da onlardan üstündüler. İskender eğer düşmanı savuramazlarsa ne olacağını düşündü bir an. Şu an evde annesinin yanında olan dört yaşındaki oğlu Mete'yi düşündü. Patlamaların sesini duyup annesinin yanına kıvrılmış mıdır acaba? Peki ya Serap en küçük şimşek çakmasında koşup anne babasının yanına koşan Serap da korkmuş mudur? İskender'in bu hayata bağlılığını sağlayan en büyük etmenlerden birisiydi onlar... Eşi ve çocukları. Karısı Vildan yıllar öncesinden duyduğu şüpheleri anlatmıştı İskender'a. Olur ki bir gün ülkenin durumu kötüye gider, savaş çıkarsa bu durumda en çok onun zorlanacağını söylemişti. Ailesinden uzak, aylarca belki de yıllarca cephelerde savaşmak zorunda kalacaktı. Çünkü bu onun işiydi, mesleğiydi. Mesleğini çok seviyordu İskender. Vildan ile de bu sayede tanışmışlardı zaten. İskender ailesi için ayakta kalacaktı. Onları tekrar görebilmek için elinden geleni yapacaktı.

Kulağının yanından hıphızlı bir şey geçtiğini hissetti. Kulağı biraz kanıyordu, mermi sıyrıp geçmişti. Askerler hücumu geçmişti. O da hemen düşüncelerinden sıyrılıp hücumu destek verdi. O da diğer askerleri gibi cesurca savaştı. Aradan yaklaşık dört saat geçti. Toprak kan revan olmuştu. Düşman birlikleri ağır kayıplar verilerek bastırılmıştı. İskender'ın yakın arkadaşı Cemil Komutan bu felaketten sağ kurtulanlardandı ve hâlâ hayatta olan arkadaşlarını kurtarmak için her yere bakıyordu. Ve birden siperin içinde baygın İskender'i gördü. Mehmet'ten yardım isteyerek onu siperden çekip çıkardılar. İskender sağ göğüs kafesinin altından vurulmuştu. Onu diğer yaralıların bulunduğu çadıra götürdüler. Burada yaklaşık kırk kadar asker can çekişiyordu. Belki de buradakilerin ailelerini son bir

kez daha görme şansları olacaktı. Belki İskender da bu kişilere dahil olabilirdi. Hemşirelerden biri gelip İskender’i boş yataklardan birine taşımalarını söyledi. Hayat İskender için durmuştu. Hiçbir şey düşünemiyor, beyni kaynıyor gibi hissediyordu.

Gözlerini açtı ve çevresine baktı. Yataklarda yatan onlarca yaralıyı gördü ve kendinin de onlardan biri olduğunu anladı. Yaklaşık dört gündür uyuyordu Vildan’ın İskender’i. Hemşire bu süreç boyunca ona çok iyi bakmış ve toparlanmasını sağlamıştı.

İskender yatağından doğruldu ve başucunda duran kıyafetlerini giyip Cemil Komutan’ı bulması gerektiğini düşündü. Birkaç gündür uyuyordu, bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyordu. Koşar adımlarla sağlık çadırından dışarı çıktı. Biraz ilerledikten sonra Cemil Komutan’ı gördü. Bir askerle konuşuyordu. Yüzünde kötü bir ifade vardı Cemil’in. Asker, Cemil Komutan’ın yanından ayrıldıktan sonra İskender, Cemil Komutana yaklaştı. Cemil Komutan yüzünde buruk bir tebessümle onu karşıladı ve omzunu sıvazladı. İskender son birkaç günde neler olup bittiğini anlatmasını istedi ondan. Sınırdaki başarısızlıktan sonra karşı kuvvetlerin şehrin içine bomba attıklarını birçok insanın öldüğünü, şu an bulunduğu yerde, sınırdaki, bir daha ateş açılmadığını söyledi Cemil Komutan.

Şehre bomba atıldığını duyunca İskender’in başı döndü. Ailesine bir şey olmuş muydu acaba? Bu düşünceler İskender’in beynini kemiriyordu. Hemen eve gitmesi gerekiyordu. Cemil Komutan’dan izin alarak bir araç alıp yola koyuldu çabucak.

Şehre yaklaşmıştı. Her yer simsiyah olmuştu ve hâlâ dumanlar çıkıyordu. Sokaklarda ölü insan bedenleri... İskender ailesine bir şey olmamış olması için Tanrı’ya dua

ediyordu. Az kalmıştı... Evlerinin olduğu sokağa girdi. Telaşla evin içine girdi, fakat hiç kimse yoktu. Her yere baktı. Kimsecikler yoktu. İşkender'in aklına kötü düşünceler geliyordu. Ya ldlerse, diyordu inanmak istemeyerek. Sokağa çıkıp armaya başladı. Bir saattir yerdeki bedenlere bakıyordu.

Ve birden gördü. Karısı ve okları yerde yatıyorlar. O kurşun bile bu kadar acıtmamıştı İşkender'in canını. Gzlelerinden sımsıcak yaşlar akmaya başladı. Artık her şeyin bittiğini anlamıştı. Onları koruyamamıştı. Kk Serap'ını, Vildan'ı, Mete'yi koruyamamıştı. Onlar can çekişirken o ailesinin yanında değildi. Onların yanına kıvrıldı ve sımsıkı sarıldı hepsine bir daha hiç kalkmka istemiyormuşcasına.

İrem URAL
10/D 120

BİR MUHTEŞEM TREN YOLCULUĞU

Kardeşimin yatağımın üstünde sıçramasıyla uyandım.

“Bu büyük günü unutmuş olamazsın değil mi?” diye sordu. Nasıl unutabilirim ki? Bugün bir eylöldü ve okul açılıyordu. Yatılı bir okula gidiyorum ve sadece belirli günlerde eve gelebiliyorum. Aslında annemi, babamı ve özellikle küçük kardeşimi özlüyor olmasam tatillerde bile orda kalabilirim. Okulumu çok seviyorum. Kardeşim de en az benim kadar heyecanlıydı bu sene. O da on bir yaşına basmış ve okul çağına gelmişti. Artık, trenle yaptığımız o muhteşem okula gidiş yolculuğunda o da yanımda olacaktı.

Her şeyini aylar öncesinden hazırlatmıştı kardeşim. Babam da dün akşam eşyaları arabaya yüklemişti. Yola çıkmaya hazırдық. Tren 13.00’te kalkacaktı. İstasyon ile evimiz arasındaki mesafe uzak olduğundan 11.00’de yola çıktık. İstasyona vardığımızda hemen kendimize birer yük arabaları bulduk ve doğru perona doğru ilerlemeye başladık. Biraz bekledikten sonra trenin kalkış saati gelmişti. Annem ve babamla vedalaştık. Annemin kardeşime göz kulak olmam ve diğer birçok konudaki sıkıcı nasihatlerini de dinledikten ve annemin gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından öptükten sonra trene bindik. Kardeşim, “Vay canına!”

“Muhteşem!” şeklinde trene hayran hayran bakarken; elinden tuttum ve oturacak bir vagon aramaya başladık. Tam “Senin yüzünden tüm boş yerleri kaptırdık.” diye kardeşimi azarlayacakken, arkadaşımın seslendiğini duydum ve arkamı döndüm. Dağınık turuncu saçları, çilli suratı ve yaşitlarımıza göre epeyce olan uzun boyuyla hemen fark ediliyordu daracık tren koridorlarında. Kendimize özel selamlaşmamızla birbirimize selam verdikten sonra onu kardeşimle tanıştırdım. Daha sonra kolumdan tuttu ve bizim için ayırdığı vagona götürdü bizi.

Vagona yerleşmiştik ve işte tren de hareket etmeye başlamıştı. Kardeşimin heyecanı yerini merak duygusuna bırakmıştı ve yolculuk ve okul hakkında bir sürü soru sormaya başlamıştı. Benim de ilk bu trene binişim aklıma geldi. Benim sorularıma yanıt verecek biri yoktu yanımda. Sadece yanımdaki bu turuncu kafa vardı. Kardeşim okuldaki fotoğraflarıma bakarken ona bu adı vermişti.

Annemin bir arkadaşı tavsiye etmişti bu okulu ona -iyi ki de etmiş. Her yıl belirli sayıda öğrenci alıyorlarmış. Bizim zamanımızda da kardeşimin bu sene girdiği gibi bir sınav yapılmıştı. İşte şu an başımı omzuna yasladığım o turuncu kafayla o sınavda tanışmıştım. Aslında onu ilk gördüğümde ondan hiç hoşlanmamıştım. Çok sinir bozucu biri olduğunu düşünmüştüm. Daha sonra peronda karşılaştık onunla. Daha doğrusu çarpıştık. Bizden iki yaş büyük abisiyle ‘yük arabası yarışı’ yapıyorlardı. İlk başta ikizi var sanmıştım. Beş ağabeyi ve bir de kız kardeşi var. Bir ailedeki bütün çocuklar birbirinin aynı olur mu? Olurmuş. Yan yana görerseniz hepsi turuncu saçlı ve hepsinin de çilleri var. Neyse, işte turuncu kafayla ağabeyi yarış yaparken benim arabamla çarpıştı. Trene yetişmek için alelacele eşyaları topladık ve kalkmak üzere olan trene son anda bindik. Kim-

seyi tanımadığımdan bu daha da sinir olmaya başladığım turuncu kafayla aynı vagona binmek zorunda kaldım. O da ağabeyleri onu yalnız bıraktığı için tek oturuyordu. Yol uzun, benim de canım çok çabuk sıkılır tabi. Çantamı açayım da okuyacak bir kitap alayım, dedim. Çantayı bir açtım, içi şeker dolu. Henüz adını öğrenmediğim turuncu kafa o benim çantam diye üstüme atlamaz mı? “Baya da ağırmışsın ...” , “Mert, adım Mert.”dedi. Ben de kendimi tanıttım ve daha sonra çarpıştığımızda eşyalarımızın karıştığını fark ettik. Sonra zaten bütün eşyalarımızı birlikte kullanmaya başladığımız için karışması bizim için pek de büyük bir sorun değildi. İşte böyle tanıştık Mert ile. Daha sonra tüm yolculuk boyunca hatta herkes uyuduğunda bile konuştuk. Dört yıldır en iyi arkadaşım. İnşallah kardeşim de böyle bir arkadaş bulur da bizim peşimizi bırakır.

Kardeşim demişken beni bıktırdığı yetmemiş gibi şimdi de Mert’e sorular sormaya başlamış. Mert de sıkılmış anlaşılabilir. Onu kurtarmanın bir yolunu biliyorum. Kardeşime döndüm “Okula daha çok var, ama trenin en üst katından biraz görebilirsin. Sana göstermemi ister misin?” dedim. Her yıl 5.sınıf öğrencileri, 1.sınıfları en üst kata çıkarır ve okul hakkında bilgi verir. Trenin üstü camdan yapılmıştır ve çatı katında da bir sürü pencere olur. Muhteşem bir manzarası var. Seneye bu tanıtım görevini ben üstlenmek istiyorum. Bunun için yıl içinde aslında bence çok gereksiz olan birkaç tane rozet almam gerek. Yani bu sene uslu bir öğrenci olacağım. Tamam, büyük ihtimalle olamayacağım ama konumuz bu değil. Bu seneki görevli öğrencileri tanıyordum. Yanlarına gittim ve birinci sınıfların çok sıkıldığını ve aslında bir veya iki saat sonra yapacakları konuşmayı şimdi yapmaları gerektiğini söyledim. Zaten onlar da sıkılmıştı bence.

Birinci sınıfları toplamalarına yardım ettim. Yardım ettiğim için bana teşekkür ettiler ve beni de çatı katına davet ettiler. Mert'i yalnız bırakmak istemediğimi söyledim ve vagonumuza gittim. Vagonun penceresinden bir de ne göreyim? Mert 2.sınıftan beri hoşlandığı kahverengi kıvrıkcık ve özellikle kabarık saçlı kızla konuşuyor. Baktım koyu bir sohbet içindeler, ben de çatı katına çıkayım, dedim.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve o muhteşem manzara karşında sanki ilk kez görüyormuşum gibi kendimi kaybettim. Sisten dolayı okulun sadece bir kısmı ve beş büyük kulesi görünüyordu. O kulelerin en büyüğü okulun müdürüne aitti ve müdür büyük ihtimalle şu anda kulesinin penceresinde bizi bekliyordu. Okul, müdürün büyük büyük ve sayısını unuttuğum kadar büyük büyükannesini tarafında yaptırılmıştı. Okul büyük bir tepenin üstüne kurulmuştu. Tek ulaşım yolu trendi.

Şu an hayranlıkla bakmakta olduğum manzara tarif edilemeyecek kadar muhteşemdi. Çevremiz dağlarla kaplıydı ve bu karlı dağların üstüne sisten bir battaniye inmiş gibiydi. Güneş batıyordu ve gökyüzü pespembeydi. Bize anlatılan zamanlardan bildiğim kadarıyla çocuklardan birinin “Şu kuşlara bakın!” derken bahsettiği kuşlar baykuşlar ve kartallardı.

Tren hareket ederken yolculuğun en sevdiğim kısmına geldiğimizi fark ettim. Arkadaşımdan sözünü böldüğüm için özür diledim ve çocuklara sağa bakmalarını söyledim. Sağa döndüklerinde çocuklar, henüz adının ‘Karagöl’ olduğunu bilmedikleri, çok büyük olmayan, içine girip yüzmek isteyecekleri, minik bir şelalenin içine döküldüğü gölle karşılaştılar. Eylül kesinlikle Karagöl’de yüzülecek mevsim değildi. Üstü şimdiden buz tutmuştu. Buralarda kış çok sert geçerci. Mert’le bu konuda acı tecrübelerimiz vardı.

Mert demişken şu an büyük ihtimalle kıpkırmızı bir halde adını unuttuğum o kabarık saçlı kızla konuşuyordur. Çok fazla kızarıyor. O yüzden suçüstünde yakalandığımızda yalan söyleme işi bana kalıyor. Ne konuşuyorlar acayip merak ettim. Sanırım gidip gizlice onları dinleyeceğim. Zaten bizim ufaklık da kendine konuşacak birilerini bulmuştur.

Münevver Zeyneb UZUN
10/E 184

BEKLENMEDİK KADER

Hava çoktan kararmış gecenin geç saatleri olmuştu. Dışarıda ürpertici bir rüzgar ve karlı Arnavut sokakları sabahın ilk ışıklarını beklercesine kuytuya çekilmişti. Nihayet güneş güne uyandı. Esnaflar kepenkleri kaldırmış, günün ilk gazeteleri çoktan satılmıştı.

Halit adındaki genç bir delikanlı henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen iş hayatına oldukça hakimdi. Anne babasını genç yaşta kaybettiği için hayata sıkıca tutunmak zorundaydı. Seramik atölyesinde yıllarca çıraklık yapmış, artık usta olmanın vakti gelmişti. Zaten ustası da epey yaşlanmış, atölyeyi kendisine bırakmayı düşünüyordu. Artık bir atölye sahibiydi. Hırslı ve çalışkan bir kişilik olduğundan bu işinde üstesinden gelecekti.

Bir de güzeller güzeli Bergüzar adında körpecik bir kız vardı. Hayatını işine ve namusunu korumaya adanmıştı. Ailenin tek ve biricik kızıydı. Pastanede en iyi yaptığı işi yapar, birbirinden lezzetli kekler yaratırdı. Aylardan kasım, günlerden pazartesiydi. Yoğun iş haftası yine başlıyordu. Bergüzar daha geçen hafta kendisine uygunsuzca iltifatlar yağdıran ve yemek teklif eden müşteriye dayanamayıp bağırdığı için işten atılmıştı. Yeni bir iş bulmak zorundaydı. Zaten ailesi babasının emekli maaşıyla kıt kanaat geçiniyordu. Bir de onlara yük olmak istemezdi. Dükkanların camlarında ki afişlere umarsızca bakınıyordu. Seramik atölyesindeki ilanı görünce dayanamayıp içeriye daldı. Bir

kız için zor bir iş olabileceğini bilerek göze almıştı. Halit şaşkın gözlerle içeri dalan genç kıza baktı. Bergüzar'ın onca ısrarından sonra kendini onu işe almak zorunda hissetti ve kabul etti. Artık bir yardımcısı vardı. Üzerinden epey bir yük kalkmıştı. Zaman içerisinde hislerine söz geçiremeyen Halit, Bergüzar'dan hoşlandığını kendine itiraf etti. Hislerini Bergüzar'a açıklamaktan korkuyordu. Çünkü sinirlenip işi bırakabilirdi. Bunu göze alamayan Halit yıllarca sustu. Ama artık tak etmişti. Dudaklarındaki düğüm çözüldü ve onu sevdiğini söyleyiverdi. Bergüzar gülen gözlerle kendisine bakıyordu. Çünkü hisleri karşılıklıydı. Ağzından tek çıkan kelime "Ben de!" oldu. Gözlerinden akan mutluluk gözyaşları, konuşmasına, duygularını dile getirmesine engel oluyordu. Halit, Bergüzar'ın duygularını anlayınca kızı susturdu ve sarıldı. Yıllarca çektiği azaptan ve kederden kurtulmuştu. Şimdi de kaybettiği yılların pişmanlığını çekiyordu. Belki de hayırlısı buydu.

Bergüzar hayatının aşkını bulduğunu ailesine açıklamak için cesaretini topladı ve söyledi. Babası Cüneyt Bey biraz şaşkın ve kızgın bakışlarla kızına bakıyordu. Normaldi de. Kızından böyle bir itiraf beklemiyordu. Fakat evlenme çağı da gelmişti. Anlayışla karşıladı. Kızının gönlünü kapırdığı genci tanımak istedi. Bir hafta sonra akşam vakti Halit, Bergüzar'ın ailesiyle görüşmeye geldi. Yanında annesi yerine koyduğu çok sevdiği komşusu Nuran Hanım vardı. Halit'i ailesi ve kızı için uygun gören Cüneyt Bey bu izdivacı uygun buldu. Fakat Bergüzar'ın annesi Canan Hanım'dan ses soluk çıkmıyordu.

Çünkü içinde bir şüphe vardı. Yıllar önce kocasını bakkal Nuri Bey'le aldatmıştı. Hamile kalmıştı. Durumu anlayınca hamileliğinin üçüncü ayında annesinin hasta olduğunu bahane ederek Ayvalık'taki yazlıklarına annesinin yanına

gitmişti. Bebeğini doğurduktan sonra ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Bir anda aklına bebekleri olmayan arkadaşı Sibel Hanım geldi. Çaresizce denedikleri tüp bebek yöntemine rağmen bebekleri olmamıştı. Bebeği Sibel Hanım'a vermeye karar verdi. Halit de evlerine geldiği zaman anne babasından bahsedince ve vefat ettiklerini söyleyince Canan Hanım Halit'in kendi oğlu olduğunu anladı. Ne yapacağını bilemeyen Canan Hanım derin düşüncelere daldı. Önceleri intihar etmeyi bile düşünmüştü. Ama artık kendi çocuklarının evlenmesi kadar büyük bir felaket olamazdı. Açıklarsa kocası terk edecek, çocuklarıyla bir daha asla görüşemeyecekti. Ama ikinci bir hataya niyetli olmayan Canan Hanım düğün günü dayanamayıp iki gencin kardeş olduğunu söyledi. Düğün gecesinde yaşanan onca felaketten bir hafta sonra Halit dayanamayıp kahrından intihar etti. Bir balıkçı teknesi onu farkedip kıyıya çıkardı, fakat artık çok geçti. Halit'in haberini alan Bergüzar annesinden intikam almaya kararlıydı. Annesine tam iki kurşunla ateş etti. Uzun süre hastanede yatan annesi hayatının geri kalanını yatalak olarak geçirdi. Bergüzar yıllarca hapis yattı. Karısının ihanetini öğrenen Cüneyt Bey akıl sağlığını kaybetti ve hastaneye yatırıldı.

Furkan Abdülhamid ÜLGER
11/F 464

KASABA

Sare yine günün ışımasıyla yataktan kalktı. Penceresinin perdesinden günün ışıkları içeriye sızıyordu. Olduğu yerden kalkarak pencereye doğru ilerledi. Beyaz teni pencereye yaklaştıkça sedef gibi parlıyor, saçları kumraldan sarıya çalıyor. Bal rengi gözleriyle camdan dışarıya, teknolojinin ve insanın esiri olmuş şehre bakıyor ve canlar acısı halini görüyordu. Telaşla perdeleri sonuna kadar çekti ve hazırlanmaya başladı. Abartılı olmayan kot pantolonu ve buz mavisi bluzuyla fazla dikkat çekmeyen bir tip gibi görünüyordu.

Ne zamandır bu anı bekliyordu. Doğduğu, büyüdüğü, çocukluğunun ve gençliğinin geçtiği bu kasabaya yirmi bir yaşından beri, orada kimsesi kalmadığından beri uğramamıştı. Çantasını hazırlayıp aşağı indi. Her zamanki gibi bir yerde oturup simitle peynir yedi ve çay içti. Bu sırada gazeteye bir göz gezdirerek otogara gitmek üzere yola çıktı. Otogara vardığında kalkan ilk otobüs için bilet aldı. Yarım saat sonra otobüse bindi. Aslında kalbi bir kuşun kanat çırpışı kadar hızlı çarpıyordu, fakat yine de sükunetini bozmamak için çaba sarf ediyordu.

Yolculuk sırasında kasabayı en son bıraktığı haliyle hatırlamaya çalışıyordu. O zamanlar fazla uğrak olmayan bu yerde herkes birbirini tanır. Küçükken az zaman geçirme-

diği o çocuk parkı, herkesin tavşankanı çaylarını zevkle yudumladığı Mahir Bey'in çay bahçesi, yüz binlerce kitabın en ince şekilde tasnif edildiği Sahaf Semahat Hanım'ın tüm hazinesi, dünyada bu kadar çeşit dondurmaya bir arada göremeyeceğiniz, o leziz dondurmaların sahibi olan Türkan Hanım'ın pastanesi ve en önemlisi bütün acı/tatlı anılarını, sevinçlerini, hüznlerini kısacası tüm geçmişini bıraktığı o konak acaba şu anda ne haldeydi? Tüm bu sorulara yanıt bulmaya çalışırken uykuya dalmıştı.

İnsanların uğultusuna uyandı. Nihayet işte buradaydı. Camdan dışarı baktı; ama tanıdığı bir yere benzetemedi. Otobüsten indi. İnmesiyle, valizleri alma derdinde olan bir grup kalabalıkla karşılaşması bir oldu. Buradan zorla sıyrıldıktan sonra havanın kokusunu içine çekti, gökyüzüne baktı. Eskisiyle aynı olduğunu düşünmek isterdi, ya da söylemek. Değildi. Değişmişti. İçinde bulunduğu boşluktan, bu iç muhasebelerinden kurtulmak istermişçesine yürümeye başladı. Otogardan çıktı. Hiçbir araca binmemekte kararlıydı. Bunca yıl, neredeyse on dört yıl olmuştu, görmediği ve hasretinin içini kemirip durduğu bu yeri karışı karışına yürüyerek yeniden yaşayacaktı. Yürüdü, yürüdü... Ancak nasıl olurdu? Sanki hiçbir şeyden eser kalmamıştı. Doğrusu; bu kadarını beklemiyordu. Geçtiği bu üç sokakta da kafe, kıyafet dükkânı, market, kahveci ve bir sürü zırvalıkla doluydu. Hiç mi ruhu yoktu? Sanki, hâlâ ben ölmedim, der gibi içinde birkaç meşe ağacı barındırıyordu. Ne yazık ki kasa-banın bu çabaları Sare'yi ikna etmeye yetmedi. Yine de içinde bir ümitle asıl gitmek istediği yer için adım adım ilerliyordu. Mahallelerin içlerine doğru ilerledikçe buraların eski günlerin kokusunu taşıdığını farkettiler. Bu da içine bir nebze su serpti. Yol üzerinde eski komşularının evleri ve bu

dükkanlar hâlâ o fotoğraf karesinin içindeki gibiydi. Sokağın sonundaki yol ayırımından sağa döndü ve işte karşısındaydı.

Konağa ulaşmanın sevinciyle buranın artık bir tarihi eser izlenimi vermesindeki hüznün arasındaki o ince çizgideydi. Bahçe kapısının beyaz rengi artık kahverengiye dönmüştü ve pasları da gözden kaçacak gibi değildi. Kapıyı açtı ve eskiden bir bahar şenliği havasında olan bahçenin artık sadece bir ölü topraktan ibaret olduğunu gördü. Çantasından anahtarı -bunca yıl bu anahtarın nasıl kaybolmadığına kendisi de hayret ediyordu- çıkardı. İçeri girdi. Gördüğü manzara yirmi birindeyken gördüğündekinin tonları alınmış hali gibiydi. Oturma odası koltukları, sehpaları, sandalyeleri, dantelli televizyonu ve eski müzik setiyle aynıydı. Adımını atmasıyla parkelerin gıcırdaması bir oldu. Eskilerde okuldan döndüğünde burada televizyon izleyen babasını başköşedeki kanepede bulmak çok hoşuna giderdi. Mutfaktan gelen yemek kokuları onun iştahını açmaya yeter de artardı bile. Üstünü değiştirip yemeğe indiğinde sofrayı hep aynı güzellikte donatılmış bulurdu. Boyu fazla yetmese de bir iki tabak götürebilmek için debelenip dururdu. Akşam saat yedi civarında ağabeyi Murat, babası Salim Bey, annesi Ayben Hanım ve küçük Sare sofrada yerlerini alırlardı. O, herkesten önce gününü büyük bir heyecanla anlatmaya başlardı. Diğerleriyse Sare'nin bu bıcır bıcır, konuşkan hallerine ayrı bir sevgi gösterirlerdi.

Bazen babası ve Sare akşam yemeğinden sonra oturup eski müziklerden dinlerlerdi. Sare babasının müzik zevkine hayran kalırdı. Onun dinlettiği her müziğin ritmine bayılırdı. Bu düşüncelerden sıyrılarak üst kata çıktı. Odasına girdi. Odanın toz pembe boyası iyice solmuş ve dökülmüştü. Ama yine de hatıralarla doluydu. Köşede bir oyuncak sepeti gördü. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Türlü türlü bebeklerin içinde

bir tane kırmızı araba gördü. Onu eline aldı ve incelemeye başladı. Babası her yaz iş seyahati için gittiğin farklı ülkelerden Sare ve Murat için türlü türlü oyuncaklar getirirdi. Bir yaz yine babası iş seyahatinden dönünce bu arabayı Murat için getirmişti. Fakat Sare bu kıpkırmızı arabanın ihtişamına kapılmıştı. Bu yüzden iki hafta sonra bunu ağabeyi okuldayken gizlice almış ve karyolanın altına saklamıştı. Sadece evde kimse yokken çıkarıp oynardı.

Yatak odasının kapısını açtı. Komidinin yanında duran ve annesinin çoğu zaman ellenmesine izin vermediği fotoğraflıktan poşet poşet fotoğrafları çıkardı. Teker teker incelemeye başladı. Her biri Sare için ayrı bir hüznün unsuru ydu. İçlerinden birkaç fotoğraf aldı ve balkondaki iskemleye oturdu. Ve bu fotoğraflara dalıp gitti; çünkü artık ne Ayben Hanım, ne canından çok sevdiği babası Salim Bey, ne de küçük Sare vardı.

İrem YALÇIN
10/D 55

YALNIZLIK

Hani olur ya, filmlerde deniz kenarında yaşlı mı yaşlı, hayattan payına düşeni almış, sadece yaptıklarını düşünen, o koca yürekli adam... Ölümden korkmayan ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan o insan. Çok özenmişimdir o insanı. Yalnızdır belki ama mutludur. Ben de bunu anlattım bu resmimde 'yalnızlığı ve mutluluğu'. Konuşmam bittiğinde etkilenmiş bir düzine insan buldum karşımda.

Genelde yalnızlık ve mutluluk aynı anda düşünülemez belki ama itiraf etmeliyim ki bu resme başlarken ben bile bu kadar iyi bir sanat eseri çıkarabileceğimi düşünmüyordum. Anlaşılan o ki iç dünyamı güzel yansıtmışım. Neyse ki iç dünyam ilk defa işe yarıyor ve bu güzel projeyi almamı sağladı.

Dosyalarımı ve resmimi alıp odadan çıktım, mutluydum yeni bir iş, yeni bir kutlama demekti. Asansörden çıktım, dönen kapıya doğru ilerlerken artık beraber çalışacağım insanlara gülümsüyordum ki birden kapıya çarptım. Pardon kapı değil bir odunmuş!

“Ya kardeşim önüne baksana!” diye çemkirdim hemen.

“Kardeş olduğumuzu sanmıyorum küçük hanım. Kardeşim olsaydınız diliniz bu kadar büyümüş olmazdı.” dedi.

Şaşırdım ilk önce, bu herif bana laf mı sokmuştu, bana mı öyle geliyordu? Altta kalır mıyım, hemen üslubumu düzeltip

“Çekilin önümden beyefendi daha önemli işlerim var!” diyerek eşyalarımı toplayıp ayrıldım oradan. diyerek eşyalarımı toplayıp ayrıldım oradan.

Akşam yeni işimi kutlamak için bi yere gittim. Hafif jaz müzik, enfes balık kokusu, mavi beyaz salaş örtüler hoş gözüküyordu. Balık da güzeldi, tazeymiş. Yemeğe devam ederken bir de kimi göreyim, bugün bana çarpan odun. O da beni fark edince kafamı başka tarafa çevirdim. Şimdi hatırlayıp yine laf sokar, keyfimi kaçırırdı.

Ama sandığım gibi olmadı. Gayet kibar yanıma gelip “Merhaba.” deyince şaşırmadan edemedim. “Ben Murat. Tanıştığımıza memnun oldum.” dedi, ama memnun olması için benim de adımı bilmesi gerekirdi. Henüz söylememiştim üstelik.

“Adımı nerden bildiğinizi sorsam kabaca olmaz sanırım.”

“Ah, evet. Söylemedim. Bugünkü işi aldığınız şirketin genel müdürüyüm ve dosyanızı inceledim, hoşuma da gitti ayrıca. Anlamadığım tek şey yalnızlığın neden bu kadar mutluluk verici olduğuna inanmanız. ”

“Yalnızken tek dostun kendin olursun, kimseye güvenmek zorunda kalmazsın, incinmezsin en azından. Belki oradan kötü bir şey gibi duruyor, ama yalnızlık iyidir, ben severim.”

“Peki, düşüncelerine saygım var, ama artık yalnız değilsin ki. Bir işin var, iş arkadaşların olacak, iyi anlaşabilirsin.”

“Onlarla iş dışında iletişim kuracağımı sanmıyorum.”

“Sen bilirsin.” deyip fazla uzatmadı konuyu. Benim de işime gelir, kendim hakkında konuşmayı sevmem.

O akşam beraber yemek yedik. O anlattı, ben dinledim. Hakkında hemen hemen her şeyi öğrendim. Sanırım ayak-kabı numarası, kan grubu, en sevdiği renk, en sevmediği yemek... İyi geldi sohbet etmek, uzun zamandır bu kadar uzun bi konuşma yaşamamıştım.

Evime bıraktı beni. Eve girdim hâlâ gitmemişti. Işıkları açtım, arabanın motor sesi duyuldu. Gözüme ilk çarpan anemle babamın yan yana fotoğrafları oldu. Ne çok özledim onları. Bazen onları görebilmek adına erken ölmek istiyorum. Beni ilk yalnız bırakan onlardı. O yüzdendir belki yalnızlığa düşkünlüğüm. Of çok yorucuydu bugün, hemen uyumak istiyorum.

Sabah kalktığımda gerçekten iyi bir his vardı içimde. Yeni işin heyecanı olsa gerek. Hemen hazırlandım, geç kalmak istemiyorum ilk günden, boyalarımı, fırçalarımı aldım çıktım yola.

Çalışma odasına geldim. Telefonumdan en sevdiğim şarkıyı açtım. Penceremden sızan güneş ışıkları, boş tuval ve boyalarım loş ışıklı oda içerisinde hafif bir tezatlık oluşturuyordu. İşte bunu seviyorum. Müzik eşliğinde fırçamı tuvalde istediğim gibi hareket ettiriyordum ki kapının açılmasıyla dikkatim dağıldı. Murat elinde iki kahveyle gelmiş. Bu kadar düşünceli olması gözlerimi yaşarttı gerçekten.

“Sabah sabah kahve iyi gelir.”

“Teşekkürler.” deyip uzattığı kahveyi aldım. Ilık bir şey içmek iyi gelmişti. Mola verdim ve yine sohbet ettik. Bu sefer resim hakkında konuştuk. Gayet kültürlü birisi, çok da iyi muhabbeti var. Her an yanında olsa zarar gelmez sana. İki günde düşüncelerimi değiştirdi ya.

Belki de yalnızlık o kadar da iyi değildir. İnsan bazen yanında biri olsun ister, fikirlerini ve duygularını paylaşacağı biri. Neden olmasın? Denemeye değer. En azından Murat'la.

Sude Nur YAVUZ
11 F 1455

İSTANBUL'DA

Günaydın. Bugün ne güzel gün İstanbul'da. Hava bu kadar güzelken bu küçücük odada tıkılıp kalmak yakışmaz bana. Almam gerek eskitme modelli kök yeşili sırt çantamı arkama. Giymem gerek yer yer açık renklere bürünen kotumu ve o sade beyaz salaş tişörtümü. Tanıştırmadım bu arada kendimi sizlerle. Ben Akay. Turist Ömer'in 21. yüzyıl versiyonu.

Otel odamdan hızla ayrıldım, anahtarımı resepsiyona bıraktım ve hızlı adımlarla çıktım İstanbul'un güzel sokaklarına. İnsanlar her zamanki gibi telaşlı, hızlı ve meşgul. İstanbul'un en çok bu yönünü seviyordum. Hızlı ve hareketli olmasını. Yaşanacak şehirdi burası benim için. Ama yine de bir aydan fazla kalamadım hiç buralarda. Hep bir şekilde ayrıldım istemeye istemeye.

Güneş tam tepeye geldiğinde Taksim'in tam göbeğindeydim. Hızlı adımlarım sonuç vermişti ve tam zamanında -ilk defa- olmam gereken yerdeydim. Evet buradan şunu çıkarabiliriz ki, genelde her şeye, herkese, her yere geç kalırdım. Bugünün bir istisna olacağını hissediyordum ama zaten. Açıkçası sezgilerim güçlüdür ve bugünün farklı olacağını az çok tahmin ediyordum, ama bu kadarı aklımın ucundan bile geçemezdi. Yüzümü yavaşça güneşe döndüm, derin bir nefes aldım ve beklemeye başladım. Sadece bekliyordum. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum, ama bekliyordum işte. Hafifçe gülümsedim

halime. Dışardan deli gibi görünüyor olmalıydım. Ama umrumda değildi. Ben böyleydim işte. Kafa nereye biz oraya, dedikleri şeyi yapardım her zaman.

Acıkmaya başlamıştım. Az ilerde kafeler vardı. O tarafa doğru yürümeye başladım. Tam birkaç adım atmıştım ki bir çığlık sesi yükseldi az ileriden. Koşa koşa çığlığın merkezine vardım. Genç bir kızdı bu. Daha on yedi olmalıydı yaşı. Birileri ambulansı arıyor, birileri de ilk yardım çalışmaları yapıyordu. Sanırım başına güneş geçmişti ve bayılmıştı. Burnu kanıyordu. Bir teyze çantasından kolonya çıkarmış kızın bilekledini ovuyordu. Asıl soruysa kadın çantasında niye kolonya taşıyordu? Gerçekten ilginç bir alışkanlıktı bence. Neyse, uzun lafın kısası ambulans geldi, kızı bindirdiler, ama refakatçi olarak kimse ambulansa binmeye yanaşmadı. Ben de uğraşmak istemiyordum, ama kızı tek başına bırakmaya da gönlüm el vermiyordu. En sonunda vicdanımın sesini dinledim ve bindim araca.

Hastane çok gürültülüydü. Böyle ortamları hiç sevmezdim. Hastane kokularını da hiç sevmezdim. Garip kokardı. Sanırım serum kokusuymuş bu. Öyle demişlerdi.

Tam üç saattir bekliyordum bu koridorlarda. Her saat başı bir hasta yakını yerlere yatarak ağılıyordu ve ölüm haberi geldiğini anlıyordum. Sanki bütün kötü şeyler olmak için bu günü bulmuş gibiydi.

Bayılan kız sonunda açmıştı gözlerini. Koyu kestane saçları üç saatte beyazlamıştı sanki. Hemen yanına gidip nasıl olduğunu sordum. Ve tabii ki onu neyin bu hale getirdiğini. Uzun uzadıya anlattı bana tüm hikayesini. Meğer telefonuna gelen bir mesajla annesinin öldüğü haberini almış ve oracıkta bayılıvermiş zavallı kız. Onu ne kadar çok sevdiğini son kez söyleyemedim , diye saatlerce ağladı om-

zumda. Kalp krizinden demişler sözde mesajda ama annesinin kalbinde şimdiye kadar hiç sorun da yokmuş.

Bu genç kızın durumu beni çok etkilemişti. Daha önce hiç böyle trajik bi olayla karşılaşmamıştım. Annemle de uzun süredir görüşmüyorduk. Zaman ayıramıyordum bir türlü aramaya. Kızı biraz bencillik yaparak orada bıraktım ve hemen annemi arayıp akşam ilk uçakla eve döneceğimi ve uzun bir süre de seyahat etmek istemediğimi, en son da onu çok sevdiğimi söyleyip kapattım telefonu. Hemen otele koşup eşyalarımı topladım ve Ankara'ya yapılacak olan en yakın zamandaki uçuş seferlerini araştırmaya başladım. Şansım olacak ki üç saat sonraya bir uçak vardı. Aceleyle çıktım ve hava alanının yolunu tuttum.

Evet, bu sıcak ev ortamını özlediğimi yeni fark ediyordum. Hayatın ne kadar kısa olduğunu yeni fark ediyordum. Sevdiklerimize onlara ne kadar değer verdiğimizi her gün her an geciktirmeden söylememiz gerektiğini yeni fark ediyordum. O kızın başına gelen olaya şahit olmam belki de hayata bakış açımı değiştirmişti. Onun hayatında da çok şey değişmişti. Arayıp ne durumda olduğunu sormayı da ihmal etmemiştim. Artık daha güçlü duruyordu. İlk gün o çocuk gibi ağlayan kız yoktu artık. Babasıyla omuz omuza vermişler ve yeni bir hayat kurmuşlardı kendilerine. Onun bu güçlü hali beni daha da mutlu etmişti.

Daha önce bana altı yıl bir şehirde yaşayacaksın deseler hayatta inanmazdım. Ama o olaydan sonra tam altı yıl annemle kaldım. Hayat işte. Asla yapmam, dediklerini bile yaptırıyor insana.

Necla YILDIRIM

11/D 1838

BABA

“Ali!”

“Aliiii!”

“Ali, hadi ama oğlum!”

Yastığı iki eliyle kulaklarına bastırdı, ama biliyordu ki bu amansız bir savaştı.

“Kalktım babaanne.”

Zorla yataktan kalktı ve perdelerin arkasında odasını işgal etmeye hazırlanan gün ışığına izin verdi. Bugün doğum günüydü. Yirmi yaşına giriyordu. Yani annesi öleli tam 20 yıl olmuştu. Banyoya ilerlerken kasıldığını fark etti. Elini yüzünü yıkadı. Aynada kendini incelerken mırıldandı.

“BÖYLE OLMASINI BEN İSTEMEDİM.”

Pijamalarını çıkarıp yatağın üstüne attı. Kotunu ve yeşil gömleğini giyip aynada saçına şekil verdi. Yeşili severdi. Odadan çıkacakken geri döndü. Oflayarak yatağını düzeltilti. Pijamalarını uykusuyla birlikte katlayıp yatağının ucuna yerleştirdi. Bu işleri yapmayı sevmiyordu ama babaannesini de kıyamıyordu. Babaannesini ne kadar sevdiğini düşündü. Hatta hayatında babaannesini dışında sevdiği birinin olmadığını.

Ahşap merdivenlerden inerken burnuna dolan omlet kokusuyla daha da hızlandı. Salona girdiğinde babaannesini çayları dolduruyordu. Sulu bir öpücüğü yaşlı kadının yanına bırakırken sıırıyordu.

“Günaydın sultanımm!”

“Ah be Ali, niye bağırtıyorsun beni sabah sabah?”

“Hemen sinirlenme be babaanne. Hem bilmiyor musun yatağıma aşığı ben.”

Ağızına attığı salatalığı çiğnerken bir yandan da babaannesinin mutfaktan gelen kıkırdamasını dinliyordu.

Babaanesi nihayet masaya oturduğunda gözlerini Ali'ye sabitledi.

“İyi ki doğdun Ali'm. İyi ki varsın!”

Bunu bu güne kadar babaannesinden başka hiç kimseden duymamıştı. O adamdan bile...

Tebessümle “Teşekkür ederim babaanne.” diye mırıldandı. Sıcacık ellerini ellerinin arasına alıp öptü ve bugüne kadar her an yanında olan bu ihtiyar kadına minnetle baktı.

Kahvaltılarını bitirdiklerinde Ali babaannesine masadakileri mutfağa götürmesinde yardım etti. Son olarak çaydanlığı ocağa koydu. Mutfaktan çıkacakken babaanesinin sorusuyla geri döndü.

“Bugün için bir planın var mı oğlum?”

“Bilmem. Neden ki?”

“Hiç öyle merak ettim. Belki arkadaşlarınla plan yapmışsınızdır diye söyledim.”

“Söyle bakalım Sevgi Hanım. Ne isteyeceksin?”

“Babanla konuşmanı istiyorum.”

Gülümseyerek babaannesine bakarken birden gözleri donuklaştı.

Arkasını dönüp hızla mutfaktan çıktı. Sabah sabah sinirlenip babaannesinin kalbini kırmak istemiyordu.

“Ali, lütfen benim hatırım için.”

“O adamla değil konuşmak aynı ortamda bile bulunmak istemiyorum babaanne. Bunu biliyorsun.”

“Seninle konuşmak istiyor Ali. Neden böyle yapıyorsun? O adam dediğin senin baban. Bak birazdan burda olur. Sadece 15 dakika. Benim için.”

Bu lafi sevmiyordu; benim için. Onu kıramayacağını bildiği için böyle söyleyerek Ali’yi razı etmeye çalışıyordu. Sınırlıydı. O adamla konuşmak falan istemiyordu ama babaannesinin yalvaran bakışlarına daha fazla dayanamadı.

“Sadece senin için.”

Tam bu sırada kapı çaldı. Babaannesi kapıyı açmaya gittiğinde Ali ayağa kalktı. Gözlerini kapatıp kendini sakin olmaya zorluyordu. Kendisi yirmi yıl önce annesinin ölümüyle suçlayıp terk etmişti. Yirmi yıl boyunca para göndererek, arada bir bayramlarda ziyarete gelerek babalık yaptığını zannediyordu.

“Ali”

İçeri giren adamın sesiyle gözlerini açtı. Ali için dışardaki herhangi birinden farkı yoktu bu adamın.

“Nasılsın?”

Sesi duygusuzdu.

“İyi”

“Benim konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Sadece babaannem için.” dedi Ali, sonra da kendini tekli koltuğa bıraktı. O adam karşısındaki koltuğa oturup gözlerini Ali’ye dikerken babaannesi de sessizce oğlunun yanına ilişti.

Ali onun hakkında bildiklerini düşünmeye başladı. Annesi ile üniversitede tanışmışlar. İki de gazatecilik okuyormuş. Birbirlerine aşklarını itiraf ettikten sonra yıldırım nikahıyla evlenmişler. O zaman daha yirmi üç yaşındalarmış. Bir yıl sonra annesi hamile kalınca o adam ilk başta istemese de sonra kabul etmiş Ali’yi. Doğum sonrası karısını kaybedince Ali’yi annesine bırakmış ve gitmiş.

“Ali, biliyorum bana kızsın. Hatta belki benden nefret ediyorsun.”

Ali ağzını açmaya yeltense de babaannesinin bakışlarını görüp söyleyeceklerini geri yuttu.

“Gazeteden bir iş geldi. Önemli bir iş. Bunun için Maraş’a gitmem gerekiyor. Orada bir süre kalıp bilgi toplamam gerek. Ve ben senin de benle gelmeni istiyorum. Her şeye yeniden başlarız. Hem bana yardımcı olursun, hem de senin için de hava değişikliği olur. Sen ve ben. Melek de...”

Ali buraya kadar sakin kalabilmeye başlamıştı. Ama annesinin adını ağzına alınca tüm ipler koptu.

“Sakın ! Sakın annemin adını ağzına alma. Bir oğlun olduğunu şimdi mi hatırladın? İhtiyacın olunca seninle Maraş’a falan gelmeyeceğim. Sen beni yirmi yıl önce bugün terk ettin hatırlatırım. Ne hissettiğimi sordun mu bir gün? Haa! İnan bana böyle acı çekmektense hiç doğmamayı yeğlerim.”

Ali sinirle kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giyip dışarı çıktığında gözlerinden akan yaşları hırsla sildi. Arka bahçede hızla ilerleyen annesinin diktiği ağaca yöneldi. Ağacın gövdesine sırtını dayadığında içinde inanılmaz bir acı hissediyordu. Kendisini bırakıp gittiği için o adamdan nefret ediyordu. Ama en çok da kendinden nefret ediyordu. Başını ellerinin arasına alıp dizlerini karnına doğru çekti. Geçen bir kaç dakika boyunca gözyaşlarına engel olamadı. Kafasını kaldırıp derin derin nefes alırken ön bahçeden gelen acı bir çığlıkla afalladı. Ne olmuştu? Hızla yerden kalkarken şaşkındı. Ön bahçeye çıktığında ahşap kapının önünde yerde yatan adama baktı. Babaannesi hıçkırarak ağlıyordu. Bahçe kapısından hızlı adımlarla çıkan adama takıldı gözleri.

“Babana bu işe bulaşmaması gerektiğini söylemiştim evlat.”

Adamın arkasından gidecekken babaannesinin sözleriyle durdu.

“Ali, sana bir şey söylemek istiyorum.”

Ali geriye dönerken boğazındaki yumrunun varlığını fark etti. Yavaş adımlarla yerde yatan o adamın yanına eğildi. Gözleri acıyla kasılmıştı. İnliyordu. Eli göğsünün üstündeydi ve sesi zor duyuluyordu. Ali’yi görünce derin bir nefes aldı.

“BÖYLE OLMASINI BEN İSTEMEDİM OĞLUM.”

Ağzından kan geldiğini gördü. Sonra nefes alışverişleri durdu. Başı hafifçe sağa kayarken eli göğsünden kayarak yere düştü.

İlk defa gözlerinin içine bu kadar uzun bakıyordu.

“BABA!..”

Meryem YILDIZ

11/F 1265

UMUT IŞIĞI

Defne o gün her cumartesi gibi günün erken saatlerinde kalktı, babasının koşuşturmayla geçen günlerini biraz daha rahatlatılabilmek için ona yardım etti. Kardeşinin bu konuda hiç gönüllü olmadığı zaten ortadaydı. Bu yüzden ona kızdı. Bir türlü anlamıyordu, o bu yaşlardayken her şeyin farkındaydı ve babasına yardım etmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Belki de o çok çabuk olgunlaşmıştı veya buna zorunlu bırakılmıştı. Annesi onları terk ettiğinde kardeşinin yaşında olduğunu hatırladı. Sanırım bu yüzden oluşmuştu kardeşiyle arasındaki bu fark. Kardeşinin o zamanları hatırlayamadığına sevindi. Hiç olmazsa o çocukluğunu yaşayabilecek, onun gibi olmayacaktı.

Defne kardeşini dershanesine yollayıp odasına gitti ve yatağına oturdu. Sabah sabah bu düşünceler canını sıkıyordu. Babasının iş için evden çıkmasını bekledi ve yatağıyla kar yolasının arasına sakladığı film kağıda basılmış ondan kalan tek fotoğrafı buldu. Kucağında küçük dört beş yaşlarında bir çocuk, sol tarafında gözlerinin içi gülere bakan kardeşine bakan on iki yaşında bir kız ve ortasında ise sert mizaçlı kameraya dik dik bakan en ufak bir mimiği bile hareket etmemiş otuz yedi yaşında bir kadın. Aslında her şey belliydi o fotoğrafta. Birincisi kadının yüzündeki bıkkınlık ve gözlerindeki üzüntü fotoğraftan bile okunabiliyordu. Nasıl fark etmemişti babası? Belki de fark etmiş, ama onlara yansıtamamıştı veya geçeceğini düşünmüştü, ama geçmemişti işte. Bu fotoğrafın

çekildiği günü düşündü, nerden bilebilirlerdi ki o gün yaşanan kavganın devamının geleceği ve o yılın sonunda artık üç kişilik bir aile olacaklarını? Annesinin onları terk ettiği günü daha dün gibi hatırlıyordu. Daha bir ay öncesinden doğum gününe kalan günleri saymaya başlamış ve o yıl yapacağı doğum gününü planlamıştı. Sabah evi süsleyecek, o gün için aldığı tüllü elbisesini giyip arkadaşlarını çağırarak ve kocaman çikolatalı pastasını kesip arkadaşlarıyla bir güzel yiyecekti. Hatta okuldaki arkadaşlarını sitedeki arkadaşlarıyla tanıştırdı onları daha sık buluşturabileceği hakkında küçük hınzır planlar yapmıştı aklınca.

Yüzüne bir gülümseme yerleşti, ne kadar da saftı oysa, nasıl düşünebilirdi ki o sabah kalktığında annesinin olmayacağını? Hatırlıyordu kalktığında babasını evin salonunun en uç köşesindeki tekli koltukta dışarıyı seyredip bir yandan da sigara içerken bulmuştu. Göz altları daha önce hiç görmediği kadar mor ve şişti. Yedi yıldır sigara içmediği hakkında övünen babasının elinde sigara görünce küçük çaplı bir şok yaşamıştı. O her gün annesine sigara içmemesini söyleyen babasının elinde sigarayı o günden sonra hep gördü. İlk iki saat anlamlandıramamıştı babasındaki bu sessizliği, daha sonra arkadaşlarının ve pastasının neden gelmediğini, annesinin neden ortalıkta olmadığını merak edince babasına sormuştu. Babası ona yanıt vermeyince onu ciddiye almadığını düşünüp ısrar edince çıkmıştı acı gerçek ortaya.

O gün ne kadar ağladığını hatırlamıyordu günün geri kalanı babasının arkadaşlarının ailelerini arayıp özür dileyerek doğum gününün iptal olduğunu söylemesi ve babasının onun yanına gelerek böyle durumların olabileceği, annesinin geleceği ve daha nice doğum günlerini birlikte kutlayacaklarını anlatarak ve onu böyle avutmaya çalışarak

geçmişti. İlk günler sabah kapıcı her ekmek getirdiğinde, kapıları her çalındığında koşarak kapıya gitmişti belki o döner diye. Daha sonra her kapıyı açtığında hayal kırıklığına uğradı, bir süre sonra içindeki umut körelmeye, artık kapılara gitmemeye başlamıştı. Sadece annesinin işten dönüş saatlerinde penceresinden bakıyordu, belki gelir diye. Bir gün ona benzer birini gördüğünü sanmış, balkon demirlerine yapışıp ‘Anne!’ diye bağırmıştı babası onu içeriye alana dek. Kim bilir ne kadar utanmıştı babası tüm komşular balkonlarına toplanmış onlara bakarken onu balkon demirlerinden ayırmaya çalışarak. Sitem etti içinden, o küçük kız bunları hak etmemiştir.

O yıl hiç gülmedi yüzü ne babasının, ne de onun. İçine kapanmış her şeyini paylaştığı en yakın arkadaşlarıyla bile konuşmaz, ne okulda ne de başka yerlerde hiç sesini çıkarmaz olmuştu. O konuşkan, çok gülen kızın yerinde yeller esiyordu. Hem onun hem de babasının tek tesellisi küçük kardeşiydi. O olmasaydı bu hallerine dönebilirler miydi? Hiç sanmıyordu. Evlerine güneş gibi doğmuştu ve onlara bir umut ışığı olmuştu bu küçük kız. İlk defa anasınıfına gittiği gün, ilkokula başladığı gün, okuma bayramında ve bunun gibi tüm günlerinde hep onun yanındalardı Defne ve babası. Ona hiç eksiklik hissettirmemeye çalışıyor, her isteğini yapmaya çalışıyorlardı. Kardeşinin küçükken annesini sorduğu zamanları hatırladı. Ona babasına sormasını söylemişti çünkü kendi de bilmiyordu bu sorunun cevabını. Babası ne söylediye hiç sormadı bir daha annesini küçük kız. O an kardeşinin de annesinin eksikliğini hissettiği aklına gelmişti, ama hiç fark ettirmemiştir bu küçük ama güçlü kız. Bir kez daha gurur duydu kardeşiyle. O an düşündü acaba sabah onu dershanesine yollarken ona haksızlık mı yapmıştı? O olmasaydı toparlanabilir miydi Defne ve

babası? Unutabilirler miydi o kabus dolu günleri? Kapının zili çaldı Defne toparlandı, hemen fotoğrafı yerine sakladı ve saatine baktı. Kardeşinin dershaneden dönüş saati gelmişti, kapıdaki o olmalıydı. Kapıyı açtı, tahmininde yanılmamıştı. Kardeşinin çantasını sırtından alıp yanağına bir öpücük kondurdu. Bir kez daha umut ışığının değerini anladı ve ondan, sabahki tartışmaları için ondan özür diledi.

İdil Berfin YILMAZ

10/D 144

GİDEN GÜNLER

Yine doğuyor güneş pencereme.
Yine parlak, yine sıcacık.
Vurdu ışığını çiğdem çiçeğinin üstüne,
Yansıdı cama, çerçeveye.

Erik ağacını çiçek basmış, gelin gibi. Dallarına kuşlar uğrayıp, göçüyorlar bir bir. Onların da içine baharın neşesi dolmuş. Cık cık sesleri anlatıyor coşkularını.

Bugün de Zehra Hanım uğradı sabah erken. Evimin anahtarı ondadır her daim. Mis gibi yemekleri getirip koyar her sabah, başucumdaki masaya. Açar perdemi, camımı. Böylelikle siner odama baharın mis kokusu.

Akşam serinliği üşütür bedenimi. Bilir Zehra Hanım, bu esintilerin sızılarına iyi gelmeyeceğini. Yatak ağrısı, vücudumun his alan yerlerini ağrıtır. His almayan bacaklarım ağrı hissetmez.

Zehra Hanım da hiç ihmal etmez, serinlik çökünce penceremi kapatıp, perdeyi çekmeyi. Evde minik bebecikleri bekler onu, karanlık çökünce. Korkarlar elbet. Vakitlice döner evine Zehra Hanım. O şefkat dolu kollarıyla sarar, uyutur yavrularını.

Kolay değil. Eşi bu dünyadan göçeli hem anne, hem baba, hem de bana dost Zehra Hanım. Üç bebesini torunum sayarım. Ara sıra getirir. Öper koklarım. Bahar kadar güzeldir kokuları. Akşam esintisi bile işlemez içime. Isıtırlar onlar.

Dışarı çıkmayalı epey zaman olmuş. Eş, dost, komşular bir araya gelip, bana bir tekerlekli sandalye alıvermişler. Eksik olmasınlar. Artık baharı yalnızca pencereden değil, içine dahil olarak da koklayabileceğim.

Zehra Hanım çocuklarını ögle uykusuna yatırıp, bahçeye çıkarıyor beni. Bayat ekmekleri kendi ellerimle kuşlara yedirmek, ne kadar keyifli.

Hem bilirim; bir dost eli değmezse aşına, açlık çekmenin ne demek olduğunu. Zehra Hanım olmazsa, aş pişirecek dermanım olmaz ki benim. Kuşlar gibiyim yani. Tek eksikim kanatlarım.

Onlar benden daha şanslı tabii. Nice güzel yerler keşfedebiliyorlar onlar. Benim görsel dünyamsa şu şirin, küçük bahçemle kısıtlı. Ama olsun. Kuşlar bana uzak diyarların kokusunu, nefesini, yaşanmışlıklarını getiriyorlar. Ben de onlardan dinleyerek, görmüş kadar oluyorum uzak diyarları.

Aslında genç iken kıymetli eşim ile birlikte çok gezdik tozduk. Bir evlat nasip olmadı bize. Biz de en büyük tutkumuz olan dağcılık sporu ile avuttuk içimizdeki bu boşluğu. Grup arkadaşlarımızla sık sık tırmanışa giderdik.

Yine bir gün tırmanmaya hazırlanıyorduk. Eşim ve birkaç arkadaşım, çok tez canlı idiler. Zirveler onları çağırırdı mı, hiç beklemezlerdi. Ben kemerimi bağlayana kadar eşim, Leyla, Kerem, Mehmet ve Ayşe neredeyse yolu yarılamlışlardı. Zeliha, Mete ve ben, onlara yetişmek için elimizden geleni yapıyorduk. Kemerleri takıp, hazırlıklarımızı tamamladık. Mesafe baya açılmıştı. Yukarı doğru baktığımda, bembeyaz bir ölüm topu gördüm. Eşim, Leyla, Kerem, Mehmet ve Ayşe, çığla birlikte yuvarlanarak üzerimize düştüler. Her şey birkaç dakikada olup bitiverdi. Ne olduğunu anlayamadım.

Gözümü açtığımda Doktor Bey, başucumdaydı. “Bana ne oldu? Eşim nerede?” diye sordum. Çığ düşme anı, bir an bile gözümün önünden gitmiyordu. Hatırladığım tek şey oydu. Ne öncesi vardı zihnimde, ne de sonrası. Eşim neredeydi? Arkadaşlarım neredeydi? Bana ne olmuştu? Hiçbir şeyi bilemiyordum. Yalnızca gözümün önündeki kar kümesi. Düşünebildiğim, bildiğim tek şey bu. Kocaman bir kar kümesi.

Kalkıp eşime gitmek istedim, ama gidemedim. Doktor Bey müdahale edip, dinlenmem gerektiğini söyledi. Ama eşimi merak ederken, nasıl istirahat edebilirim ki?

Bu kadar kalmak isteyip de kalkamama sebebim neydi ki acaba? Israrıcı tutumlarım yüzünden doktorum, vakit ayırıp benimle sohbet etti. Bir süre yatarak dinleneceğimi, ilaç tedavisi ile belki bacaklarımın eski sağlığına kavuşacağını söyledi.

Aman Allah’ım! Değil çok sevdiğim dağcılık sporunu yapmak, ayağa bile kalkamıyordum. Bu durumda yalnızca eşimin sonsuz desteği ve dostluğu beni güçlü kılabilirdi. Yalnızca onu görmek istiyordum, yalnızca onu...

Bu ısrarlarımın etrafımdakileri bezdirdiğinin farkındaydım. Ama ne yapabiliyordum ki? İçimdeki sesi susturamıyordum. Neden eşim yanımda değildi ki? Tanıştığımız andan itibaren biz hiç ayrılmamıştık.

Tanıştığımız köy okulunda birlikte öğretmenlik yapıyorduk. Ders sonu, köydeki halk eğitim merkezinde köylülerle bir arada olup, herkesin yaşamına bir katkı sağlamaya çalışıyorduk. Hafta sonları ise yine birlikte, en sevdiğimiz dostlarımız ile çeşitli yerler gezip keşfediyor; her fırsatta da tırmanışa geçiyorduk.

Şu anda ben, şu acılı halimdeyken, neden yalnızım?

“Eşim nerede?” diye attığım çığlık, diğer hastaların da rahatsız olmasına sebep oldu; fark ettim.

Bu durumda Doktor Bey bana zaman ayırması gerektiğini fark etti. Yanıma oturdu. Sakin olmam gerektiğini, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama bu sözler beni avutmuyordu. Hıçkırıklarım susmuyordu. Israrla eşime ne olduğumu, neden yanımda olmadığını sordum. Artık gerçeği söylemekten başka çaresi kalmamıştı. Ölüm topu, eşimi ve sevgili dostlarımı alıp götürmüştü.

Yapayalnız ve acılıydım.

Ama köy halkı çok fedakâr. Öğretmenlerine sahip çıktılar. Beni hiç yalnız bırakmadılar. Hele Zehra Hanım’ın hakkı ödenmez. Bebeği gibi korudu kolladı beni. Bilir elbet o da, yalnızlığın, sevdiğini kaybetmenin ne demek olduğunu.

O gün bu gündür yapayalnız odamda, günlüğümdeki tatlı anıları okumadan gözüme uyku girmez. Hiç unutmam; Leyla ve Zeliha ile birlikte kararlaştırıp, hazırlıklarını tamamladığımız kermese, büyük katılım olmuştu. Tüm köy halkı oradaydı. Adeta bir şenlik havasındaydı her şey. Herkes bir yandan eğleniyor, bir yandan da okula katkıda bulunabilmek için ne mümkünse yapıyordu.

Eşim çok iyi bateri çalardı. Ona çeşitli çalgı aletleri ile Kerem ve Mehmet eşlik ederdi. Bu coşkuyu kermeste, herkesle birlikte yaşamanın bende uyandırdığı duyguyu tarif etmem çok zor. Sanırım herkesi, hep bir arada ve coşku içinde son görüşümdü. Bir daha o coşkuyu tadamadım. Pencere kenarında okul yolunu tutan çocuklar, beni geçmişteki o günlere götürse de; hiçbir şey eskisi gibi değil; olmayacak da.

Yaşım hayli ilerledi.

Gencecik yaşında beni yalnız bırakıp giden eşime kavuşacağım umudunu hiç yitirmedim. Hayatımın bir döne-

minde çok mutlu, geri kalanında ise yalnız ve yatağa bağlı bir hayat geçirdim. Yıllar akıp giderken ne bahar, ne yaz, ne de güz bu acıya bir çare bulamadı. Acımı hafifleten tek şey, hatırımı soran dostlar ile anılardı. Anılarda hayat bulup, acımı dostlarda dindirdim. Bir başıma şu halimde ne yaptım ben?

Gittiğimde geride kalacak olan günlüğüm, belki öğrencilerimin beni daha yakından tanıyıp, anlayacakları bir hatıra olabilir.

Dostlarım, öğrencilerim ve köy halkı için kalbimden dökülen mısralar, ayna olur hislerime.

Anamdan, babamdan yadigâr iki çift bileziğim, Harçlık olur Zehra Hanım'a. Hakkını ödeyemem onun. Bir canım var bundan başka.

Kış mevsimi yaklaştı.

Yine perdemi aralıyor Zehra Hanım. Ne kuş sesi var, ne de dalları basan çiçekler. Ne de bir ışık kümesi odama sızan. Her şey tükendi.

Gözlerim çok az aralanınca, Zehra'nın ağlayan gözlerini gördüm. Beynimin derinliklerine kaydettiğim bu son görüntüyü de götürüyorum benimle. Sıcaklığıyla içimi ısıtan bu bir çift gözü, böyle üzgün bırakıp gitmek değil elbette istediğim.

Ama çağırıyor.

Eşim, dostlarım çağırıyor beni.

Bekleyin dostlarım geliyorum.

Elveda Zehra.

Buket Zereyak

9/C 336

